

ပတ္တမြားသမောက် ၁၄

ဝတ္ထိရာအုပ်စုံ

မြန်မာ့

ဝတ္ထုတိုများ

BURMESE
CLASSIC
.com

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၄၁၀၃၀၈
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၄၅၇၀၄၀၈
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၀၈ ခုနှစ်
- တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ကျပ်
- အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်
- အတွင်း+အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ခင်စန်းမြင့်
(၀၀၅၅၄၉)
ဟင်္သာပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၁၊ ၁၂၅-လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးနှင်းဆွ
ပန်းလက်ဆောင်စာပေ
၅၁၆(ခ)၊ ပုလဲ (၄) လမ်း၊
၄-ရပ်ကွက်၊ ၈/ဥက္ကလာ၊
ရန်ကုန်မြို့။

ပတ္တမြားမောက်နှင့်

ဂဗ္ဘိရသမ္ပု

မြင်ကွင်းစုံ

BURMESE
CLASSIC

ဝတ္ထုတိုများ

စိစဉ်သူ - ဇော်နှင်းဆွ

ဇော်အိုး

ပန်းလက်ဆောင်စာပေ

အမှတ် (၉၂)၊ အနော်ရထာလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

Ph : ၇၂၈၇၆၉

မာတိကာ

ပတ္တမြားငမောက်နှင့်ဂန္တီရအစုံတင်ကွင်းစုံဝတ္ထုတိုများ

၁။ ထူးဆန်းသောကြွေခွက်တစ်လုံး

(ကျွန်တေ၏လိုပေးကိုပြန်ဆိုပါသည်။)

၂။ ရာဇဝင်ထဲကမင်းသမီးလေး	မောင်နှင်းဆွေ	၅
၃။ ဇီဝိမက်ကျွန်းလိုလွမ်းရသူ	သူရိန်ဆွေ	၂၃
၄။ ကျွန်တို့ရသေ့	ဇော်နှင်းဆွေ	၆၃
၅။ ဂိဗ္ဗာဉ်လေးလားမာလေးလား	အိမ်ကြာသိုက်	၇၉
၆။ ဝိဇ္ဇာပေးတဲ့နှစ်ရာတန်ဖိုးတန်	စိမ်းရွက်လွှာ	၉၅
၇။ ပြန်ရောက်လာသူ	မင်းရိုးယဉ်	၁၁၁
၈။ ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့်ဝက်သစ်ချွပ်	နန္ဒီယ	၁၂၁
၉။ ဇိဗ္ဗာဉ်ခရော	သိုက်မင်းအောင်	၁၃၃
၁၀။ နတ်တီးအံ့မြင်သည်	ထက်ကောင်းကင်	၁၅၁
၁၁။ ထူးဆန်းသောအလင်းရောင်	ကျော်မော်ကောင်း	၁၈၁
၁၂။ သင်္ချာတိုတာဒီနီတူတယ်	သုန်ဟိန်း	၁၉၁
၁၃။ နတ်ဆက်သူ	စိုးဝင်း(ဝက်လက်)	၁၉၉
၁၄။ ပိုင်ရှင်ရှိသောဆံတု	ဆရာဆန်းကျော်	၂၀၇
၁၅။ ပတ္တမြားငမောက်	နီနွယ်နိုင်	၂၁၅
	မြပုလဲစန္ဒာညွန့်	၂၂၇

BURMESE
CLASSIC

မောင်နှင်းဆွေ

ထူးဆန်းသောကြွေခွက်တစ်လုံး

မောင်နှင်းစေ့

ထူးဆန်းသောကြွေခွက်တစ်လုံး

ကျင်းလိန်မြို့၌ ကျန်းလင်နှင့် အားကျင်းဟူသော ဇနီးမောင်နှံတို့ နေထိုင်ကြသည်။ ကျန်းလင်မှာ အရည်အချင်းနှင့်ပြည့်စုံ၍ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စရိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

အားကျင်းမှာမူ လှပချောမော၍ သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးပြီး စိတ်သဘောထားကောင်းသော မိန်းမဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် သူမသည် ခင်ပွန်းသည်၏ဆန္ဒကို လိုက်လျောနာခံတတ်လေ့ရှိသော ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူက မည်သည့်အလုပ်မျိုးလုပ်ချင်သည်ဖြစ်စေ မကန့်ကွက်တတ်သည့်အပြင် တတ်အားသရွေ့ အကူအညီပေးတတ်

သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျန်းလင်လုပ်ငန်းများမှာ အဆင်ပြေချောမောပြီး မှန်မှန်တိုးတက်လာခဲ့သည်။

ယခုအခါ သူတို့ဇနီးမောင်နှံ သားသမီးများပင် ပွားစီးလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ကျန်းလင်မှာ လုပ်ငန်းအောင်မြင်၍ ငွေကြေးသုံးဖြုန်းနိုင်သော ဘဝမျိုးသို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်ရာ တစ်နေ့တွင် စားတော်ဆက်တစ်ခုမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံသိကျွမ်းခဲ့ရလေသည်။

မိန်းကလေးမှာမည်က မေဂျာ။ ပြီးတော့ ငယ်လည်းငယ်ချောလည်း ချောသည်။

“မေဂျာရယ် အစ်ကိုလေ မေဂျာကိုချစ်နေမိပြီ သိတာမေဂျာ”

“အို...အစ်ကိုရယ် မေဂျာကလေ အစ်ကိုကိုမချစ်ရဲပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေဂျာရဲ့”

“အစ်ကိုက လူလွတ်မှမဟုတ်ဘဲဟာ”

“အို...လူလွတ် ဟုတ်တာမဟုတ်တာ အရေးမကြီးပါဘူး”

ချစ်နေဖို့ကပဲ အရေးကြီးပါတယ်”

“မေဂျာကလည်း အစ်ကိုကို ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်...”

“ဒါပေမယ့် လုပ်မနေပါနဲ့ မေဂျာရယ်။ ချစ်တယ်ဆိုရင်

ပြီးတာပါ။ အစ်ကိုတို့နှစ်ယောက် ပျော်ပျော်နေကြပါစို့”

“အို...အစ်ကိုရယ်”

ကျန်းလင်ဟာ အချစ်သစ်မှာ အလွန်အားဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ မကြာမီမှာပင် ကျန်းလင်မြို့ပင် အိမ်တစ်လုံးဝယ်ယူလိုက်ပြီး မေဂျာနှင့် ပေါင်းသင်းနေထိုင်လေတော့သည်။ ဇနီးဖြစ်သူ အားကျင့်နှင့် သားသမီးများရှိရာအိမ်သို့လည်း ရံဖန်ရံခါမှသာ ပြန်လာတတ်လေသည်။

ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်သူ ခြေလှမ်းများပြီး မူပျက်နေသည်ကို မြင်ရသောအားကျင့်မှာ အစောပင် ဝမ်းနည်းဆွားမိလေသည်။ သို့သော် သူမသည် ထိုအကြောင်းများကို ကြိုက်၍သာခံစားနေမိလေ၏။

သူမသည် ကျန်းလင်နှင့်လက်ထပ်ပြီးနောက်အချိန်ကာလအတန်ကြာအောင်ပင် သာယာသောအိမ်ထောင်သည်ဘဝ၌ ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။

စင်စစ် ကျန်းလင်နှင့်သူမသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နှစ်နှစ်တာကာချစ်မိနေကြပြီးမှ လက်ထပ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျန်းလင်သည် ချစ်သူဘဝ၌ သူမအပေါ် အကြင်နာပိုခဲ့သလို အိမ်ထောင်သည်ဘဝသို့ ရောက်သောအခါတွင်လည်း ပို၍အကြင်နာပိုခဲ့သည်။

ယခုတော့မှ...

“အို...ဒါတွေဟာ မေဂျာဆိုတဲ့မိန်းမကြောင့် သူ့စိတ်တွေ ပြောင်းလဲသွားတာပဲ။ ဒါပေမယ့် တို့မိသားစုရဲ့ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ဘဝလေးကိုအတွက် သူ မေ့နိုင်မယ်မထင်ပါဘူး”

တစ်နေ့တော့ တို့မိသားစုဆီကို သူ ပြန်ရောက်လာမှာ ပါလေ။

အားကျင်းကား အတွေးများပြင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေမိလေ သည်။

တစ်နေ့...

အားကျင်း၏အိမ်သို့ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့ သည်။ အဘိုးအိုမှာ တစ်ကိုယ်လုံး စုတ်ပြတ်ပေရေနေပြီး အိမ်ရှေ့ လှဲ၍ ညည်းညူနေသည်။

အားကျင်းသည် အဘိုးအိုကိုမြင်သောအခါ ကရုဏာသက် သွားမိသည်။

“အို...ဘုရား...ဘုရား။ ငါ့ရဲဘဝဆိုးလှသည်ရဲ့လို့ ထင်မိ နေတာ။ အခုတော့ ဟော့ဇီကမ္ဘာမှာ ငါ့ထက်သနားစရာရှိကောင်း တဲ့လူတွေ ရှိနေသေးပါလား။ ဒီအဘိုးအိုနဲ့စာရင် ငါ့ဘဝကမှ ပြည့်စုံ ချစ်သာတယ်လို့ မှတ်ယူရမှာပဲလေ”

ထိုသို့တွေးမိရင်းမှ အဘိုးအိုအား...

“အဘ...ထ...ထ”

ဟုပြောကာ ဖေးထူရင်း အိမ်ထဲသို့ခေါ်လာခဲ့မိသည်။ ထို

နောက် ညစ်ပတ်ပေရေနေသော အဘိုးအိုအား ရေရိုးချိုးပေးကာ သန့်ရှင်းသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ပေးလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် အစားအသောက်များကို ကျွေးမွေးလေ၏။ ပြီးမှ အဘိုးအိုအား မေးမြန်းကြည့်မိလေသည်။

“ဒါနဲ့ အဘာရဲ့ဇာတိက ဘယ်ကလဲဟင်။ ဒီနေရာကို ဘယ်လို လုပ်ပြီးရောက်လာတာလဲ”

အဘိုးအိုက...

“အဘာရဲ့ဇာတိက ဒီကနေဆိုရင် တော်တော်ကြီးဝေးလှတဲ့ မြောက်ပိုင်းဒေသကပါ”

ထိုအခါ အားကျင်းက...

“ဒီမှာအဘ ကျွန်မတို့ရဲ့မိဘနစ်ပါးနဲ့ ယောက္ခမတွေလည်း ကွယ်လွန်ခဲ့တာကြာပါပြီ။ အဲ့ဒါ အဘသာ ကျွန်မကလေးတွေရဲ့ ဆူညံသံတွေကို နားမငြိဘူးဆိုရင် ကျွန်မတို့အိမ်မှာပဲ နေပါတော့။ ကျွန်မဟာ အဘကို မိဘလိုသဘောထားပြီး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် ထားပါမယ်”

ဟုပြောပြီးနောက် သူမ၏သားသမီးများကို လှမ်းခေါ်လိုက် ကာ...

“သားသားနဲ့ သမီးတို့ရေ ဒီမှာ မေမေဆီကို လာကြစမ်းပါ ဦး။ ဟော့ဇီမှာ မင်းတို့အတွက် ဘိုးတို့တစ်ယောက်ရပြီကွယ်။ မင်းတို့

■ စတင်ချစ်သည့်

ဝမ်းမသာဘူးလား။ ဘိုးဘိုးလို့ခေါ်လိုက်ကြစမ်းပါဦးကွယ်”

ဟုပြောလိုက်လျှင် ကလေးများက...

“မင်္ဂလာပါ ဘိုးဘိုး”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်ကြလေ၏။

ထို့နောက်တွင် အဘိုးအိုသည် အားကျင်း၏အိမ်မှာပင် နေထိုင်လေ၏။ အားကျင်းကလည်း အဘိုးအိုအား မိဘနှင့်မခြား ပြုစုကျွေးမွေးလေသည်။

တစ်နေ့တွင် အဘိုးအိုက အားကျင်းအား ရုတ်တရက် ပေးပြန်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ သမီးအားကျင်း...မင်းဟာ ငါ့အပေါ်မှာ ဘာကြောင့် ဖီလောက်တောင် ကောင်းနေရတာလဲ”

ထိုအခါ အားကျင်းက...

“အို...အဘာရယ် ကျွန်မတို့ရဲ့မိဘနှစ်ပါးဟာ ကျွန်မ ငယ်ငယ်ကပဲ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ မိဘနှစ်ပါးကို အားရအောင်မပြုစုလိုက်ရပါဘူး။ ဒါကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

တကယ်တော့ အဘဟာ ဒိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေတဲ့လူပါ။ ဒါကြောင့် အဘကို ဖီတလိုသဘောထားပြီး ကောင်းခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ အဘရဲ့အရွယ်အိုမင်းတာတဲ့အချိန်မှာ သက်တောင့်သက်သာနဲ့ ချမ်း

မြေစွာနေစေချင်တဲ့အတွက်ကြောင့်လည်း ပါပါတယ်”

ထိုအခါ ဘိုးဘိုးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်လုပ်ရင်း သူမကို စူးရှသောမျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ကာ...

“ကောင်းပြီလေ။ မင်း ကောင်းကျိုးတွေ ခံစားရမှာပါ”

ဟု ဆိုလေ၏။

သို့ဖြင့် အဘိုးအိုသည် အားကျင်း၏အိမ်၌ရောက်ရှိနေခဲ့သည်မှာ လများစွာပင် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် အဘိုးအိုသည် အားကျင်းအား...

“ဒီမှာသမီး အဘာ ပြန်တော့မယ်”

ဟု ရုတ်တရက်ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အားကျင်းက...

“ဒီမှာပဲနေပါ အဘာရယ်။ သမီးတို့အိမ်မှာနေရတာ အဘာ မပျော်လို့လား”

ဟု ပြန်မေးလေ၏။ အဘိုးအိုက...

“တို့ ဘဝတွေမှာ ခဏ ခဏတွေ ကြုံရတာပဲသမီးရယ်။ မတွေ့ရလည်း တစ်ဘဝ၊ တွေ့ရလည်း တစ်ဘဝပေါ့။ မတွေ့ရလည်း တစ်ခဏ၊ တွေ့ရလည်း တစ်ခဏပေါ့။ ဘာများဝမ်းနည်းစရာရှိလို့လဲ သမီးရယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ပြီးမှ ဆက်၍...

“ဒီမှာသမီး အဘ မမြန်မာ သမီးကို လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးခဲ့မယ်”

ဟုဆိုကာ အိတ်ထဲမှ ကြွေခွက်တစ်ခွက်ကို ရုတ်တရက် ထုတ်ယူလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် အားကျင်းအား လှမ်း၍ပေးလိုက်ပြီး

“ဒီမှာသမီး...သမီးပြောပြထားလို့ အဘသည် သမီးဆင်ပွန်း အကြောင်းကို သိထားသင့်သလောက် သိထားခဲ့ပြီးပြီ။ အဲ့ဒီတော့ ဟော့ဒီအဘပေးတဲ့ကြွေခွက်ထဲကို ရေထည့်ပြီး သမီးဆင်ပွန်းကို တိုက် လိုက်ပါ။ တစ်ခုခု ထူးခြားလာပါလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။ အားကျင်းက...

“ကျေးဇူးပါ။ အဘရယ်။ အဘက ပြန်တော့မယ်ဆိုတော့ ဘယ်ကိုပြန်မယ်ဆိုတာများ မသိရဘူးလား အဘ”

ဟုမေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အဘိုးအိုက...

“ငါ့သမီး အဘအတွက် ဘာမှပူမနေပါနဲ့။ အဘသွားမယ် နေရာကိုလည်း မသိချင်ပါနဲ့သမီး။ သိဖို့လည်း မလိုပါဘူး”

“အို...ဒါပေမယ့် အဘရယ်...”

အဘိုးအိုကို စိတ်မချသဖြင့် အားကျင်းက ဟန့်တားရန် ပြင်လိုက်မိ၏။

သို့သော် အဘိုးအိုက အားကျင်းအား ဆက်၍စကားမပြော တော့ဘဲ အိမ်ထဲမှ ချခနဲထွက်သွားလေတော့သည်။

အားကျင်းသည် ရုတ်တရက်ငိုင�နေမိပြီးမှ အပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်ကာ အဘိုးအိုအား လှမ်းကြည့်မိသည်။ အဘိုးအိုကား ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားလေပြီ။

“အို...မဟုတ်မှလွဲရော အဘိုးအိုဟာ ထူးခြားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ရမယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူပြောတဲ့အတိုင်း ကြွေခွက်နဲ့ ငါ့ယောက်ျား ကို ရေတိုက်ကြည့်မှပဲ။ ပြီးမှ ဘာတွေထူးခြားလာမယ်ဆိုတာ ကြည့် ရမယ်”

အားကျင်းသည် တိတ်တဆိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်မိလေသည်။

အားကျင်းသည် သူမယောက်ျားကျန်းလင်နှင့် မေ့တော့ အိမ်ကို နှစ်ခင်းကာ အရဲစွန့်၍လိုက်သွားမိသည်။

အိမ်ပေါ်၌ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပင် ကျန်းလင်နှင့်တွေ့ရ သေး၏။ မေ့တော့အား ရှေးသွားဝယ်နေသည်။ သို့ဖြင့် အားကျင်းက ကျန်းလင်အား အနားအညွတ်ဖိတ်ခေါ်လိုက်မိ၏။

“အစ်ကို သဘက်ခါဆိုရင် အစ်ကိုအမေဆုံးတာ (၁၅)နှစ် ပြည့်ပြောက်တဲ့နေ့ပဲ။ အဲဒါ အမေကိုရှိခိုးမှုတော်မူ အိမ်ကို တစ်ခေါက် ဆောက် ပြန်လာခဲ့စေချင်ပါတယ်။ ထာမယ် မဟုတ်လား အစ်ကို”

“ဪ...ဟုတ်သားပဲ။ ကြည့်စမ်း ငါမေ့နေလိမ့်တာ။

သဘက်ခံကျရင် ငါ ဆက်ဆံပြန်လာခဲ့ပါမယ်”

ကျန်းလင်မှာ အားကျင်းခေါ်မှ မိခင်ဖြစ်သူ၏ ဘုန်းပြောက် နှစ်ပတ်လည်နေ့ကို သတိရမိလေတော့၏။ ထို့ကြောင့်ပင် အဖော် ကျန်းခဲမိသော မိမိ၏အဖြစ်ကို ရှက်ပွဲမိပြီး အားကျင်းအား ပြောလိုက် မိခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ထိုနေ့သို့ရောက်ရှိလာလေ၏။ အားကျင်းသည် တရုတ်လူမျိုးတို့၏လေ့ထုံးစံအရ ယောက္ခမကြီးအား ရှိခိုးပူဇော်ရန် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ပြင်ဆင်ထားလေ၏။

မကြာမီခင်ပွန်းသည်ကျန်းလင်သည် အိပ်သို့ ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက်ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် သွားလေသုမိခင်ကြီး၏ ဓာတ်ပုံရေတွင် ဆီမီးပူဇော်ကန်တော့၏။ ပြီးသည်နှင့်...

“ကဲ...ငါပြန်တော့မယ် အားကျင်း”

ဟုပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အားကျင်းက မျက်နှာချိုသွေးကာ...

“အို...အစ်ကိုကလည်း ကိုယ့်အိမ်ပြန်လာတဲ့ဥစ္စာ ခဏ တောင်မထိုင်နိုင်တော့ဘူးလား။ ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ပေါ့”

“နေပါစေ...ဟိုရောက်မှာပဲ စားတော့မယ်”

“စားသွားပါ အစ်ကိုရဲ့ လာတုန်းစားတဲ့ဥစ္စာ၊ အစ်ကိုရဲ့ ကျန်းမ သေသေရာရာချချက်ပြတ်ထားပြီးပြီရှင်၊ ကလေးတွေကလည်း

သူတို့အဖေကို မတွေ့တာကြာလို့ အောက်မေ့နေကြတယ်လေ”

“အေးလေ...အိဆိုရင် ကောင်းပါပြီ၊ ငါ ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်ပါတော့မယ်”

နောက်ဆုံးတွင် ကျန်းလင်မှာ မငြင်သာတော့ဘဲ ကလေး များနှင့် ထမင်းအတူတူစားရန် သဘောတူခဲ့မိလေတော့သည်။

ထမင်းစားပြီးကြသောအခါ အားကျင်းက အဘိုးအိုပေးခဲ့ သောကြွေခွက်ထဲသို့ ရေထည့်ကာ ခင်ပွန်းသည်ကျန်းလင်အား ကမ်း ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ...အစ်ကို ရေအေးအေးလေး သောက်လိုက်ပါဦး”

ထိုအခါ စိတ်ထွေနေသော ကျန်းလင်သည် ကြွေခွက်ကို လှမ်းယူပြီးသောက်ဟန်ပြင်လိုက်မိလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ကြွေခွက် ထဲရှိရေများထဲ၌ ပုံရိပ်များ ပေါ်လာသည်ကို ကျန်းလင်တစ်ယောက် ထူးဆန်းစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ကြွေခွက်ထဲရှိပုံရိပ်များသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း လှုပ်ရှား သက်ဝင်လာကြသည်။ သူနှင့် အားကျင်းတို့ ချစ်သူဘဝက ပျော်ရွှင် ကြည်နူးခဲ့ပုံများ လက်ထပ်ပြီးခါစဘဝက ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့ပုံများ သာဠိကလေးရခါစက လင်မယားနှစ်ယောက် ဝမ်းသာစိတ်ဖြစ်ခဲ့ကြ ပုံများက ပုံရိပ်များအဖြစ် ထင်ထင်ရှားရှား ပေးလာကြသည်။

အားကျင်းက သူ့အား အကျိုးကြည်သီးတစ်ပေးနေပုံများ ဖိနပ်

ချုပ်ပေးနေပုံများ။ ထို့အပြင် အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းများ၌ ဝိုင်းကူညီ
နေပုံများ။ သူ စိတ်ညစ်နေသည်အခါ အားပေးနှစ်သိမ့်နေသော အား
ကျင်းအုပ်ရိပ်များက ပန်းချီကားချပ်များပမာ ကြွေခွက်ထဲရှိ ရေများထဲ
တစ်ခုစီ မြင်နေရလေ၏။

ထိုအခါ သူ့စိတ်တွေ ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားမိလေ၏။

“အို... မဟုတ်သေးပါဘူး။ ငါ့မိန်းမအားကျင်းဟာ ငါ့အပေါ်
တကယ်ကောင်းတဲ့မိန်းမ။ တကယ် စိတ်ထားကောင်းတဲ့မိန်းမတစ်
ယောက်ပါလား။ ငါ ဆင်နွှဲတဲ့အခါမှာ ငါနဲ့သာမျှစေခံစားပြီး ငါတို့ရဲ့
စီးပွားရေးတိုးတက်အောင် သူက ကူညီပံ့ပိုးခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ငါ
နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တဲ့အခါမှာ အပင်ပန်းခံပြီး နေ့ညမနားဘဲ ပြုစု
စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။

အို... ငါဟာ သူ့အပေါ်ကျတော့ စိမ်းကားရက်စက်ခဲ့ပါလား။
သူ့ကို ကလေးတွေနဲ့ တစ်ယောက်တည်းပစ်ထားခဲ့တယ်။ ငါ့ကျတော့
ဟိုမှာ ပျော်မြူးနေခဲ့တယ်။

ငါဟာ တော်တော်တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့လူ။ ငါ မကောင်း
ဘူး။ ငါ ကြီးပွားတိုးတက်လာတဲ့အခါကျ သူ့ကို ပစ်ထားခဲ့မိတယ်”

ကြွေခွက်အတွင်းပေါ်လာသော အတိတ်မှပုံရိပ်များကို ကြည့်
ပြီး ကျန်းလင်မှာ နောင်တရနေမိလေပြီ။ သို့ဖြင့် လက်ထဲမှ ကြွေ
ခွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့အသာချလိုက်ပြီး ချစ်ဇနီးအားကျင်းနှင့် သနား

စရာကောင်းလှသော ကလေးများကို ငေးကြည့်လိုက်မိသည်။

ဝင်စစ် အဘိုးအိုပေးခဲ့သောကြွေခွက်၏ထူးဆန်းသော စွမ်း
အင်များအကြောင်းကို အားကျင်းမသိသလို ကြွေခွက်ထဲတွင် အတိတ်
မှပုံရိပ်ဟောင်းများ ပေါ်လာသည်ကိုလည်း သူမ မသိရှာပေ။

ထို့ကြောင့် အားကျင်းက အမှန်အရာတစ်မျိုးဖြစ်နေသော
စင်ပွန်သည်အား ဝိုးရိပ်မကင်းသောအသံဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“အစ်ကို... ဘာဖြစ်လို့ ရေမသောက်တော့တာလဲ ဟင်”

ထိုအခါ ကျန်းလင်က အက်ကွဲသောအသံဖြင့်...

“အို... ငါ... ငါ မိုက်နားခဲ့တယ်ကွာ။ မင်းနဲ့စတင်
စေ့စပ်တွေ့ကိုလည်း စော်ကားမိခဲ့မိတယ်။ ငါ လူမဟုတ်ဘူး။ မင်းနဲ့
ထလေးတွေ့ကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး ငါကတော့ ဟိုမှာအပျော်ကျူးနေမိခဲ့
တယ်။ ငါ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခဲ့မိတယ်ကွာ။ ငါ မိုက်သွားမိပါ
တယ်။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့”

“အို”

ကျန်းလင်က အမှားကိုဝန်ခံလာလိမ့်မည်ဟု အားကျင်း လုံးဝ
မထင်မိပေ။ သို့သော် အဘိုးအိုပေးခဲ့သော ကြွေခွက်၏ထူးခြားမှုကို
တာ့ မျက်ဝါးထင်ထင် သူမ တွေ့ မြင်ခဲ့ရလေပြီ။

ထိုအဖြစ်ဆန်းကြောင့် အားကျင်းတစ်ယောက် တွေ့သော
စေ့စပ်အမှတ်မှာပင် ယတိပြတ်ဆိုပြတ်ချက်သွားပြီးဟန်တူသော

ကျန်းလင်က ရုတ်တရက် ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီမှာ ညီမ...ငါ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းတို့မိသားစုနဲ့ပဲ အတူ နေတော့မယ်။ မေတ္တာမီကို ငါ မပြန်တော့ဘူး။ တကယ်တော့ ငါ့နဲ့ နာခိုရာအစစ်အမှန်ဟာ အော့ဒီက အားကျင်းဆိုတဲ့ ငါ့စနီနဲ့ ကလေးတွေနေထိုင်ရာအိမ်ကလေးပါပဲ။

ငါ ဒီနေ့ကစပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေထိုင်တော့မယ်။ မိသားစုအဝကလေးကို ပျော်ပျော်ပါးပါး တည်ဆောက်တော့မယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုရယ်”

အာကျင်းသည် စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“အို...ကျေးဇူးကြီးမားလှပါတယ် အဘရယ်”

ထိုနေ့မှစ၍ သူတို့စနီမောင်နဲ့နစ်ယောက်လည်း ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်လည်ပေါင်းစည်းမိကြလေတော့သည်။

ထို့နောက် တစ်ညတွင် အားကျင်းသည် ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်မိလေ၏။ အိပ်မက်ထဲ၌ အဘိုးအိုက သူ့အား...

“သမီးအားကျင်း အခုသမီးရဲ့စေတနာက သမီးကို အကိုပေးပြီမဟုတ်လားကွယ်။ ပြီးတော့ အဘပေးခဲ့တဲ့ ကြွေခွက်ကို သမီး

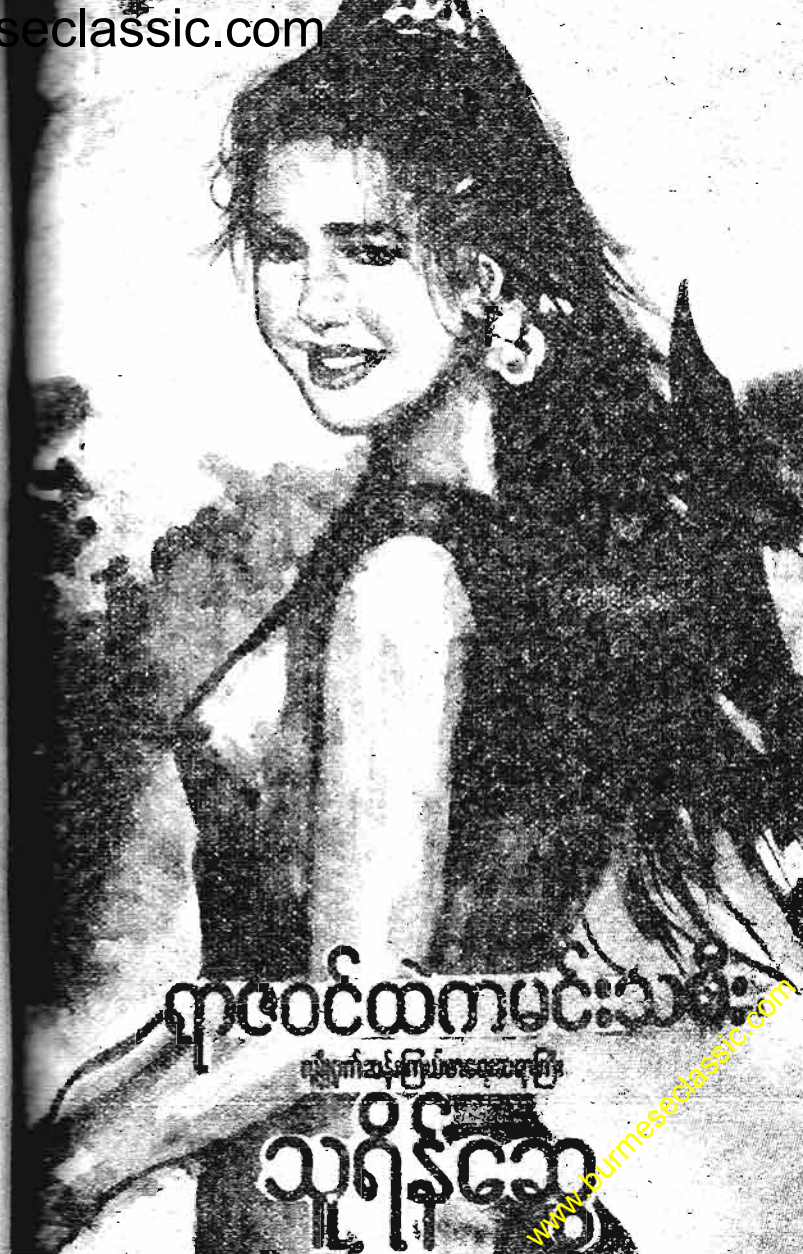
ဒီအပြစ်မျိုးနဲ့ကြုံတွေ့နေရပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေရတဲ့သူတိုင်းကို ဆွေမိသားစုတစ်ရပ်က ကူညီရမယ်။ ဟုတ်ပြီလား။ တကယ်တော့ အဘဟာ သမီးအကူတွေကိုသိလို့ ကယ်တင်ရအောင် တမင်တကာလာခဲ့ရတာပါ။ လူတိုင်းအပေါ်မှာ တတ်နိုင်သလောက် စေတနာထား သမီး။

ကုသိုလ်က ကြည့်မနေသလို အဘတို့ကလည်း ကြည့်မနေပါဘူး သမီးရယ်။ ကူညီစောင့်ရှောက်ကြမှာပေါ့။ သမီး၊ စိတ်ချမ်းသာပါစေကွယ်”

ဟုပြောကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

(ကျန်ထုတ် လိုပေးကို ပြန်ဆိုပါသည်။)

မောင်နှင်းဆွေ

ရာဇဝင်ထဲကမင်းသမီး

ဇာတ်ကောင်များနှင့်အတူ

သုဂိုဏ်း

www.burmeseclassic.com

သုရိန်စေတီ

ရာဇဝင်ထဲကမင်းသမီး

ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသော တတ်လမ်းတစ်ပုဒ်သည် ဦးနုနှင့်
တစ်ယောက် ချင်းပြည်နယ်ဘက်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ရာမှ စတင်ပေါ်ပေါက်
ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။

စင်စစ် ထိုအဖြစ်အပျက်များသည် မယုံနိုင်ဖွယ်ရာလည်း
ကောင်းလှသလို၊ အံ့ဩတုန်လှုပ်ဖွယ်ရာလည်း ကောင်းလှပေ၏။

သို့တစေ အဖြစ်အပျက်များမှာ အမှန်တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့
သော အဖြစ်အပျက်များသာဖြစ်လေ၏။ စင်စစ် ထူးခြားဆန်းကြယ်
လှသော တတ်လမ်း၏အစသည်ကား...

ဇော်ဇော်နှင့် လှနန္ဒာတို့သည် မကြာမီ လက်ထပ်ကြတော့
မည်ချစ်သူနှစ်ဦးဖြစ်သည်။

သို့သော် လက်ထပ်ရန်နှစ်လခန့်အလိုတွင် လှနန္ဒာ၏မခင်
ဦးနန္ဒာသည် သူတို့နှစ်ဦးကိုခေါ်ကာ ထူးဆန်းသောစကားတစ်ခွန်းကို
ဆိုလေ၏။

“မိမိမှာ မောင်ဇော်ဇော်...မင်းတို့မကလာပွဲကိစ္စကို ဦး တား
တာတော့မဟုတ်ဘူးကွယ်။ ဦးလေး ဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာ ခရီးထွက်
စရာရှိနေတယ်။ ဒီတော့ မင်းတို့ရဲ့မကလာကိစ္စကို ဦး ပြန်လာဖို့
စီစဉ်ကြစေချင်တယ်။ ဘယ်နယ်စပ်ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကောင်းပါတယ် ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့...ကောင်းပါတယ် ဖေဖေ”

ဇော်ဇော်နှင့် လှနန္ဒာတို့က ပြိုင်တူအပြေပေးလိုက်ကြသည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ဒါဆိုရင် ဦး မနက်ဖြန်ပဲ ခရီးထွက်တော့
မယ်”

“ဒါနဲ့ ဦးလေး ဘယ်ကိုခရီးထွက်မှာလဲ၊ ဦး တစ်ယောက်
တည်းလား”

ဦးနန္ဒာ တစ်ခါမျှခရီးထွက်ဖူးခြင်းမရှိသဖြင့် ဇော်ဇော်က မေး
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ထိုအခါ ဦးနန္ဒာက...

“ဒီအကြောင်းတွေကို မသိချင်ပါနဲ့ မောင်ဇော်ဇော်။ ဦး
သိပ်မကြာပါဘူး။ ရက်ပိုင်းအတွင်း ပြန်လာမှာပါကွယ်”

ဟုပြောလိုက်လေရာ ဇော်ဇော်မှာ ခပ်ဆိတ်ဆိတ်သာ နေ
လိုက်ရလေတော့သည်။

xxx

ဦးနန္ဒာ ခရီးထွက်သွားပြီး နှစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ဇော်ဇော်
ထံသို့ စာတိုက်မှ ကြေးနန်းစာတစ်စောင် ရောက်ရှိလာလေ၏။

ကြေးနန်းစာမှာ...

“မောင်ဇော်ဇော်

စိတ်ဝင်စားစရာများ တွေ့ရသည်။ သမီးကိုခေါ်၍ လိုက်ခဲ့ပါ”

ဦးနန္ဒာ

ခေတ္တ ပလမ်းမြို့

ချင်းပြည်နယ်

“အလို...ဦးနန္ဒာ စိုက်လိုက်တဲ့ကြေးနန်းစာပါလား။ နန္ဒာ
ဆီကို သွားပြောဦးမှပဲ”

ဇော်ဇော်သည် ချက်ချင်းပင် လှနန္ဒာတို့အိမ်ဘက်သို့ ထွက်
ခဲ့လေ၏။ အခန့်သင့်ပင် ခြံဝ၌ လှနန္ဒာကို တွေ့ရသည်။

“ဟေ့...ကိုဇော် လာ...လာ”

လှနန္ဒက ဇော်ဇော်အား အိမ်ထဲသို့ ဦးဆောင်ခေါ်ဝင်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းထဲ၌ထိုင်မိကြလျှင် ဇော်ဇော်က...

“အကြောင်းတော့ထူးတယ် နန္ဒ”

“ဟင်...ဘာများလဲ ကိုဇော်”

ဇော်ဇော်က လက်ထဲမှကြေးနန်းစာကို လှနန္ဒအား လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။

“ရှေ့...အဲဒီမှာဖတ်ကြည့်”

လှနန္ဒက ကြေးနန်းစာကို ချက်ချင်းဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့်...

“အို...ပေပေဆိုကပဲ။ ပေပေ တစ်ခုခုများဖြစ်နေလို့လား”

“အင်း...အန္တရာယ်တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ စိတ်ဝင်စားစရာတွေထားတယ်တဲ့။ ဘယ်လိုစိတ်ဝင်စားစရာမျိုးလည်းတော့ မသိဘူး။ နန္ဒကိုကော ဦးက သွားခါနီး ဘာတွေများပြောသွားသေးသလဲ”
ထိုအခါ လှနန္ဒက...

“အာသံ မဏိပူရကိုဖြတ်ပြီး ကသည်းပြည်နယ်ထဲက ရှေးကျလှတဲ့ရာဇဝင်အထောက်အထားတစ်ခု သွားရှာဦးမယ်လို့တော့ ပြောသွားတာပဲ”

ဇော်ဇော်က...

“အို...ဟုတ်လား။ ကိုယ့်ကိုတော့ နန္ဒပေပေက ဘာမှ

မပြောပါလား”

“အရေးမကြီးလောက်ဘူးထင်လို့ ဘာမှမပြောတာဖြစ်ပါဦးမယ် ကိုဇော်”

“ကဲလေ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြေးနန်းစာရောက်လာမှတော့ လိုက်သွားရတော့မှာပေါ့”

“အဲဒါအကောင်းဆုံးပဲ ကိုဇော်”

ဇော်ဇော် စဉ်းစားမိ၏။ ဦးနန္ဒသည် ခရီးထွက်ခါနီးက သူမေးတာကိုတောင် မဖြေခဲ့။ မည်သည့်နေရာကို ထွက်မှန်းသိစေချင်ပုံမရပေ။

သို့သော် သူ့သမီးကိုတော့ အာသံ မဏိပူရကိုဖြတ်ပြီး ကသည်းပြည်နယ်ထဲကိုသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသွားခဲ့သည်။

စင်စစ် ဦးနန္ဒသည် ရှေးဟောင်းသုတေသနလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ လွန်စွာစိတ်ဝင်စားပြီး ငယ်စဉ်က ထိုလုပ်ငန်းကို စိုက်ထိုက်မတ်တတ်လုပ်ကိုင်ခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်၏။

ယခုတော့ ဦးနန္ဒက သူတို့ကို ကြေးနန်းဖြင့်လှမ်း၍ခေါ်နေလေပြီ။ အခြေအနေမှာ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနေပြီဟု သူ့စိတ်ထဲတွင် ထင်မှတ်လိုက်မိလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဇော်ဇော်နှင့် ထုနုနုတို့သည် ခရီးအဆင့်ဆင့်ဖြင့် ဖလမ်းမြို့သို့ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ ဖလမ်းသို့အရောက်တွင် ဦးနုနုပြောထားခဲ့ဖူးသည့် လိပ်စာအတိုင်း ပြုစုရန်အိမ်ကြီးကို ရှာဖွေခဲ့ကြလေ၏။

အခန့်သင့်စွာပင် ဖလမ်းမြို့စွန့်၍ ထိုအိမ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ကြရလေ၏။

“အိမ်ရှင်တို့...အိမ်ရှင်တို့”

ဇော်ဇော်က အသံပေးလိုက်ရာ အိမ်ကြီးထဲမှ အသံတစ်ခုခေါင်းပေါင်းပေါင်းထားသော လူကြီးတစ်ဦး ထွက်လာလေ၏။ ထိုလူကြီးက...

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ။ ဘယ်သူ့ကိုတွေ့ရှင်လို့လဲလဲ မိတ်ဆွေ”

ထိုအခါ ဇော်ဇော်က... “ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်က ဦးနုနုရဲ့သားသမီးတွေပါ” လုနုနုက...

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မတို့ ဦးနုနုရဲ့ သားသမီးတွေပါ။ ဦးလေးကြီးက ဖေဖေမိတ်ဆွေ ဦးဖရော်ဂန်မဟုတ်လားရှင်”

ဟု ဝင်မေးလေ၏။ ထိုအခါ လူကြီး၏မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် ဝင်းလက်သွားပြီး...

“ဪ...ဪ...လက်သေတော့ မင်းတို့က ဦးနုနု

သားသမီးတွေကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်...ဦးလေး”

“ကဲ...ထိုင်ကြပါကွယ်။ ထိုင်ကြ...ထိုင်ကြ...ဦးနုနုနဲ့ တူပီလာ အင်မတန်ခင်မင်ကြတဲ့မိတ်ဆွေတွေပဲ”

ထိုနောက် ဆွေခန်းအတွင်း၌ထိုင်မိကြလျှင် ဦးဖရော်ဂန်က ဆက်၍...

“ဦးနုနုနောက်ကို မင်းတို့လိုက်လာကြတာလား။ မင်းတို့ ဖေဖေကို ဦးလေးပဲ မထိမှန်ရယ်ထဲကို လိုက်ပို့ပေးလိုက်ရသေးတယ်” ဇော်ဇော်မှာ ဝမ်းသာအားရဖြင့်...

“ဗျာ...ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဆီကို သံကြိုးရိုက်တာ ဦးလေးကို ရိုက်ခိုင်းလိုက်တာပေါ့နော်”

ဦးဖရော်ဂန်မှာ နားမရှင်းဟန်ဖြင့်...

“မင်း...ဘာကိုပြောတာလဲကွယ်”

ဟု ပြန်မေးလိုက်လေရာ ဇော်ဇော်မှာ သံကြိုးစာကိုပြု၍ ရှင်းပြလိုက်ရလေ၏။

ထိုအကြောင်းကိုကြားလျှင် ဦးဖရော်ဂန်မှာ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားကာ...

“အလို...အဆန်းပါပဲလား။ မင်းတို့အဖေကို ဦးလေး ထိုင်ပို့ပေးလိုက်တာတော့ မှန်တယ်။ မင်းတို့ဆီကို သံကြိုးရိုက်တာ

တော့ ဦးလေး မဟုတ်ဘူးကွယ်”

ဦးပရော်ဂန်၏စကားကြောင့် ဇော်ဇော်နှင့်လုနုမှာတို့မှာ တွေ့ဝေသွားကြသည်။

ထိုအခါ လုနုက...

“ချင်းပြည်နယ်ထဲမှာ ဖေဖေမိတ်ဆွေဆိုလို့ ဒီပလင်းမြို့က ဦးလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတဲ့ဥစ္စာ၊ ဒါကြောင့် ဒီပလင်းမြို့က သင်္ကြန်ရိုက် လာတော့ ဦးလေးတို့အိမ်ကပဲ ဖေဖေ ရိုက်လိုက်တာလို့ ကျွန်မက ထင်နေတာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဦးပရော်ဂန်က...

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွယ်။ ဦးနုဟာ မထီပူရနယ်ထဲကို ရောက်ပြီးမှ တစ်ယောက်ယောက်ကို ပလင်းမြို့ထဲလွှတ်လိုက်ပြီး ရိုက်ခိုင်းလိုက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်စာ”

ဇော်ဇော်က...

“အင်း... ဒါလဲဖြစ်နိုင်တာပဲ ဦးလေး။ ဒါနဲ့ ဖေဖေ မထီပူရ ထဲသွားတာ ဘာကိစ္စတဲလဲ ဦးလေး”

ဦးပရော်ဂန်က...

“အဲဒါတော့ ဦးလေးကို မင်းတို့အဖေပြောသွားဘူးကွယ်။ သူက လိုက်ပို့ခိုင်းလို့သာ ဦးလေးက လိုက်ပို့ရတာ။ ပြီးတော့ မင်းတို့

အဖေဦးနုက စပ်စပ်စုစုမေးတာကိုလည်း မကြိုက်ဘူးကွယ်။ အဲဒီ တော့ သူ မပြောတော့ ဦးလေးလည်း မမေးဘဲနေလိုက်ရတာပေါ့”

ထိုအခါ ဇော်ဇော်က...

“ဒါဆိုရင် ဦးလေးက ဖေဖေကို မထီပူရနယ်ထဲကို လိုက် ပို့သလို ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း လိုက်ပို့ပေးပါလား”

ဦးပရော်ဂန်က...

“မင်းတို့ဖေဖေက ကြိုက်ပါ့မလားကွယ်”

သည်တွင် လုနုက...

“ဒီကိစ္စ ကျွန်မတာဝန်ယူပါတယ် ဦးလေး။ ဖေဖေဆီကိုသာ လိုက်ပို့ပေးပါ”

ဇော်ဇော်က...

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလေး။ သင်ကြီးစာရိုက်လိုက်ပြီဆိုတာတည်း က တစ်ခုခုထူးခြားနေလို့ပဲဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဦးပရော်ဂန်က...

“ကောင်းပြီလေ။ ဒါဆိုရင်လည်း ဒီတစ်ညတော့ ခရီးပန်း သာကြတာနဲ့ နားလိုက်ကြပါဦး။ မနက်ဖြန်ကြတော့ ဦးလေးလိုက်ပို့ ပို့မယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေးရယ်”

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဦးပရော်ဂန်၊ ဇော်ဇော်နှင့် လုနု

တို့သည် စတင်သွက်ခွာခဲ့ကြလေ၏။ ရက်ပေါင်းအတော်ကြာကြာ လာခဲ့ကြပြီးနောက် မထိပူရမြစ်ကြီးအနားသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေ၏။

မထိပူရမြစ်ကြီးသည် တောင်တန်းများအကြား၌ တသွင်သွင် စီးဆင်း၍နေသည်ကို လှမ်း၍မြင်လိုက်ကြရလေ၏။ ဦးဖရောဂန်က လိုမြစ်ကြီးအား လက်ညှိုးထိုးပြရင်း...

“ဟောဟို မထိပူရမြစ်ကြီးနဘေးက လုံတန်ဆိုတဲ့ရွာကလေး အထိ မင်းတို့ဖေဖေကို ဦးလေးလိုက်ပို့ခဲ့ရတယ်”

ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ဖော်ဖော်က...

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အဲဒီရွာကလေးဆီသွားပြီး စုံစမ်း ကြည့်ကြတာပေါ့”

သူတို့သုံးဦးသည် ရွာကလေးဆီသို့ဦးတည်၍ လာခဲ့ကြလေ ၏။ သို့သော် ရွာကလေးကား အမြင်နီးသော်လည်း ခရီးဝေးလှချေ၏။

အချိန်အတော်ကြာကာ လျှောက်လှမ်းလာကြပြီးမှ လုံတန် ရွာကလေးဆီသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေ၏။ ရွာမှာ အိမ်ခြေသုံးလေး ဆယ်မျှသာရှိသော ရွာငယ်ကလေးဖြစ်၏။

ဦးဖရောဂန်က ရွာထဲရှိသူ၏အသိမိတ်တွေများကို စုံစမ်း ကြည့်လေ၏။ ရွာသားတစ်ဦးက...

“ဦးနန္ဒာလား... ဦးနန္ဒာ ဟိုးရွှေတောင်ကုန်းဂူဘက်ကို

ထွက်သွားပါတယ်”

ဟုဆိုကာ လှမ်းမြင်နေရသော တောင်တန်းညီညီများဆီ လက်ညှိုးထိုးပြလေ၏။ ဦးဖရောဂန်က ရွာသားအား...

“ကျေးဇူးပဲကွယ်။ အချိန်ရှိတုန်း ကျုပ်တို့လိုက်ကြဦးစို့”

သို့ဖြင့် လုံတန်ရွာကလေးထဲမှထွက်ကာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြ လေ၏။ လမ်းခရီးကားကြမ်းတမ်းခက်ထန်လှပေ၏။ တစ်တောဝင် ထစ်တောင်တက်ဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြရလေ၏။

ထိုစဉ် တစ်နေရာအရောက်၌ အသံနက်ကြီးတစ်ခုကို ကြား လိုက်ကြရလေ၏။

“ဇု...ဂဗီ”

ကံကောင်းလှသည်မှာ သူတို့သုံးဦးသည် တောင်ကုန်းတစ်ခု ပေါ်၌ ရောက်ရှိနေကြခြင်းဖြစ်၏။

“ဟာ...တောဆင်ရိုင်းကြီးပါလား”

အသံလာရာသို့ ကြည့်မိလိုက်ကြရင်းမှ ဖော်ဖော်က တအံ့ တဩရေရွတ်လိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် လက်ထဲမှ ဆေနတ်ဖြင့် တောဆင်ရိုင်းကြီးအား ထိုးချိန်လိုက်၏။

ထိုအခိုက် ဦးဖရောဂန်က ပြူးပြူးပျာပျာဖြင့်...

“ဟေ့...သုငယ် မပစ်နဲ့...မပစ်နဲ့၊ ဒီကောင်ကြီး အုပ်စု ကွဲပြီး အုပ်စုနောက်ကို ပြေးလိုက်နေတာ။ သူက ကျုပ်တို့ကို ကရ

မစိုက်မီလို့ပေါ့။ လူနဲ့သာရသွားရင် မလွယ်ဘူးပေါ့ကွယ်”

ဆင်ရိုင်းကြီးမှာ သူတို့ကြည်နေစဉ်မှာပင် တောအုပ်အတွင်း သို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

“ဟူး...တော်ပါသေးရဲ့”

လူနန္ဒာမှာ ယခုမှပင် သက်ပြင်းချနိုင်လေတော့၏။ သို့ဖြင့် သူတို့သည် တောအုပ်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြပြန်လေ၏။

သို့ဖြင့် တောအုပ်တစ်နေရာအရောက်တွင်...

“အို...အမယ်လေး...လုပ်ကြပါဦး”

လူနန္ဒာက အလန့်တကြား အော်လိုက်လေ၏။ တောအုပ် အတွင်းရှိနွယ်ရှင်ကြီးများသည် သစ်ပင်ကြီးများပေါ်မှ ရုတ်တရက် လူး လွန်တိုးဆင်းလာကြကာ လူနန္ဒာ၏ကိုယ်လုံးအား ရစ်ပတ်လိုက်ကြ လေ၏။

“ဟာ...နွယ်ရှင်ကြီးတွေပါလား”

“နန္ဒာ...နန္ဒာ”

ဇော်ဇော်က ခါးကြားမှစားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်ကာ သတိ ကြီးစွာဖြင့် လူနန္ဒာအား ရစ်နေသော နွယ်ရှင်များကို ဝှေ့ယမ်းပြတ် တောက်ပစ်လိုက်ရ၏။

နွယ်ရှင်များမှာ စားချက်ကြောင့် အပိုင်းပိုင်းပြတ်တောက် ကျသွားကာ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်များ ဝေါက်ခနဲပန်းထွက်လာကြလေ၏။

လူနန္ဒာမှာလည်း နွယ်ရှင်များ၏ရစ်ပတ်မှုမှ လွတ်မြောက် သွားရလေ၏။

“ကဲ...ဒီနေရာက မြန်မြန်သွားကြမှဖြစ်မယ်”

ဦးဖရော်ဂန်က ချက်ချင်းဆော်သြလိုက်သဖြင့် ထိုနေရာမှ ချက်ချင်းထွက်ခွာခဲ့ကြလေ၏။

ဦးဖရော်ဂန်က...

“ကဲကောင်းပေလို့ပေါ့ တူမကြီးရယ်။ ဒီနွယ်ရှင်တွေဟာ သူ့သွေး တိရစ္ဆာန်သွေးတွေကို စုပ်ယူပြီးမှ အသက်ရှင်နေကြရတဲ့ အရာတွေပေါ့။

သူတို့ကို သတ္တလား ရကွလားဆိုတာ ပြောရခက်တယ်။ သတ္တဓာတ်ဝင်နေတဲ့ ရကွမျိုးနွယ်ပင်တွေလို့ ပြောရင် မှန်လိမ့်မယ် ဆင်တယ်။

တချို့နွယ်ရှင်တွေဆိုရင် စပါးကြီးမြွေတွေရဲ့ကိုယ်လုံးကြီးတွေ ဆောက်ထိ ရိုတတ်ကြတယ်။ သူတို့ ရစ်ပတ်မိပြီဆိုရင် ဘယ်လိုမှ ရှုံးထွက်လို့မရတော့ဘူး။ သူတို့က အဲဒီလိုရစ်ပတ်မိပြီဆိုရင် ရစ်ပတ် ခံရတဲ့သတ္တဝါရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာရှိတဲ့ သွေးတွေကို စုပ်ယူပြီးမှ သတ္တဝါ တို့ လွှတ်တတ်ကြတယ်။

ဒီတော့ သတ္တဝါတွေဟာ သွေးခမ်းပြီး သေပြီပေါ့။ စောစော တ နွယ်ရှင်တွေကို စားနဲ့ခုတ်လိုက်တော့ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်တွေ ပန်း

ထွက်လာတာကို မြင်တယ် မဟုတ်လား။

အဲဒီသွေးတွေဟာ နွယ်ရှင်တွေစုတ်ယူထားတဲ့ သတ္တဝါတွေ ရဲ့သွေးတွေပေါ့။ ဒီနွယ်ရှင်တွေဟာ သွေးကိုစုပ်ပြီးမှ အသက်ရှင်ကြ ရတယ်လေ။

“အို... ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာရှင်”

ထုနုနုက ရင်ကို လက်ဖြင့်ဖိကာ ညည်းတွားလိုက်လေ၏။
ထို့နောက် သူတို့သုံးဦးသည် နက်ရှိုင်းလှသော တော အတွင်း သရဲဆက်ခဲ့ကြလေ၏။ သို့ဖြင့် တစ်နေရာအရောက်တွင် ချုံပုတ်များ လှုပ်ရှားသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရလေ၏။

“သတိထားဟေ့”

ဦးဖရော်ဂန်က ဇော်ဇော်တို့ကို သတိပေးလိုက်သော်လည်း နောက်ကျ၍သွားလေပြီ။

တဟေးဟေး ညာသံပေသံများနှင့်အတူ ချုံပုတ်များနောက် ကွယ်မှ ဓား၊ လှံ၊ ခရင်းခွ၊ လက်နက်များ ကိုင်ဆောင်ထားကြသော လူများ ထွက်ပေါ်လာပြီး သူတို့အား ပိုင်းထားလိုက်ကြလေ၏။

“ဟေး... ဟေး”

“ဝူး... ဝေး... ဝေး”

ထို့နောက် အသံသေးအသံကြောင်များဖြင့် အော်နေကြ၏။
ထိုလူသိုက်မှာ အပေါ်အကျီမပါ၊ နံငယ်ပိုင်းအတိုကိုသာ

ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး မျက်နှာပေါ်၌လည်း ရောင်စုံဆေးများကို ခြယ်သ ထားကြ၏။

ဇော်ဇော်က...

“သူရိုင်းတွေထင်ကယ် ဦးလေးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်လေရာ ဦးဖရော်ဂန်က...

“ဘယ်လိုမှလုပ်မနေနဲ့ ငါတို့။ သူတို့က လူများတယ်။
ဒီကောင်တွေရဲ့အသွင်အပြင်က သူရိုင်းတွေလိုတင်ရပေမယ့် တကယ်
ပိုင်းတဲ့အကောင်တွေတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဦးလေး ဒီကောင်တွေနဲ့
ကြုံဖူးဘယ်။

ဒီတော့ အခြေအနေသိရအောင် ကြည့်ရသေးတာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် သူရိုင်းများသည် သူတို့ရွာသို့ ဇော်ဇော်တို့ သုံး
ယောက်အား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားကြလေ၏။ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေ
ဖြစ်လာဦးမလဲဆိုသည်ကိုမူ ဇော်ဇော်တစ်ယောက် မတွေးရဲတော့ပေ။

မကြာမီ သူတို့သည် ရွာကြီးတစ်ရွာအတွင်းသို့ ရောက်ရှိ
သွားကြပြီး ရွာအကြီးအကဲရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေ၏။

ရွာအကြီးအကဲမှာ ခေါင်းပေါ်၌ သရဖူလိုလိုအရာဝတ္ထုတစ်
ခုကို ဆောင်းထားပြီး ငှက်မွေးငှက်တောင်များကို ထိုသရဖူထဲ၌
ထိုးစိုက်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုအခါ ဦးနန္ဒက...

“အင်း... ပြောရရင်တော့ အရည်ကြီးပါပဲကွယ်။ ဒီလိုကွယ်။ သူတို့လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုဟာ ဖေဖေဆီမှာ ရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီအကြောင်းကိုသိနေတဲ့လူတစ်စုက ဒီရွာက လူရိုင်းတွေကို ဆွေးထိုးပေးပြီး ဖေဖေကို ဖမ်းခိုင်းခဲ့တာပဲ။

ဖေဖေကို အဲဒီပစ္စည်းမပေးပေးအောင် နေ့စဉ်နှိပ်စက်ပြီး တောင်းကြတယ်။ ဖေဖေကလည်း တောင်းပြီးခံတယ်။ မပေးဘူး။

သည်တွင် လူနန္ဒက စိတ်ဝင်စားလာဟန်ဖြင့်...

“ဘာပစ္စည်းမို့လို့လဲ ဖေဖေ”

“ဟောဒီအရုပ်ကလေးပေါ့ကွယ်”

ဦးနန္ဒက အချုပ်ခန်းအတွင်းရှိ ထောင့်တစ်နေရာတွင် ဝုဏ်ထားသော အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ကို ယူကာ ပြလိုက်လေ၏။

“ဟာ”

“ဟင်”

“အို”

သူတို့သုံးယောက်မှာ အရုပ်ကလေးကိုကြည့်ပြီး အံ့အားသင့် မှင်သက်သွားမိကြလေ၏။ အရုပ်ကလေးမှာ ၆ လက်မသာသာ အရွယ်ခန့်ရှိကာ နက်မှောင်ပြောင်လက်၍နေသော ကပ်ရုပ်ကလေး ဖြစ်လေ၏။

ထိုစဉ် ဇော်ဇော်က စိတ်ဝင်တစားဖြင့်...

“ဒီအရုပ်ကလေးထဲမှာ ဘာတွေများ ထူးခြားတာပါလို့လဲ

နော်”

ထိုအခါ ဦးနန္ဒက...

“ဒီကပ်ရုပ်ကလေးထဲမှာ ရတနာသိုက်မြေပုံတစ်ပုံပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအကြောင်းကိုသိနေတဲ့ လူတစ်စုက ဒီရတနာ မြေပုံရရှိရေးအတွက် ဦးနောက်ကို ခြေရာခံလိုက်လာကြတာပေါ့။

ပြီးတော့ သူတို့ဟာ တခြားသူတွေမဟုတ်ဘူး။ ဦး အသိ မိတ်ဆွေတွေထဲကပဲ”

ထိုအခိုက် ဦးဖရော်ဂန်က...

“နေပါဦး ဦးနန္ဒရဲ့... ခင်ဗျားရဲ့ ဒီရတနာမြေပုံပါတဲ့ ကပ်ရုပ် ကလေးအကြောင်း ကျုပ် မသိရသေးပါလားဗျာ။ ပြောပြစမ်းပါဦး”

ဟုမေးလိုက်ရာ ဦးနန္ဒက...

“ဒီလို ဦးဖရော်ဂန်ရဲ့ ဒီကပ်ရုပ်ကလေးကို ကျုပ်မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဆီက ရခဲ့တာဗျာ။ သူကလည်း သူ့ဆီမှာ ဆေး ထာကုတဲ့ကုလားလူနာတစ်ယောက်ဆီက ရခဲ့တာလေ။

သမိုင်းဝင် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေကို သုတေသနပြုလုပ် နေတဲ့ကျုပ်အကြောင်းကိုသိတဲ့ အဲဒီမိတ်ဆွေဆရာဝန်ဟာ ဒီကပ်ရုပ် ကလေးကို ကျုပ်လေ့လာလိုရအောင်ဆိုပြီး လက်ဆောင်အဖြစ် ပေး

ခဲ့တယ်။

ကျွန်ဟာ အဲဒီကံရပ်ကလေးကို အသေအချာ လေ့လာ ကြည့်မိတယ်။

ကံရပ်ကလေးရဲ့အောက်ဘက်မှာ ဖွင့်လှစ်ပိတ်လိုရတဲ့ အံ့ဖုံး ကလေးတစ်ခုပါနေတာကို တွေ့ရတယ်။

ကျွန်ဟာ အံ့ဖုံးကလေးကို ဆွဲဖွင့်ကြည့်လိုက်မိတော့ ကံ ရပ်အတွင်းထဲက ကြေးနီပြားချပ်ကလေးတွေ ထွက်ကျလာတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ရေတွက်ကြည့်လိုက်တော့ ကြေးနီပြားချပ်ကလေးတွေဟာ စုစုပေါင်း သုံးဆယ်ခြောက်ပြားရှိတာကို တွေ့ရတယ်။

ကြေးနီပြားလေးတစ်ချပ်ပေါ်မှာ မြေပုံလိုလို ဘာလိုလို အရာ တစ်ခုကို တွေ့ရတယ်။ ကျန်တဲ့ကြေးနီကြေးချပ် သုံးဆယ်ငါးချပ် ပေါ်မှာတော့ စာလုံးသေးသေးလေးတွေနဲ့ ရေးထားတာကို တွေ့ရတယ်။

မှန်ဘီလူးအကူအညီနဲ့ သေသေချာချာကြည့်မိတော့ ထူး ဆန်းတဲ့ အက္ခရာစာလုံးတွေ ဖြစ်နေတာတွေ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန် သေသေချာချာ ဖတ်ကြည့်မိတယ်။ လား...လား...ရှေးဟောင်း ကသည်းထူးမှီးရဲစွာတွေဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်ဟာ ရှေးဟောင်းကသည်း စာတွေကို သေသေချာချာထုလုပ်ခဲ့ဖူးတော့ သိနေတာပေါ့။ ကြေးနီ ပြားသုံးဆယ်ခြောက်ပြားရှိတဲ့အနက် တစ်ပြားပေါ်မှာ ရတနာမြေပုံကို

ရေးထားပြီး ကျန်တဲ့သုံးဆယ်ငါးပြားပေါ်မှာတော့ ဒီရတနာမြေပုံရဲ့ ဇာတ်အကြောင်းကို ကမ္ပည်းတင် ရေးထိုးထားတာကိုး။

ထိုအခိုက် လှန့်နွှာက...

“ဘာတွေရေးထားသလဲ ဖေဖေ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးနုနွှာက...

“ဒီလိုကွယ်”

ဟု အစချီကာ အောက်ပါအတိုင်းပြောပြတော့၏။

ထိုအချိန်ကာလက မဏိပူရနယ်တွင် ကသည်းစော်ဘွားကြီး ဘဏ္ဍနဒတ္တအုပ်စိုးနေချိန်ဖြစ်၏။ စော်ဘွားကြီးတွင် ညီတော်တစ်ဦး ရှိပြီး သျှိုလာသဒတ္တအမည်တွင်လေ၏။

စော်ဘွားကြီး ဘဏ္ဍနဒတ္တသည် ဆင်ခြင်တုံတရားကင်းမဲ့ပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူဖြစ်၏။ ညီတော် သျှိုလာသဒတ္တကမူ သိမ်မွေ့နူးညံ့လေ၏။

အကျင့်စရိုက်ချင်း ကွာခြားလှသော်လည်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လွန်စွာချစ်ခင်ကြလေ၏။

မဏိပူရနယ်အတွင်းရှိ ကသည်းလူမျိုးများသည် စော်ဘွားကြီးကို ရွံမုန်းစက်ဆုပ်ကြသလောက် ညီတော် သျှိုလာသဒတ္တကိုမူ

ချစ်ခင်လေးစားကြလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ သူ့လောသတ္တိသည် တောလည်ထွက်ရင်း မျက်စိလည်လမ်းမှာ၍နေလေ၏။ တောမှာလည်း နက်၍နက်၍လေ၏။ တပြည်ပြည်နှင့် နေဝင်ချိန်သို့ပင် ရောက်ရှိ၍လာလေပြီ။

“ဟု... ဓကွပ်း၊ လမ်းလည်း ပျောက်နေပြီ၊ နေလည်း ဝင် တော့မှာပါလား။”

တစ်ယောက်တည်း သည်ညှို့လိုက်မိလေ၏။ သို့သော် သူ့ကို တစ်နေရာမှ စူးစိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံးတစ်စုံကိုမူ သူ့လောသတ္တိမသိပါချေ။

သူသည် ရေသို့လျှောက်သွားရင်း ကျောက်စွန်းကြီးတစ်ခု အောက်၌ နားထိုင်လိုက်မိလေ၏။ ထိုအခိုက် အရိပ်သဏ္ဌာန်တစ်ခု သည် အဝေးဆီမှ သူ့ဆီသို့ လမ်းလာနေသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

“အလို... ဘယ်သူများပါလိမ့်”

အရိပ်သဏ္ဌာန်သည် တပြည်ပြည်နီး၍နီး၍လာလေ၏။

“အို... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလား။ တောကြီးတောင် ကြီးထဲမှာ ဘယ်လိုပါလိမ့်။ ထူးခြားလှသည်လား။”

မိန်းကလေးသည် မကြာမီ သူ့အနားသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ အနားသို့ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိန်းကလေးက သူ့အား

“ဒီမှာ ရှင်တောထဲမှာ မျက်စိလည် လမ်းမှာနေတာကို

ကျွန်မနေတဲ့နေရာကနေ မြင်နေရတယ်။ ဒါကြောင့် မဖြစ်တဲ့အဆုံး မှာ ရှင့်ကို ကူညီဖို့ ဘိုးဘိုးကို မေတ္တာရပ်ခံပြီး အခုလိုရောက်လာရ တာပါ။”

မိန်းကလေးမှာ လွန်စွာချောမောလှပလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့လောသတ္တိသည် အတန်ငယ်ငေးမောကြည့်လိုက်မိရင်းမှ...

“အို... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိန်းကလေးရယ်”

ဟု ပြောလိုက်မိလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းကလေးက...

“ရှင် ကျွန်မနောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါလား”

ဟုခေါ်လေရာ သူ့လောသတ္တိက...

“ဒါနဲ့နေပါဦး မိန်းကလေးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”

“ပုဏ္ဏမီဒေဝီပါ”

“ဪ... ပုဏ္ဏမီဒေဝီတဲ့လား။ နာမည်ရော လူရော သိပ် ကို လှလွန်းပါတယ်ဗျာ”

“အို”

သူ့လောသတ္တိ၏စကားကြောင့် ပုဏ္ဏမီဒေဝီ၏မျက်နှာ ကလေးမှာ ရှက်သွေးများ ဖြန်းသွားသည်။

“ကဲ... လာ... ရှင် ကျွန်မနောက်ကသာ လိုက်ခဲ့ပါ”

ထိုနောက် သူသည် မိန်းမပျိုခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက် သွားမိလေတော့၏။ မကြာမီ ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုထဲသို့ ဝင်ရောက်

၄၈ ■ စာတည်းအုပ်စုသည်

မိကြလေပြီ။

သုတေသနစာအုပ်အုပ်စုတစ်ဦးသည် ဂုဏ်ရှိ ကျောက်ကုလား
ထိုင်ကြီးထက်၌ ထိုင်နေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေ၏။

သုတေသနစာအုပ်အုပ်စုက သူ့လောသဒတ္တအား ကြည့်လိုက်
ပြီး...

“ဪ... သားတော်တောင် ရောက်လာပြီကိုး လာကွယ်
လာပါ။ ဘိုးဘိုးဟာ မင်းရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ အစောကြီး
ကတည်းက သိပါတယ်လေ”

ထိုအခါ သူ့လောသဒတ္တမှာ လွန်စွာအံ့အားသင့်သွားဟန်
ဖြင့်...

“ဗျာ... ဘိုးဘိုးက ကျွန်တော် ရောက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ
ဘာကြောင့် ကြိုတင်သိနေရတာလဲဗျာ”

သုတေသနစာ အုပ်စုက...

“ဟောဒီဓာတ်ရှင်ဖန်လုံးကြောင့်ပေါ့ကွယ်။ သူ့ကို နိမိတ်ဖတ်
ဖန်လုံးလို့လည်း ခေါ်တယ်လေ”

ဟုဆိုကာ ကျောက်ကလပ်ပေါ်တွင်တင်၍ထားသော ဖန်လုံး
တစ်လုံးကို ညွှန်ပြလိုက်လေ၏။

“အို... ထူးဆန်းလိုက်တာ။ ဟုတ်ပဲမလား ဘိုးဘိုးရယ်”

သူ့လောသဒတ္တက မယုံသက်ဟန်ဖြင့် မေးလိုက်လေရာ

သုတေသနစာအုပ်အုပ်စုက...

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်။ မယုံရင်တော့ မင်းဘဝရောရေး
ကို မင်းကိုယ်တိုင် ဖန်လုံးထဲမှာ ကြည့်ပေတော့”

ထို့နောက် သူ့လောသဒတ္တသည် သုတေသနစာအုပ်အုပ်စု
ပြောသည့်အတိုင်း ကျောက်ကလပ်ပေါ်၌တင်ထားသော ဓာတ်ဖန်လုံး
ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်မိလေ၏။

ချက်ချင်းဆိုသလို ဖန်သားမျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးမှာ သွေး
ရောင်များ လွှမ်းသွားသလို အနီရောင်များ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်ကို တွေ့
လိုက်ရလေ၏။

“အို... အနီရောင် တိမ်တိုက်တွေကို ဖန်သားလုံးထဲမှာ
မြင်နေရပါကလား”

သူ့လောသဒတ္တက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ညည်းတွားလိုက်
မိသည်။ ထိုစဉ် သုတေသနစာအုပ်အုပ်စုက သူ့အားစေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“အေးကွယ်... စိတ်မကောင်းစရာပါပဲ။ မင်းရဲ့ဗီပါကဝင့်ကြွေး
အရ မင်းဘဝဟာ အန္တရာယ်အနံ့အသက်တွေနဲ့ သွေးရောင်လွှမ်း
နေလို့ အရာရာကို သတိထားပါ”

“အားလုံး အေးချမ်းနေတဲ့ငါ့အတွက်တော့ ဒါတွေဟာ ယုံရ
ခက်ခက်ပဲ”

သူ့လောသဒတ္တကမှ ထိုသို့ တိတ်တခိုးတွေးလိုက်မိသည်။

ထိုနောက် သူသည် ထိုကျောက်ဂူကြီးထဲ၌ ရက်ပေါင်းအတော်ကြာ နေထိုင်မိလေရာ လှပသော ပုဏ္ဏမိဒေဝီနှင့် သံယောဇဉ်တွယ်ပြီး သွားမိကြလေတော့၏။

ထိုနောက်တွင် သင်္ချိုလာသဒတ္တသည် သူတော်စင်ဘိုးဘိုး ထံ ခွင့်ပံ့ကာ မြေးမကလေး ပုဏ္ဏမိဒေဝီကို သူနေထိုင်ရာ ကသည်း မြို့တော်ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့လေသည်။

နန်းတော်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ စော်ဘွားကြီး ဘတ္တနုဒတ္တသည် ညီတော်သင်္ချိုလာသဒတ္တအား ဝမ်းပန်းတသာ ဆီးကြိုလေ၏။

သို့သော် လွန်စွာချောမောလှပသော ပုဏ္ဏမိဒေဝီကို မြင်လိုက်မိသောအခါ ညီတော်အပေါ် မနာလိုဝန်တိုစိတ်ဖြစ်ပေါ်သွားမိလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဝမ်းပန်းတသာဆီးကြိုနေရာမှ ချက်ချင်းပင် အသွင်ပြောင်းကာ...

“ဒီမှာညီတော်...ဘာဖြစ်လို့ နန်းတော်ထဲကို အရိုင်းအစိုင်းတွေ ခေါ်လာရတာလဲ။ သူ့ကို ငါနန်းတော်ထဲ မထားနိုင်ဘူး ညီတော်” သည်တွင် သင်္ချိုလာသဒတ္တက...

“အို...နောင်တော် ဒီတစ်ခုတော့ ညီတော်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ သူဟာ ညီတော်ရဲ့ချစ်သူပါ။ သူသာ ဒီမှာမနေရဘူးဆိုရင် ညီတော်

သည် ဒီမှာမနေတော့ဘူး”

“ညီတော်...မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် မင်း ဒီလောက် တောင်ပဲ ဖြစ်နေရသလား။ ဒါဆိုရင် မင်း အဲဒီမိန်းမနောက်ကိုပဲ ထိုက်သွားပေတော့”

“ကောင်းပါပြီ နောင်တော်။ နောင်တော်ဟာ လောလောဆယ်မှာ စော်ဘွားကြီးဖြစ်နေလေတော့ ညီတော် အစိုးပေးရမှာ ဆိုလေ”

ထိုနောက် သင်္ချိုလာသဒတ္တသည် ပုဏ္ဏမိဒေဝီနှင့်အတူ နန်းတော်အတွင်းမှ ပြန်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေ၏။

သူတို့နှစ်ဦး၏ ဦးတည်ရာသည်ကား တောကြီးအတွင်းရှိ ဆူချက်ဂူကြီးသို့သာဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြင့် ရက်ပေါင်းအတော်ကြာလာသောအခါ နောင်တော် သတ္တနဒတ္တသည် တောကြီးအတွင်းသို့ဝင်ကာ ညီတော်သင်္ချိုလာသဒတ္တအား...

“ဒီမှာ ညီတော် နောင်တော်ပြောတာတွေကို ဗွေမယူပါနဲ့။ နောင်တော် မှာသွားပါတယ်။ ညီတော် ခွင့်လွှတ်ပါ။ နန်းတော်ကို သည်း ညီတော်ချစ်သူကိုပါ ခေါ်ပြီး လိုက်ခဲ့ပါ။ နောင်တော် တောင်းခံပါတယ်”

ဟုဆိုသောအခါ ညီတော်သင်္ချိုလာသဒတ္တမှာ နောင်တော်

အား အားတုံအားနာဖြင့်...

“နောင်တော်...ညီတော်ကို တောင်းပန်စရာ မလိုပါဘူး။ အခုလို ညီတော်ကို လိုက်လံရှာဖွေပြီး လာရောက်ခေါ်ဆောင်တာ ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

“ကဲ...ဒါဖြင့် တို့တစ်တွေ သွားကြစို့”

“ကောင်းပါပြီ နောင်တော်”

နောင်တော်ဖြစ်သူ၏ အကောက်ကြံမှုကိုမသိသော သူ့ လာသဒတ္တသည် ချစ်သူပုဏ္ဏမီဒေဝီနှင့်အတူ နန်းတော်သို့ ပြန်လည် လိုက်ပါသွားတော့လေ၏။

သို့သော် တောအုပ်မှအထွက်တွင်မူ...

“ဝစ်”

“ဒုတ်”

နောက်ဘက်မှ အချိန်ပြင်းစွာဝင်လာသော မြားတစ်စင်းသည် သူ့လာသဒတ္တ၏ကျောကို ဖောက်ဝင်သွားလေတော့၏။

“အား”

မြားကား အဆိပ်လူးမြားပေတည်း။ ဘတ္တနဒတ္တ၏လူတော်တစ်ဦးက သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်မှ စောင့်နေကာ သူ့လာသဒတ္တအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်လိုက်ခြင်းပေတည်း။

“နောင်...နောင်တော်...ရက်...ရက်စက်လှသည်”

ဟင်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဘတ္တနဒတ္တက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ရှင်...ရှင်...ယုတ်မာလှသည်လား။ လူယုတ်မာကြီး”

လူယုတ်မာကြီး”

ပုဏ္ဏမီဒေဝီက ဘတ္တနဒတ္တကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ရန်တွေသည်။ သူ့လာသဒတ္တအတွက်ကား နောက်ကျသွားလေပြီး မြားမှအဆိပ်များက သွေးကြောများအတွင်း ပျံ့နှံ့ကာ သေဆုံးသွားရလေပြီ။

ထိုအခိုက် ပုဏ္ဏမီဒေဝီက လှည့်ကွက်ဆင်ကာ...

“ဒီမှာ ဘတ္တနဒတ္တ ကျွန်မ ရှင်နောက်ကို လိုက်ပါတော့မယ်။ ခါပေမယ့် ဘိုးဘိုးက ခရီးထွက်သွားလို့ ရောက်မလာသေးပါဘူး။ ဘိုးဘိုးရောက်လာတဲ့အထိ ကျောက်ဂူထဲကပဲ စောင့်ပါရစေ။ ဘိုးဘိုးကို ကန်တော့ပြီးရင် ရှင်နောက်ကို ကျွန်မလိုက်ခဲ့ပါ့မယ်။

ဘိုးဘိုး ဒီညနေပဲ ပြန်ရောက်မှာပါ”

ဘတ္တနဒတ္တက...

“ကောင်းပြီလေ...မင်းစကားသာ တည်ပါစေ”

ထို့နောက် သူတို့သည် သူ့လာသဒတ္တ၏အလောင်းကို ကောင်းမွန်စွာ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ကာ ကျောက်ဂူကြီးဆီသို့ ပြန်ခဲ့ကြ

လေ၏။

ကျောက်ဂူကြီးအတွင်းသို့ ဝင်မိသည်ဆိုလျှင်ပင် မိုးများကာ ပြင်းထန်စွာ ရွာချလာလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

“ဝုန်း”

“ဝေါ...ဝေါ”

ပုဏ္ဏမီဒေဝီသည် ကျောက်ဂူအတွင်းပိုင်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။ ချက်ချင်းပင် အဆိပ်ဆေးလုံးတစ်လုံးကို မျိုချလိုက်ပြီး ကျောက်ခုတင်ကြီးပေါ် အိပ်ချလိုက်လေတော့၏။

သုစိတ်ထဲတွင်မူ နတ်ဒေဝတာများကို တိုင်တည်မိနေလေ၏။

“ကျွန်တော်မျိုးမ၏ချစ်သူနှင့် ကွဲကွာရသောဘဝတွင် မနေလိုတော့ပါ။ ဘတ္တနဒတ္တ၏သားမယားအဖြစ်လည်း မနေလိုပါ။ ဘတ္တနဒတ္တသည် ကျွန်တော်မျိုးအား လက်ဖျားနှင့် တိုးမရသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ပိုင် ရတနာပစ္စည်းများကိုလည်း တို့ထိမိသည်နှင့် အသေဆိုးနှင့် သေပါစေသတည်း။”

ထိုအချိန်မှာပင် ကြောက်မက်ဖွယ်မိုးကြိုးပစ်ခတ်သံကြီးများ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ခလိန်း...လိမ်း”

“ဝုန်း”

“ဒိုင်”

အချိန်ကြာလာသော်လည်း ပုဏ္ဏမီဒေဝီသည် ကျောက်ဂူအတွင်းပိုင်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခြင်းမရှိသေးသဖြင့် ဘတ္တနဒတ္တသည် စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာကာ ပြေးဝင်သွားမိလေ၏။

“အို”

သူ မြင်လိုက်ရပေပြီ။ ကျောက်ခုတင်ကြီးပေါ်တွင် သေဆုံးနေပြီဖြစ်သော ပုဏ္ဏမီဒေဝီ။

“အို...သူသေနေမှတော့ ဘာထူးတော့မှာလဲ။ ပူထဲရှိသမျှ ရတနာတွေကို ယူပြီးမှ နန်းတော်ကိုပြန်မယ်”

ထို့နောက် ဘတ္တနဒတ္တသည် လောဘကြီးစွာဖြင့် ရတနာများကိုယူရန် ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိလေ၏။ ထိုအခိုက် မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သံ တစ်ချက်နှင့်အတူ သူတစ်ကိုယ်လုံး ပူလောင်စွာ ကျင်တက်သွားကာ လဲကျသေဆုံးရလေတော့သည်။

“အပြစ်အပျက်ကတော့ အဲဒီအတိုင်းပါပဲ သမီးရယ်”

ဦးနန္ဒက စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်လေ၏။ ဇော်ဇော်က...

“တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲ ဦးရယ်”

ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် သူတို့လေးယောက်အား သတ်ဖြတ်

သုတ်သင်ရန်အတွက် အပြင်ဘက်သို့ ထုတ်လာလေ၏။ ဦးနုက ဦးဖရော်ဂန်၊ ဇော်ဇော်နှင့် လှနုတို့မှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေကြလေပြီ။

ရွာအကြီးအကဲ ဗုဆာကြီးက သူတို့လေးဦးကို သတ်ဖြတ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက် ဦးနုနှစ်လက်ထဲမှ နက်မောင်ပြောင်ထက်မူသော ဂဝံရုပ်တုကလေးသည် ရုတ်တရက် အောက်သို့လွှတ်ကျသွားလေတော့၏။

“ဘုတ်”

“အဘား... အဘား”

“ဘား... ဘား”

ဂဝံရုပ်တုကလေးကို မြင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရွာသားများအားလုံးမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကြလေ၏။ ချက်ချင်းပင် ဂဝံရုပ်တုအား ဖူးတုပ်ကာ ဦးညွတ်အရိုအသေပေးကြသည်ကို ထူးဆန်းစွာ မြင်ရလေ၏။

ထို့နောက် ရွာအကြီးအကဲဗုဆာကြီးက ဂဝံရုပ်တုကလေးကို သိမ်းယူလိုက်လေ၏။

“ကဲ... မင်းတို့အားလုံး ပြန်ကြပေတော့”

ထူးဆန်းလှပေတော့၏။ ဦးနုတို့လူစုအား ချက်ချင်း ပြန်

သုတ်သင်ရန်အတွက် အပြင်ဘက်သို့ ထုတ်လာလေ၏။ ဦးနုတို့လူစုသည် ထိုရွာကြီးထဲမှ ခပ်မြန်မြန် ခြွတ်ခွာကြလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရွာထဲမှ သေနတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေတော့၏။

“ခိုင်း... ခိုင်း... ခိုင်း”

သူတို့လူစု ခေတ္တရပ်တန့်ကာ နားစွင့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဦးနုက...

“အင်း... လက်စသတ်တော့ တိုက်မောင်းက ဗုဆာကြီးဆီက ရတနာမြေပုံပါတဲ့ ဂဝံရုပ်တုကို တိုက်ခိုက်ယူပြီးတာပဲဖြစ်ရမယ်”

ဦးဖရော်ဂန်က...

“တိုက်မောင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲဗျ”

ဦးနုက...

“ဇော်ဇော်ဆီကို သံကြိုးလိမ်ရိုက်တဲ့လူလေ။ ဗုဆာကြီးဘေးမှာ ရပ်နေတဲ့လူပေါများ အဲဒီလူဟာ ကျွန်ုပ်တို့ဆွေပါပဲ။ ကျွန်ုပ်တို့ကို ယုံကြည်လုံခြုံစွာပြောထားတာကို သူက သစ္စာဖောက်ပြီး ဗုဆာကြီးနဲ့ပေါင်း ကျွန်ုပ်တို့ အသေသတ်၊ ရတနာမြေပုံကို ယူဖို့ကြံစည်တာပဲ။ နုတော့ ဗုဆာကြီးဆီက မြေပုံကို လုယူသွားပြီထင်တယ်”

ထိုအခိုက်မှာပင် တိုက်မောင်းသည် ရွာထဲမှ ခရောသောသံဖြင့် ထွက်လာလေ၏။ သူ့လက်တစ်ဖက်တွင် ဂဝံရုပ်တုကို ဂုဏ်ထား

ပြီး တစ်ဖက်တွင် သေနတ်တစ်လက်ကို ကိုင်ထားလေ၏။

“ဟား...ဟား...ဟား...ရွှေတောင်ကုန်းဂူကိုရောက်ရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ငါ အချစ်သားဆုံးဖြစ်ပြီ”

တိုက်မောင်းက အရူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ရင်း ထောင့်ကြီးထဲသို့ ပြေးဝင်သွားသည်။ ဦးနန္ဒာတို့လူစုလည်း နောက်မှ လိုက်သွားမိကြသည်။

မကြာမီ တောထဲသို့ရောက်လာပြီး ဂူကြီးတစ်ခုကို ရောက်လိုက်ရလေ၏။ တိုက်မောင်းသည် ဂူကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားပြီး ဝင်သွားလေတော့၏။

ဦးနန္ဒာတို့လူစုသည် ဂူအပြင်ဘက်မှ အခြေအနေကို စောကြည့်နေမိသည်။ အချိန်အနည်းငယ်အကြာတွင် ဂူကြီးထဲမှ စူးရှသံတစ်ခု အော်သံကြီးနှင့်အတူ တိုက်မောင်းသည် မြွေကြီးများနှင့် ထိတွေ့ပြီး ဂူအပြင်ဘက်သို့ လိမ့်ထွက်လာသည်ကို အံ့သြစွာ မြင်လိုက်ကြရလေ၏။

“ဟာ”

“အို”

“ဟင်”

မြွေကြီးများသည် တိုက်မောင်းကို ရစ်ပတ်ဆွဲခေါ်သွားရင်း ကျောက်စွန်းကြီးနှင့် တိုက်မိကာ လူရော မြွေကြီးများပါ ချော့

ကမ်းပါးကြီးထဲသို့ ထိုးကျသွားလေတော့၏။

“အား”

ထိုနောက် ဦးနန္ဒာတို့လူစုသည် ကျောက်ဂူကြီးအတွင်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။

“အို”

“ဟာ”

“ဟင်”

ကျောက်ဂူကြီးထဲရှိ ကျောက်ခုံတင်ကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင် လဲလျောင်းငြိမ်သက်နေသော မိန်းမချောကလေးတစ်ဦး၊ သူမရပ်သွင်က ထူနုနုနှင့်တစ်ထောင့်တည်းတူနေလေ၏။ သူတို့အားလုံး လွန်စွာ အံ့အားသင့်သွားမိကြသည်။ ထိုစဉ် ဦးနန္ဒာက...

“ဘုရားရေ...ဒီမိန်းမပျိုကလေးဟာ ကသည်းရာဝင်စစ်က ပုဏ္ဏမီဒေဝီမင်သမီးလေးများလားကွယ်”

ဟု ရေရွတ်ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန် ဦးမရော်ဂန်က...

“ဟုတ်လိမ့်မယ်ထင်တယ် ဦးနန္ဒာရဲ့ ဒါပေမယ့် ပုဏ္ဏမီဒေဝီမင်သမီးလေးက ခင်ဗျာသမီးလူနုနုနဲ့ ချွတ်စွပ်တူနေတာကတော့ တော်တော်ကို ထူးဆန်းလှသလား”

တော်တော်က...

“ဟုတ်တယ် ဦးလေး။ လူနန္ဒာဟာ ကသည်းရာဝင်းထဲက ပုဏ္ဏမီဒေဝီမင်းသမီးကလေး။ ဝင်းစားတာများလား၊ မသိဘူး။ အဲဒါတွေက ကောင်းလိုက်တာ”

ထိုအခိုက် လူနန္ဒာက ကျောက်ခံတင်ဆီသို့ပြေးသွားကာ ပုဏ္ဏမီဒေဝီမင်းသမီးလေး၏ခန္ဓာကိုယ်အား ထိကိုင်ကြည့်လိုက်တယ်။
“ဝန်း”

ရှုတ်တရက် ခြည်ဟီးသံကြီးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာကာ မီးခိုး ငွေ့များဖြင့် ဂူကြီးတစ်ခုလုံးဖြည့်လှုံသွားလေ၏။

မီးခိုးငွေ့များ လွင့်ပြယ်သွားချိန်တွင်မူ ကျောက်ခံတင်ကြီး ပေါ်မှ ပုဏ္ဏမီဒေဝီမင်းသမီးကလေးမှာ ပျောက်ခြင်းမလုပ်ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့လေပြီ။ လူနန္ဒာမှာ အိပ်မက်မှ လန်ဒိုးလာသူတစ်ယောက်ပမာ မျက်လုံးများကိုသာ ပွတ်သင်၍နေလေ၏။

ရွှေဘယကကလေးတစ်ကဲ့သည်သာ ထူးဆန်းလှစွာ သူမ၏ ထည်တိုင်ပေါ်၌ ရောက်ရှိနေလေတော့၏။

ကျောက်ဂူကြီးအတွင်း၌ မည်သည့်ရတနာမျှမှ ရှာမတွေ့ တော့ပါချေ။ အပြန်ခရီးကား သူတို့အတွက် အန္တရာယ်ကင်း၍နေလေ ပြီ။

ဦးမရော်ဂန်က တွေးတွေးဆဆဟန်ဖြင့်...
“ဆင်း...လူနန္ဒာဟာ ကသည်းရာဝင်းထဲက ပုဏ္ဏမီဒေဝီ

မင်းသမီးကလေး ဝင်းစားတာဖြစ်ခဲ့ရင် ဇော်ဇော်ကလည်း သူ့လားသ ခတ္တမင်းသားလေး ဝင်းစားတာမဖြစ်နိုင်ဘူးလားကွယ်”

ဟု မေးလိုက်လေရာ ဦးနန္ဒာက...

“ဒီမှာ ဦးမရော်ဂန်...လောကကြီးမှာ အားလုံးဟာဖြစ်နိုင် တာတွေချည်းပါပဲ။ သူ့လားသခတ္တမင်းသားလေးနဲ့ ပုဏ္ဏမီဒေဝီ မင်းသမီးလေးတို့ဟာ အရင်ဘဝမှာ မပေါင်းရလည်း ဒီဘဝမှာတော့ ဇော်ဇော်နဲ့လူနန္ဒာအဖြစ် ပေါင်းရအောင် ရန်ကုန်ရောက်ရင် ကျွန်ုပ်က လက်ထပ်ပေးတော့မှာပါဗျ”

ဟု ဆိုလိုက်လေရာ...

ဦးမရော်ဂန်က...

“ကောင်းပါပေရဲ့ဗျာ...ကောင်းပါပေရဲ့။ မင်္ဂလာပွဲနေ့ကျရင် လည်း ကျွန်ုပ်ကို ဖိတ်ဦးနော်”

ဟု ဆိုလိုက်လေတော့သတည်း။

သူရိန်အေး

တိုင်းဆွေ

အိပ်မက်ကျွန်းကို
ရောက်ရသူ

ဖော်နင်းဆွေ

အိပ်မက်ကျွန်းကို လွမ်းရသူ

ကျွန်တော် အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်တွင် ထားဝယ်မြို့ရှိ နေခြည်
ဦးစားသောက်ဆိုင်တွင် စားပွဲထိုးလုပ်ခဲ့ရ၏။ ထိုအခါ ပင်လယ်တွင်
အိပ်မက်သော ဦးမြသင်းက...

“ကောင်လေး... ပင်လယ်ကိုလိုက်မှာလား။”

ဟု မေး၏။

ကျွန်တော်မိဘများက ဆလုံများဖြစ်သောကြောင့် ပင်လယ်
နှင့် ရင်းနှီးသူများဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် ငါးဖမ်းပိုက်များ
သို့ ပင်လယ်ရေအောက်တွင် တိုင်ငုတ်များစိုက်ထားရာ တစ်တိုင်နှင့်

တစ်တိုင်အတွဲဖြစ်အောင် ကြိုးများဖြင့် တုပ်နှောင်သောအလုပ်ကို ရေငုတ်၍ သွပ်နန်းကြိုးများ ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ်ကြာအောင် ချည် နှောင်ပေးရသူဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အဖေက အင်္ဂလိပ်အစိုးရများအုပ်ချုပ်သည့် ဘက်စုံ ခုနစ်တွင် မော်ရစ်ကောလစ်လက်အောက်တွင် အမှုထမ်းခဲ့သည့် လေ့သူကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။ အဖေသည် ပဲကိုင်းကျွန်းကျင်သကဲ့သို့ပင် ရေကူးရေငုတ်လည်း ကျွမ်းကျင်လေသည်။

“သား ဘာမှကြောက်မနေနဲ့။ ရေဆိုတာ ကူးတတ်သူ အတွက်တော့ မြေပြင်လိုပဲ။ ကိုယ်သွားချင်ရာသွားလို့ရတယ်။ မကူး တတ်ရင်တော့ ပင်လယ်ပြင်ဟာ သူ့ဆီကလာတဲ့သတ္တဝါတွေရဲ့ သင်္ချိုဦး ပဲ။”

အဖေက ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော့်ကို ရေထဲသို့ပစ်ချလိုက် လေသည်။

“ဗွမ်း”

“အား”

“ဖလူး”

“ဟူး...ဟူး...ဟူး...ဟူး”

ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် ရေထဲသို့မြုပ်ကာ ကျွန်တော့်မှာ မှန်၍ ခြေလက်များနှင့်ဆွဲမိဆွဲရာ လိုက်ဆွဲနေသည်။

ရေက ကျွန်တော့်အရပ်ထက် တစ်ဆလောက်နက်နေ၍ ကျွန်တော့်မှာ ပေါ်လိုက်မြုပ်လိုက်ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ရေနစ်၍သေတော့မည်ဟုထင်ကာ အလွန်ပင်ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် မိလေသည်။

အတော်မွန်း၍ မရှုနိုင်မကယ်နိုင်ဖြစ်သောအခါမှ အဖေက ရေထဲဆင်းကာ ကျွန်တော့်ကို လာဆယ်လေသည်။

ကျွန်တော့်တွင် ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့် စိတ်နှလုံး ချမ်းသာခြင်း၊ ပူပန်စိုးရိမ်ခြင်းများ ဖြစ်နေရသည်။ သို့သော် အဖေ သည် ကျွန်တော့်ကို မငဲ့ညှာချေ။ တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ရေထဲသို့ပစ်ချ ပြန်သည်။

“ဗွမ်း”

“အား”

ကျွန်တော် ရေမွန်း၍ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြစ်ရပြန်လေသည်။ သို့သော် ရေပေါ်တွင် ပေါ်အောင် မည်သို့လုပ်ရမည်ဟူသော အတွေး ကို ထိုအခါတွင် စ.ရကာ ခြေရော လက်ရောပါ ရေပေါ်သို့ ယက်ရာ ကျွန်တော် ရေပေါ်သို့ ပေါ်လာသည်။ အသက်ရှူ၍လည်းရသည်။

အဖေက...

“အေး...ရေကူးတယ်ဆိုတာ အဲ့ဒါပဲကွ”

ဟုပြောကာ ထွက်သွားလေသည်။

ထိုအခါမှစ၍ ကျွန်တော် ရေကူးတတ်သွားလေတော့၏။

ယခု မြိတ်ကျွန်းစုသို့ ဦးမြသင်းက လိုက်မည်လားဟု မေးသောအခါ ကျွန်တော် မရောက်ဘူးသော ပင်လယ်ထဲမှ ကျွန်းများသို့ လိုက်လိုစိတ်ပေါ်လာသည်။

“ဦးလေးက ဘယ်အချိန်သွားမှာလဲ”

“ခုညနေပေါ့”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ဆိုင်ရှင်ကို ခွင့်တောင်းလိုက်ဦးမယ်”

“အေး... မင်းညနေလေးနာရီလောက်ရောက်အောင် စက်လှေကို လာခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျွန်တော်က စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကို ပြောသည်။ စားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်က...

“မင်း သွားချင်ရင်သွားလေ။ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ခါ ပြန်လာရင်တော့ ငါ့ဆိုင်မှာ အလုပ်မလုပ်နဲ့တော့”

ဟု ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်သည်လည်း “အလုပ်ပြုတ်ပြီ” ဟူသော အားငယ်စိတ်ဖြင့် ညနေငါးနာရီ အနီးပင်များ၏အရိပ်များကြားမှ စက်လှေရှိရာ

သို့ ကျွန်တော်အဝတ်အစား အိတ်ကိုလွယ်ကာ တရွေ့ရွေ့လာခဲ့လေသည်။ စက်လှေ၏ကုန်းပတ်တွင် ရပ်နေသော ဦးမြသင်းက...

“ဪ... မောင်ဆန်းကျော်က ကတိတည်သားပဲ။ လာ

သာ... မင်းကို ငါ မြွေဖြူကျွန်းကို ခေါ်သွားမယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

“မြွေဖြူကျွန်းဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ မင်း မလိုက်ရဲရင်တော့ ခုကထည်းက နေရစ်ခဲ့ပေတော့”

ကျွန်တော်မှာ နေခြည်ဦးစားသောက်ဆိုင်ပိုင်ရှင်က အလုပ်မှ ထုတ်ပယ်လိုက်ပြီဖြစ်၍ ရွေးစရာလမ်းမရှိတော့ပေ။

ပင်လယ်ဟူသည်မှာ အလွန်ဆန်းကြယ်သောအရပ်အသေဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးမှာ ပြာလွင်၍ မိုးကောင်းကင်မှာ မိုးများ တရိပ်ရိပ်တက်နေသည်။

စက်လှေမောင်းသမား ဦးလှမောင်ကြီးက...

“ဟေ့... မိုးသားတွေ တက်နေတယ်။ တို့ ရေခိုင်နှစ်ဆယ်လောက်ရောက်အောင် မြန်မြန်မောင်းရမယ်”

ဟု ပြောသည်။

စက်ခန်းမှ အင်ဂျင်နီယာဦးညိုက...

“မုန်တိုင်းတော့ရှိတယ်လို့ ရေဒီယိုက မကြေညာပါဘူး”
ဟု ပြောသည်။

ထို့နောက် စက်ကိုချိန်ကာ ဦးလှမောင်ကြီးက စက်လှေကို
ထိန်းကာ ခုတ်မောင်းနေလေသည်။ ကျွန်တော်သည် တပြည်ပြည်
ပင်လယ်ထဲသို့ ငုတ်ဆင်းနေသောနေရောင်ကိုကြည့်ကာ လိုက်လာ
ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်ဘဝ၌ မည်သည့်အခါမျှ မေ့၍
ရမည်မဟုတ်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပေါ်ပေါက်လာသည်။

“ဝုန်း”

“ဟာ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“စက်လှေအောက်က တစ်ခုခုလာပြီး ထိနေတယ်ဆရာ”

အင်ဂျင်နီယာ ဦးညိုက ဦးလှမောင်ကြီးကို ပြောနေစဉ်မှာပင်
စက်လှေသည် ဝုန်းခနဲဆောင့်တက်ကာ တစ်ဖက်သို့ စောင်းလဲသွား
သည်။

“အား”

“အမလေး”

စက်လှေပေါ်မှ အော်ဟစ်သံများ ဆူညံသွားသည်။

ရေများက တဝုန်းဝုန်းမြည်ကာ သောင်ပြင်ပေါ်သို့ တက်၍
နေလေသည်။ ရေလှိုင်းများက တလိမ့်လိမ့်တက်လာကာ ခေါင်းခနဲ
ကျောပေါ်မှ ခေါင်းမှဆံပင်များကို လှုံ့တက်သွားရာ ရေများက ပြန်စီး
ကျသောအခါ ကျွန်တော်၏မျက်နှာပေါ်သို့ ဗွင်းခနဲကုန်သွားလေသည်။

“အား”

“အိုး”

ကျွန်တော် လူးလိမ့်ကာ ထလိုက်ရာ ကမ်းစပ်သဲသောင်ပြင်
တွင် ကျွန်တော်တင်နေသောအဖြစ်ကို သိရလေသည်။

“ဟာ...ဒါ ကျွန်းကစ်ခုလဲ။ ဘာကျွန်းမုန်းတော့ မသိဘူး”

ကျွန်တော်က ထိုသို့တွေးကာ လျှောက်လှမ်းလာရာ သစ်ပင်
များမှာ လိုထိဂူတစ်ခုကဲ့သို့ ကုတ်နေသည့်လမ်းကြောင်းရှိရာသို့
ရောက်ရှိလာလေတော့၏။

“ဝုန်း”

“ဝု၊”

“အား”

“ဟင်”

ကျွန်တော်သည် ကြောက်လန့်ကာ မည်သည့်အရာများ ဖြစ်
သနည်းကြည်လိုက်ရာ အထွန်ကြီးမားထွန်ကြီးသော မျောက်ဝံကြီး
သုံးကောင် ကျွန်တော်၏ရင်သို့ တရွေ့ရွေ့လာနေသည်ကို တွေ့ရှိရ

လေသည်။

“ဝိုး”

“ဟင်”

ကြီးမားလှသော ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင်က ကျွန်တော့်ထဲသို့ ပြေးလာကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လည်ပင်းကို ညှစ်သတ်ရန် လာသည်။

“အား”

ဝက်ဝံကြီးလိုက်လာသည်ကို တွေ့ကာ ကျွန်တော်သည် တောထဲသို့ ထွက်၍ပြေးရာ ချောက်ထဲသို့ ခြေချော်ကာကျသွားလေတော့သည်။

“အား”

“ဝုန်း”

“ဟင်”

ချောက်ကမ်းပါးမှာ နိမ့်သည်ဟုထင်ရသော်လည်း တဖြည်းဖြည်းလိမ့်၍ကျသွားရာ အပေါ်ပိုင်းတွင် အဝကျယ်၍ အောက်ပိုင်းသို့ နိမ့်ဆင်းသွားသည်ကို တွေ့ရှိရပေသည်။

“အိုး”

ကျွန်တော့်မှာ မိန်းမတစ်ဦး၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ကျသွားသည်ကို သိရသောကြောင့် လန့်ကာ လက်များကို ရုပ်လိုက်သည်။

ချောက်ထဲတွင် အလင်းရောင်တစ်ခုရှိနေကာ အလွန်လှပသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးက ကျွန်တော်၏လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ရှင် ဘယ်မှမသွားနဲ့တော့။ ကျွန်မနဲ့အတူတူ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေပါ”

သူမက ကျွန်တော်၏ဘယ်ဘက်လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထား ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း အမှတ်မထင် ချောက်၌သွားရာ အလွန်လှပသော နန်းတော်နှင့်တူသည့်အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ရှိရာသို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။ ထိုအိမ်ကြီးရှေ့တွင် ဓားရှည်ကြီးကိုင်ထားသော လူတစ်ယောက် စောင့်နေရာ ကျွန်တော်နှင့် အလွန်ချောမောသော မိန်းကလေးတို့ ရောက်ရှိလာသည်နှင့်...

“ဟေ့...ရပ်စမ်း။ ဘယ်သွားမှာလဲ”

ဟု မေးလေတော့သည်။ မိန်းမပျိုက...

“ကျွန်မက ဇီက မေနှင်းအိမ်ပါ။ ဇီက ကျွန်မရဲ့မိတ်ဆွေအိမ်နီးကျော်ပါ။ ကျွန်မတို့ ဇီမှာအသုံးလုပ်ရောဂိုလို့ပါ”

ဟု ပြောလေသည်။

မေနှင်းအိမ်က ကျွန်တော့်ကို ခြံဝင်းတံခါးကြီးဖွင့်ကာ ခြေအောက်ခန်းထဲအထိ လျှောက်ထားသော လက်မောင်းကိုကိုင်ကာ

ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ကိုကို... ဒီတိုက်ကြီးမှာ အမြဲတမ်းနေပါနော်”

အလွန်နူးညံ့သည့်သို့မဇီလက်ဖဝါးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ကျွန်တော်သည် တဖြည်းဖြည်းရှင်ဘတ်ပေါ် ဆွဲယူရင်း...

“မေရယ်... မေကလွဲပြီးတော့ ကိုကို ဘယ်သူ့ကို ချစ်ရတော့မှာလဲ”

ဟု ပြောလိုက်မိသည်။

မေနှင်းဆီက ကျွန်တော်၏ကိုယ်ကို တွန်းကာ မြေအောက်ခနဲသို့အဆင်း အောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်ကိုဖက်ကာ နမ်းလေသည်။

“အိုး”

“အား”

ကျွန်တော် လန့်ကာပင်အော်မိ၏။ မေနှင်းဆီက ကျွန်တော်ကိုဖက်ကာ ခုန်ချလိုက်ရာ အလွန်မှောင်မိုက်သော တွင်းကြီးထဲသို့ ကျသွားလေတော့သည်။

ချောက်ထဲတွင် အလွန်သာယာလှပသော ပန်းခင်းနှင့် ဂူကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသေးသည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ကျွန်မတို့နေတာ ဒီနေရာပေါ့။ ကိုကိုနဲ့ ကျွန်မ တစ်သက်လုံး အတူတူနေကြမယ်နော်”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

ကျွန်တော် မေနှင်းဆီ၏ပန်းကိုဖက်ကာ သူ၏ဝှေ့ထဲသို့ လိုက်သွားရာ ဂူထဲတွင် ဧည့်ခန်း၊ အိပ်ခန်းနှင့် ထမင်းစားပွဲများအဆင်သင့် ခြံနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အိပ်ခန်းတော်ခန်းတွင် ထမင်းစားပွဲ၌ စားစရာ ကြက်သား၊ ခတ်သား၊ ပုစွန်နှင့် ငါးကြော်များ အဆင်သင့်ရှိနေကြလေသည်။

“စားနော် ကိုကို။ မိပေမယ် ညတက်မှာ ဘာသံပဲကြားကြား ကိုကို ထမကြည့်နဲ့နော်”

ကျွန်တော်က စဉ်းစားသည်။ ဤမျှတောထဲတောင်ထဲတွင် အဆင်သင့်စားစရာ သောက်စရာများကို ရှိနေခြင်းမှာ မည်သည့် သဘောနည်း။

ထိုည။

အစားအသောက်များ ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြင့် ကျွန်တော် စားသောက်နေထိုင်၍ မေနှင်းဆီနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ အခန်းကျယ်ကြီးမှ မွေ့ရာထူထူကြီးပေါ်တွင် အိပ်စက်ကြလေသည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ကိုကို ကျွန်မကိုပစ်မသွားနဲ့နော်”

“အင်းပါ”

“ပြီးရင်...တစ်ရေးနီးမှာ ဘာအသံကြားကြား ထမကြည့်ပါနဲ့”

ပါနဲ့”

“စိတ်ချ ဘာမှ ထမကြည့်ဘူး”

ကျွန်တော်က ထိုသို့ပြောကာ မေနှင်းဆီကိုဖက်ကာ အိပ်မောကျသွားခဲ့လေသည်။

“ဦး...ဦး...ဦး”

“ဦး...ဦး...ဦး”

ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်၏ ဖူးဖူးဝါဝါအော်သံကြောင့် နီးလာလေသည်။

သူသည် အိပ်ရာမှထလာ၏။

သူ့ဘေးတွင် အိပ်နေသော မေကိုလှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

မေကို သူ စမ်း၍မတွေ့၊ သူ ထလာသည်။ ဂူပေါက်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် အော်သံကြားလိုက်ရသည်။

“အား”

“သေပါပြီ”

“ကြောက်လှပါပြီ”

“ဟင်”

သူ ဂူပြင်သို့ထွက်လာသည့်အချိန်မှာပင် လုံခြုံမှုများနှင့် လိုက်လံထိုးနှက်နေသော လူမည်းကြီးကြားမှ မေနှင်းဆီကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“အား”

ကျယ်လောင်သော အော်သံကြောင့် ကျွန်တော် ထိတ်လန့်ကာ ပြေးလာရာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှ လှေကြီးတစ်စီးဆီသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

“လာ...လာ...လူကလေးက ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့နေရာကို ရောက်လာတာကိုး”

ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့်လူကြီးက လက်ကိုဆွဲ၍ ပြောသည်။ ကျွန်တော်သာ ထိုကျွန်းမှပြန်လာသည့်အချိန်မှာပင် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာတော့၏။

အိမ်ကြာသိုက်

၇၈ ■ စာတင်ချက်စုံစုံ

“ဘာတွေ ညည်းနေ၊ ယောင်နေတာလဲ”

ဟု အမေပြောသည့်အချိန်မှာပင် ကျွန်တော်က ရေတံခွန်သောက်ကာ အမေပြောနေမိလေသည်။

ဇော်နင်းစော

သန္တာရီဦးရသေ့

အိမ်ကြာသိုက်

ဂန္ဓာရီဦးရသေ့

လှည်းကူးအထွက် အင်းတကော်မရောက်မီ ညာသို့ချိုးဝင်
သော လမ်းကြောအတိုင်း ဆက်လက်သွားလျှင် ဓမ္မသိုက်ဘုရားသို့
ရောက်မည်ဖြစ်သည်။

လမ်းမှာ မကြာသေးမီကမှ ဖောက်လုပ်ထားသော လမ်းသစ်
ဖြစ်၍ ဦးတင်မောင်ဝင်းအဖို့ ရှမ်းစတားဂျစ်ဖြင့် အဆင်ပြေ၍သွား၏။

သို့သော် မှန်မှန်မောင်းနေရသည်။ လမ်းက ကျဉ်းသည်။
ပြေလားမသိပ်သေး။ အကွေ့အကောက် အနိမ့်အမြင့်တွေက များသည်။
ခပ်မတ်မတ်တက်ရဆင်းရသော နေရာမျိုးရောက်လျှင်

အထူး သတိထား၍ မောင်းရသည်။ ဘုရားဖူးသူများအား ပို့ဆောင် လျက်ရှိသော ဖယ်ရီမော်တော်ဆိုင်ကယ်တွေကို ရှောင်ရ တိမ်းရ သေးသည်။

ရန်ကုန်-မန္တလေး အဝေးပြေးကားလမ်းမှ ချီးကွေ့ဝင်လာပြီး ခရီးတစ်ဝက်လောက်အရောက်တွင် ဓမ္မသိုက်ဘုရားစေတီတော်ကြီး ကို မြင်တွေ့ဖူးမြော်ရပြီ ဖြစ်သည်။

ဤတော ဤတောင်ကြောသည်ကား ပဲခူးရိုးမဖြစ်လေရ ကား၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သည် တောရိပ်၊ တောင်ရိပ်၊ တောငွေ့ တောင်ငွေ့များ လွှမ်းမိုး၍သာနေသည်။

ဦးတင်မောင်ဝင်းသည် အရေးပေါ်ထွက်လာရသည်ဖြစ်၍ တပည့်မောင်အိုကေ အုန်းကြိုင်သာ ပါလာခဲ့လေသည်။ လမ်းတစ် လျှောက်လုံး ဖုန်မှုန့်တွေက မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် မော်တော်ကား တွေ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်လေတိုင်း မီးခိုးလုံးတွေလို ယာဉ်တွေနောက် က အလုံးလိုက် ပြေး၍ လိုက်လာကြသည်ဖြစ်၍...

ဦးတင်မောင်ဝင်းတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်မှာ ဘုရား ခြေတော်ရင်သို့ရောက်သည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တင်လာသော မြေမှုန့် ဖုန်တွေကို ခါကြရသည်။

“ဆရာ ဦးရသေ့က ဒီဘုရားမှာရှိတယ်လို့ ဆရာကို ပြော ထားလို့လား”

မောင်အိုကေအုန်းကြိုင်က သံသယဖြင့် မေးလျှင်ကား ဦးတင်မောင်ဝင်းသည် ဘုရားကို အရင်ကန်တော့လိုက်သည်။ ပြီး ပြောမှ...

“မင်း မေးမယ်ဆိုလဲ မေးစရာပါပဲ။ မသေချာဘူး။ ဦးရသေ့ က ဂန္ဓဝရီခရီးထွက်နေတာ များတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

“ဦးရသေ့နဲ့မတွေ့တော့လည်း ဘုရားဖူးရတာ အကျိုးရှိပါ တယ် ဆရာရယ်”

“အေးပေါ့ကွာ”

ယင်းနောက် ဦးရသေ့ရှာပုံတော် ဖွင့်ကြရသည်။

ဦးရသေ့မှာကား အခြာသူမဟုတ်။ ဦးတင်မောင်ဝင်း၏ မိတ် မောင်းဆွေဟောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သည်တုန်းက ဦးတင် မောင်ဝင်းက ယခုလို ဆောက်လုပ်ရေးကန်ထရိုက်တာ ဖြစ်သေး သည် မဟုတ်။

ဦးရသေ့မှာလည်း လူဝတ်ကြောင်နှင့် ဦးဝင်းအောင်ဆိုသော လက်သမားဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သည်တုန်းကတည်းက

“ခင်ဗျားတတာက သူငွေဖြစ်ရဦးမှာပါ။ ကျုပ်ကတော့ လူ ဝတ်ကြောင်စွန့်ပြီး ရသေ့ဘဝနဲ့ တောရပ်မိမှာပါ”

ဟု ပြောခဲ့သည်။

အမှန်ကတော့ ပြောခဲ့သည့်သဘော မဟုတ်။ ဟောခဲ့ခြင်း သဘောသာဖြစ်သည်။ ယခု ပစ္စက္ခဘဝတွင် ဦးတင်မောင်ဝင်းသည် ဦးရေသေဖြစ်လာမည့် ဦးဝင်းအောင်ဟောခဲ့သည့်အတိုင်း သူဌေးဟု ဆိုနိုင်လောက်သော ဘဝအနေအထားသို့ ရောက်လာပြီ။

ဦးဝင်းအောင် လက်သမားဆရာကြီးကလည်း ဦးရေသေဖြစ် လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူက သူမိသားစုအတွက် တာဝန်ကျေသည်။ အိမ်တစ်လုံး ဆောက်ပေးခဲ့သည်။ ရွှေဆိုင်တစ်ဆိုင် တည်ပေးခဲ့သည်။ ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန် လောက၏ နည်းနာနိဿယများကိုလည်း မှာကြားခဲ့၍ သူမိသားစုမှာ ချောင်ချောင်လည်လည်ဖြင့် စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာရှိနေကြပြီ။

ဦးတင်မောင်ဝင်းသည် ဘုရားခြေတော်ရင်းတွင် တရား ဘာဝနာစည်းဖြန်းအားထုတ်နေကြသော ယောဂီများကို ဦးရေသေရို့ မရှိ မေးကြည့်လျှင်ကား သူတို့က...

“ဦးရေသေက ဒီဘုရားမှာ အမြဲမရှိဘူး။ ဂန္ဓာရီထွက်နေတာ က ခပ်များများရယ်။ သူ့ကို ဂန္ဓာရီဦးရေသေလို့တောင် ပြောနေကြတာ” ဟု ပြောကြားလာသည်။

သို့နှင့် စိတ်လျှော့ကာ ဆရာတပည့် ဓမ္မသိုက်ဘုရားစေတီ တော်ကို ဖူးကြည့်သည်။ ဤဘုရားစေတီတော်ကြီးသည် ဉာဏ်တော် အမြင့် ရွှေတိဂုံဘုရားစေတီတော်နီးပါးရှိသည်မို့ ဖူးမြော်ကန်တော့ရ

သည်မှာ ကုသိုလ်ပီတိပွားများရလေသည်။

ဘုရားရဟန္တာ ဓာတ်တော်တိုက်ကို ဝင်ရောက်ဖူးပြီး ဤဓမ္မ သိုက်ဘုရား၏ဓာတ်တော် ဌာပနာတိုက်ကျင်ဘက် လျှောက်လာကြ သည်။ ထိုနေရာမှာ ဗြိတိသျှကိုလိုနီများ လာရောက်အုပ်စိုးစဉ်အခါ မတိုင်မီကပင် ပိတ်၍ထားခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။

ထိုနေရာရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ဦးတင်မောင် ဝင်းနှင့် မောင်အိုကေအုန်းကြိုင်တို့ အပိုင်ကောင်း၍အနားယူနေသည်။ ဓမ္မရာသီဖြစ်၍ လေသက်လျှင် ကြွေရွက်တွေ အပင်ထက်မှ ကြွေ လျော၍ကျလာကြသည်။

ထိုသစ်ရွက်တွေကို ကြည့်နေရာ ဓမ္မချပ်ဘုရားသို့ သွားရာ လမ်းဆီသို့အကြည့်ကာ ရောက်ရှိသွားလေသည်။ ရသေ့တစ်ပါး ကြွ ချီ၍လာနေသည်။ ထိုရေသေကို ဦးတင်မောင်ဝင်းက အသေအချာ ကြည့်နေရာမှ မောင်အိုကေအုန်းကြိုင်ဘက်လှည့်ကာ...

“အိုကေ...ဟိုမှာ ဦးရေသေ”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်လေသည်။

ဦးရေသေ သိကျွမ်းသောယောဂီတစ်ဦး၏ရေပ်တွင် စကား ပြောဖြစ်ကြလေသည်။

“ကျွန် ဒီဘုရားကို တမြန်နေက ရောက်တာပါ။ ကျွန် ရောက်တာ ဘယ်သူမှမသိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်ဟာ မိမိသိုက်ဘုရားကိုဖူးပြီးတာနဲ့ မိမိသိုက်ဘုရားနဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြစ် တဲ့ မွေသတ်ဘုရားနဲ့ မွေချပ်ဘုရားနှစ်ဆူကိုလည်း အမြဲဖူးမြဲ မွေတာ ရှိခဲ့လို့ပါပဲ”

“ကျွန်တော်တို့လည်း မွေသတ်ဘုရားနဲ့ မွေချပ်ဘုရားနှစ်ဆူ အကြောင်း ကြားနေရပေမယ့် တစ်ခါမှ သွားမဖူးဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အခု လည်း အကြောင်းကိစ္စ အရေးပေါ်ရှိနေလို့ နောက်တစ်ခေါက်မှ မွေ သတ်ဘုရားနဲ့ မွေချပ်ဘုရားများကို ဖူးရမယ့်အခြေအနေမှာ ရှိနေပါ တယ်”

ဦးတင်မောင်ဝင်းက သယ်ဆောင်လာသော အကြောင်းကိစ္စ ကို စကားစလိုက်လျှင်ကား ဦးရသေ့က...

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်လည်း မွေချပ်ဘုရားမှာ ညဘက် ဘုရားထိုင်မယ့် အစီအစဉ်ကို ဖျက်ခဲ့ရတာ။ ဦးတင်မောင်ဝင်းနဲ့ တွေ့ ရမယ်လို့တော့ မထင်ပါဘူး။ ဒီဘုရားဘက် အမြန်ကူးလာချင်တဲ့ ဆန္ဒဖြစ်လာရတာပါ”

သည်နေရာမှာ ဦးရသေ့က စကားကုန်မပြောဘဲ တန်သ လောက်ပြောသည်ဟု ထင်စရာပင်။ မည်သို့ဆိုစေ ယခုလို ဆုံဆည်း မှုကိုပင်လျှင် အံ့သြဖွယ်ရာ ဆုံဆည်းမှုဟု အမှတ်ပြုလိုက်ရလေ

သည်။

“ကျွန်တော် အခု ကြုံတွေ့လာရတဲ့ပြဿနာက ဦးရသေ့ ကူညီမှပြေလည်နိုင်မယ် ပြဿနာဖြစ်နေလို့ပါ”

“ကျွန်က လူမှုပြဿနာတွေမှာ ငြီးငွေ့လို့ တောရပ်မှီလာ တာကို ဦးတင်မောင်ဝင်း သိပါတယ်”

“လူမှုပြဿနာလို့ ပြောလို့ရတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း အခု ပြဿနာက ပရလောကနဲ့ ဆက်နွယ်ပတ်သက်နေလို့ပါ။ သံဃာ တော် အရှင်မြတ်များနဲ့ မပတ်သက်စေချင်လို့ ဦးရသေ့ဆီ ရောက် လာရတာပါ”

ဦးရသေ့သည် ဦးတင်မောင်ဝင်းပြောပြနေသည်ကို ခေါင်း တညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်နေသည်။ ပြီးတော့မှ...

“ကဲ... ပြဿနာရဲ့အရင်းအမြစ်ကို ပြောပါဦး”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

မွေသိုက်ဘုရား ခြေတော်ရင်းတွင် ပေါက်ရောက်လျက်ရှိ သော မရမ်းပင် သစ်ရိပ်တန်းသည် လေပြည်လေညှင်းတို့ကို ဖိတ် ခေါ်နေသလိုရှိသည်။ လေလာလျှင် ထိုလေသည် သစ်ရွက်သစ်ခက် များကြားမှ တိုးဝှေ့ဖြတ်ကျော်၍ ဤယောဂီဇရပ်များအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာတတ်သည်။

ထိုလေပြည်လေညှင်းတွင် အရန်စေတီထီးများမှ ဆွဲလည်း

သံတုံတုံတင်တင်သည် ဘုရားပုရဇာဏ်၏ သင်္ကေတနိမိတ်ပုံအဖြစ် ဖော်ပြနေသလိုရှိသည်။

“ဒီလိုပါ”

ဦးတင်မောင်ဝင်းက သူ့သယ်ယူလာသော ပြဿနာကို အစပြုလိုက်သည်။

မန္တလေးက ရတနာကုန်သည် ဦးသောင်းလွင်ကအစပြုခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ပြင်ဦးလွင် ဆင်ခြေပုန်းရပ်တွင် မြေကွက်ဝယ်သည်။

ဂျပန်တွင် ရောက်ရှိနေသော သားပြန်လာလျှင် လူငယ်ချင်း ချစ်သူများဖြစ်ခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ကြမည်။ လက်ထပ်ပြီးလျှင် နေထိုင်ရန် အသစ်ဝယ်ယူလိုက်သော မြေကွက်တွင်ရှိပြီး တိုက်ဟောင်းကို ဖျက်ပြီး တိုက်သစ်တစ်လုံးကို ဆောက်မည်။ ထိုအစီအစဉ်တွေအားလုံးကို ဆောက်လုပ်ရေး ကန်ထရိုက်တာ ဦးတင်မောင်ဝင်းက တာဝန်ယူခဲ့သည်။

ယခုအချိန်မှာတော့...

ပြင်ဦးလွင် ဆင်ခြေပုန်းရပ်ရှိ ထိုမြေကွက်ရှိ တိုက်ဟောင်းကို ပယ်ဖျက်ပြီး ရတနာကုန်သည် ဦးသောင်းလွင် စိတ်တိုင်းကျ တိုက်ပုံစံ ဒီဇိုင်းဖြင့် တိုက်သစ်တစ်လုံးကို တည်ဆောက်ပေးပြီး ဖြစ်သည်။

သည်မှာ...

ပြဿနာအစဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုတိုက်ကို ဦးသောင်းလွင်က ချယ်ရီဦးဟူသော အမည်ရှိ ပေးထားသည်။ ချယ်ရီဦး စံအိမ်မှာ ဦးသောင်းလွင်၏ညီမနှင့် သူမခင်ပွန်း သွားနေကြသည်။ ညဘက် ၁၂ နာရီကျော်လျှင် တဝန်းဝန်း တဝန်းဝန်း အသံဗလံတွေကြားရသည်မှာ ညတိုင်းဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ထိုလင်မယားပြန်ပြေးခဲ့ရသည်။

ဦးသောင်းလွင်က တပည့်နှစ်ယောက်ကို လွှတ်ပြန်ရာ သူတို့သည် ချယ်ရီဦးစံအိမ်မှာ တစ်ညပင် အနိုင်နိုင်အိပ်ခဲ့ရသည်။ သူတို့သည် အထိတ်တလန့်အသံတွေကို ကြားခဲ့ရသည်။ ထူးထူးခြားခြား ရေသံတွေကိုလည်း ကြားခဲ့ကြရ၏။

သို့နှင့်...

ဦးသောင်းလွင်ကိုယ်တိုင် တပည့်များနှင့် ချယ်ရီဦးစံအိမ်သို့ သွားအိပ်လေရာ အထိတ်တလန့်အသံများ ကြားရသည်သာမက ခြံဝင်းအတွင်းမှာ ထူးထူးခြားခြား ခွေးကြီးတစ်ကောင် တစ်ခြံဝင်းလုံး လှည့်ပတ်သွားလာနေသည်ကို တွေ့လာရပြန်၏။

“အဲဒီလိုဖြစ်နေလို့ ဦးသောင်းလွင်က ကျွန်တော့်ကို လာပြောတယ်။ သူ့စကားက ဇီတိုက်ဆောက်လုပ်ရာမှာ အသုံးပြုခဲ့တဲ့ သံထည်ပစ္စည်းတွေမှာ ပယောဂအစွဲတွေရှိနေသလားလို့ ပြီးမှပဲချင်

တဲ့ စကားတွေ ပါလာပါတယ်။ ဒီကိစ္စ ဦးရသေ့တော့ဖြင့် ရှင်းပေးနိုင်မှာပဲဆိုတဲ့ အားကိုးမှုနဲ့ ခုလိုရောက်လာရတာပါ။

ဦးတင်မောင်ဝင်းက သည်မှာ သူ့စကားကို ရပ်နားလိုက်လေသည်။

ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်၍ နားထောင်နေသော ဦးရသေ့သည် ခေါင်းမညိတ်တော့။ နောက်နားတွင် ကျွဲကျွဲထိုင်နေသော မောင်အိုကေအုန်းကြိုင်အား...

“မောင်အိုကေ ပါလာမှတော့ အိုကေရမှာပေါ့”

စကားကို စပြောသည်။

ပြီးတော့...

“မောင်အိုကေ သောက်ရေတစ်ခွက် မင်းဆရာ တိုက်လိုက်ပါဦး။ ပြောရတာ လျှာခြောက်လောက်ပြီ”

ဟု ဆက်ပြောလိုက်လေရာ မောင်အိုကေအုန်းကြိုင်လည်း ဦးရသေ့ အရွှန်းဖောက်၍ပြောတာလား၊ အမှန်မသိရပေမယ့် သူ့ဆရာကို ရေသန့်ဘူးယူလာ၍ ချပေးလိုက်လေသည်။

ဦးတင်မောင်ဝင်းကတော့ ထိုရေကို သောက်နေသည်။

“ဒီကိစ္စမှာ အဖြေရှိပါတယ်။ ဒီခြံဝင်းထဲမှာ နဂါးကျင်းရှိနေ

တယ်။ အရင်တိုက်ဟောင်းဆောက်ခဲ့တုန်းက နဂါးကျင်းနဲ့လွတ်ပေမယ့် ဒီတိုက်သစ်ကျတော့ နဂါးကျင်းနဲ့မလွတ်ဘဲဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

ထိုစကားကို ဦးရသေ့ စပြောလျှင် ဦးတင်မောင်ဝင်းက...

“ဖြစ်နိုင်တယ်။ တိုက်သစ်ကို တိုက်ဟောင်းနေရာမှာ

ဆောက်ဘဲ ရှေ့နားမှာဆောက်တာပါ။ ဦးသောင်းလွင် ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ဆောက်ပေးခဲ့တာပါ။ မှတ်မှတ်ရရ အဲဒီအချိန်က ဦးသောင်းလွင် ဘာရောဂါရယ်မဟုတ်ပေမယ့် မကျန်းမာလို့ ဆေးရုံတက်လိုက်သေးတယ်။ ဒါတွေဟာ တိုက်ဆိုင်မှုမဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့”

“တိုက်ဆိုင်မှုလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ။ နဂါးဆိုတာ

ဆောင်အတွင်း မြေအတွင်းနေတတ်ကြတာ။ ဝသုန္ဒရနတ်၊ ဘုမ္မဇေဝနတ်များကို နဂါးလိုခေါ်ကြရတာ။ မဟာပရိနိဗ္ဗာန်သုတ်မှာ ပထဝီဇေဝနီ သတ်မှတ်တယ်။ ဗြဟ္မဇေဝသုတ်မှာတော့ ဝတ္ထု၊ ဝိဇ္ဇာ၊ ဘုမ္မိဇ္ဇာနီ ဖော်ပြထားပါတယ်”

“နတ်နဂါးတွေ မြူးတူးရင် မြေကြီးလှုပ်သတဲ့။ စာမှာ ဖော်

ပြထားပါ။ တချို့တန်ခိုးကြီးတယ်။ သူတစ်ပါးကို ဖမ်းစားနှောင့်ယှက်နိုင်ကြတယ်။ မကောင်းမှုမှာ နှစ်လိုတတ်သလို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တတ်သေးတယ်”

“အစားကြူးတယ်။ သူတို့ဟာ ဒီလိုအစားကြူးပေမယ့် ရေ

သတ္တိဉာဏ်တွေကို ဖင်ထွက်သွားလာနိုင်တယ်။ ခွေး၊ လင်းကူး ကျား

ခြင်ဆုံး အယောင်ဆောင်တတ်ကြတယ်လို့လည်း ဆိုထားတယ်။ ငါ့
သတ္တဝါ၊ ပြိတ္တာသတ္တဝါတွေကို ဒီနတ်နဂါးတွေက အမျိုးမျိုး ညှဉ်းဆဲ
နိုင်စက်ကြသေးတာ။ သူတို့ဟာ စတုမဟာရာဇ်နတ်မျိုးဆိုပေမယ့်
ကြမ်းတမ်းရက်စက်တဲ့သဘောရှိတယ်။ လူကို နှက်ကွပ်ပေးတတ်တယ်။
နတ်နဲ့ နဂါး မလှည့်စားကောင်းဘူးလို့တောင် ပြောကြတယ် မဟုတ်
လား။

ဦးရသေ့က အခုမှသောက်ရေသန့်ဘူးကို လှမ်းကိုင်လိုက်
လေသည်။

မွေ့သိုက်ဘုရားကအပြန်တွင် ဦးရသေ့တစ်ပါးတည်း လိုက်
ပါလာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တွင် တစ်ညသာ အိပ်သည်။ ပြင်ဦးလွင်မြို့
ချယ်ရီဦးစံအိမ်သို့ လာခဲ့ကြသည်။

ဦးရသေ့သည် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ထားပြီးဖြစ်၍ အထူးတလည်
ထပ်မံ၍ တရားထိုင်ခြင်း၊ ဘုရားဝတ်ပြုခြင်းနှင့် ဂါထာမန္တန်များ ရွတ်
ဆိုခြင်း ကောင်းမှုကုသိုလ်များပြုလုပ်သည်။

မေတ္တာသုတ်နှင့် အဇ္ဈာနာဓိယသုတ်တို့ကို အကြိမ်ကြိမ်
ရွတ်သည်။

ပြီးလျှင်...

အသေအချာ တွက်ချက်ပြီး သတ်မှတ်သောနေရာတွင်
ကျင်းကြီးတစ်ကျင်းကို တူးစေသည်။ ထိုသို့တူးပြီးသော ကျင်းထဲတွင်

အသေအချာ သန့်ရှင်းစေသည်။

ယင်းနောက်...

ပေါက်ပေါက်ဆုပ်အစရှိသော နဂါးမျိုးနွယ်တို့ စားသောက်
တန်သော အစားအစာများ တည်ခင်းလျက် ဤအိမ်မြေခြံအတွင်း၌
နေသော နတ်၊ နဂါးကို ကျွေးသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ပဗ္ဗဇနီယကမ္မဝါစာကို ဖတ်ပြီးလျှင်
ဤအိမ်မြေခြံပိုင်ရှင်၏ အလိုကျဖြစ်စေရန် ဝေဿဝဏ်နတ်မင်းကြီး
ထံ ခွင့်တောင်းခံစေလျက် ဤအရပ်မှသင့်ရာ အရပ်သို့ရွှေပြောင်းရန်
ဆောင်ဆိုလိုက်လေသည်။

ထိုညက...

ဝေါ...ဝေါ...ဝေါ...ဟူသော အသံတစ်သံသည် အနီးမှ
အဝေးသို့လွင့်ပျော်ဝေးကွာသွားသည်ကိုမျိုး ကြားသိလိုက်ရလေသည်။
ပြီးလျှင်...

ပိုင်ရှင်ဦးသောင်းလွင်က အိမ်တက်မင်္ဂလာအလှူပေးသည်။
သံယာဠိပါးကို ပင့်၍ဆွမ်းကပ်သည်။ ပရိတ်တော်များ ရွတ်ဖတ်
သရဏ္ဍာယ်သည်။ ပင့်ဖိတ်ထားသော ဧည့်သည်များကို ထမင်းဟင်း
ကျွေးမွေးညှဉ်းသည်။

ထိုနေ့မှစ၍...

ဦးသောင်းလွင်၏ ချယ်ရီဦးစံအိမ်တွင် အေးငြိမ်းသာယာမှု

၉၄

■ စာတည်းချုပ်စီရိတ်

အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံ၍ သွားလေသည်။ ဦးသောင်းလွင်၏ သံသယ
သည်လည်း ဦးတင်မောင်ဝင်းအပေါ်တွင် လုံးဝ ကင်းစင်သွားပါစေ
တော့သည်။

ဦးရဲသေမှာကား ဘယ်အရပ်တွင် တရားအားထုတ်နေသနည်း
မသိပါပေ။

အိမ်ကြောသိုက်

စိမ်းဂျက်လွှာ

ဟော်လေးလား ဟေးလေးလား

ဝိညာဉ်လေလား၊ ဖားလေလား

“ငါတူရေ . . . မင်းခြံပိုင်းထဲ ဝင်မလို့ဟော့။ ဒါပေမယ့် မင်း

ကောင်ကြီး စိန်မိုက်ခဲကို ကြောက်ရတာနဲ့ ခုပဲ အော်ခေါ်တော့မလိုဘဲ။ လာကွာ... သေချာထိန်းထားပါ ငါတို့ရော၊ တော်ကြာ ပြေးကိုင်မှ ဖြင့် အလုပ်ပျက် အကိုင်ပျက်နဲ့ ခွေးကိုင်မှာခံစားနေရပါဦးမယ်ကွာ”

“လာ... ရပါတယ် ဦးလေးမြ၊ မိုက်ခဲ အစာစားနေတုန်း ခေါင်းတောင် မဖော်ပါဘူး။ လာပါခင်ဗျာ၊ ရဲရဲသာဝင်ခဲ့ပါ”

“အေး... ဒီကောင်က နာမည်ကြီးခွေးဆိုတော့ ကြောက်နေရတယ် ငါတို့ရော၊ စိတ်ချရပါတယ်နော်”

အဲဒီနောက်တော့ သူ အိမ်ပေါ်တွင် ရေနွေးကြမ်းနှင့် ဆွတ်ခဲ လိုက်သည်။ အတန်ကြာအောင် ရောက်တတ်ရာရာတွေ ပြောဆို ဆွေးနွေးပြီးကာလ ဦးမြမောင်က...

“ဦးလေး မင်းအိမ်ကို လာရင်းကိစ္စကတော့ မင်းတို့ မနေ့တုန်းက ညနေ ဟီးရှာထွက်သွားတုန်းက ထူးဆန်းတဲ့ဖားတစ်ကောင် တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ပြောသံကြားလို့ လာမေးတာပဲ ငါတို့။ ကဲ... ဘယ်လို ထူးခြားတာလဲ ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူသည် သူတွေ့ခဲ့ရသော ထူးဆန်းမှုကို မချင်းမချန်ပြန်လည် ပြောပြနိုင်ဖို့ ဝန်လေးမည်မဟုတ်ချေ။ ပြီးတော့ ရွာအရှေ့ပိုင်းတွင် နေထိုင်သော ဦးမြမောင်သည် ရှေ့မီနောက်မီ အမျှော်အမြင်နှင့် အတွေ့အကြုံရှိပြီးသော လူကြီးတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ပြန်လည်ရှင်းပြ

သင့်လျော်ကြောင်း သူ ဆုံးဖြတ်ပစ်မိသည်။

“ကျွန်တော်ရယ်၊ တင်ထွေးရယ်၊ သိန်းဟန်ရယ် သုံးယောက်အားဖြင့် ဟီးရှာကြတာပါ။ အဲဒီမှာပဲ မမျှော်လင့်ဘဲ ဝိညာဉ်ဖားတစ်ကောင်ကို တွေ့ခဲ့ရတာပါ။ အခုထိ ကျွန်တော်တို့ အပါးကြီး ဦးမြမောင်လေးတော့ကို ပြန်မသွားရဲတော့ဘူး။ ဟော... ဟိုမှာ သိန်းဟန်သည် အဆင်သင့်ပဲရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ။ ဟေ့ကောင်ကလေးပါဦး... မြန်မြန်”

“ဒီမှာ ဦးလေးမြမောင်က မနေ့ကညနေ မင်းတို့နဲ့ ငါ တွေ့ခဲ့တဲ့ ဟိုတွင်းထဲက ဟီးဝိညာဉ်ကို သိချင်လိုတဲ့ ထူးဆန်းတာကတော့ တကယ်ထူးဆန်းတယ်နော်။ လာ... ထိုင်ကွာ။ ဦးလေး ဆက်ဖက်ရည်ကြမ်းနဲ့ လက်ဖက်သုပ်ကလေးလည်း စားပါဦး”

“ကျွန်တော်တို့တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ဖားအကြောင်းက သိလိုပါခင်ဗျာ”

xxx

အခန်း (၂)

“မောင်မောင်ရေ သွားကြမယ်ဟေ့၊ နေတောင် အတော်အသင့်ပေါ့”

“အေး... အေး... လာပြီဟေ့၊ မင်းတို့နှစ်ကောင် တော်

တော် အချီအချနေတဲ့ကောင်တွေပဲ။ ညော်... အဖေ ကျွန်တော်
ဖားသွားရှာမလို့နော်။ နေကျရင်ကျမယ်”

“အေး... သားရေ။ မြွေပါးကင်းပါးလည်း သေချာကြည့်
သွား... သွား”

သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်သည် တူရွင်းပြားကလေးများ
ဖားငါးထည့်ရန် ကြောင်ပိုပလောင်းများ ဖားတွင်းထဲသို့ ထိုးသွင်းချိန်
ယူရန် ဖားချိတ်တွေကိုယ်စီကိုယ်နှင့် သီချင်းတအေးအေးဆိုကာ
ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟေ့ကောင် တင်ထွေး... မင်း တမြန်နေက မင်းချင်း
နဲ့ချိန်းတွေမိတာ လူကြီးမိဘတွေ သိသွားလို့ ပွဲကြမ်းဖြစ်တယ်ဆို

“ဟုတ်တယ် မောင်မောင်။ ခင်ခင်ထွေးပေါ့။ မပီရိဘူး။ သိ
ည့်တဲ့ကောင်မလေး။ ငါတို့ ဒီနှစ် သီတင်းကျွတ်ရင် လူကြီးမိဘတွေ
နဲ့ လာတောင်းရမ်းမယ်။ တကယ်လို့ အဆင်မပြေခဲ့ရင် နိုးရာလိုက်
ပြေးဖို့ ညှိနှိုင်းဖို့ ချိန်းတွေမိပါတယ်။ သူ့အဒေါ်အပျိုကြီးက မူပု
နေတဲ့ ခင်ထွေးနောက် နောက်ယောင်ခံလိုက်လာတာ ငါတို့လည်း
မသိလိုက်ဘူး။

ဟိုကျ စကားအဆုံးတောင် မပြောရသေးဘူး။ သူ့အ
အော်ကြီးဟစ်ကျယ် အရှက်ခွဲတာနဲ့ ဟေ့ကောင်ရေ ပြေးလိုက်ရတာ
ခင်ထွေးလည်း အရှိက်ခံရရော”

သူတို့က ကိုယ်တွေမကြာဘူးကြသူများပီပီ အားရပါးရရယ်
အာမိကြလေသည်။ ပုပြင်းတောက်လောင်လှသော အညာဒေသ
နေရန်ကလည်း ခပ်ပြင်းပြင်းပင်။

“ဟေ့ကောင် တင်ထွေး... မင်းက လူညစ်။ ငါတို့ဖားတွင်း
ကို မင်း ဖားတွင်းလို့ မငြင်းမိစေနဲ့နော်။ ဒီတစ်ခါ ငါ သည်းမခံဘူး”

“အေးပါကွာ။ ငါက မင်းတို့ကို နောက်တာပါကွာ ဟုတ်
တာ။ ဒီနေ့ သန့်သန့်လေးပဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

အဲဒီနောက်တော့ သူတို့မိရိုးဖလာ တတ်မြောက်ထားသော
မြေတွင်းထဲက တွင်းအောင်းဖာသတ္တဝါကို ချိတ်ယူဖမ်းစားသောက်
သောပညာနှင့် စတင်ရှာဖွေကြလေတော့သည်။ မလှမ်းမကမ်း အနီး
ခန်းကျင်တစ်ဝိုက် လူချင်းခွဲ၍ ဖားများရှာဖွေချိတ်ယူကြလေသည်။

သူတို့လေးငါးကောင်မျှ ရရှိပြီးတဲ့နောက် မောင်မောင်ထံမှ
ဇူးစူးရှရှ အော်ဟစ်သံကြောင့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်တော့ မြွေဆိုး
နှင့်ပက်ပင်းတိုးမိပြီအထင်နှင့် နှစ်ယောက်သား အပြေးသွားမိခဲ့ကြ
လေသည်။

လယ်ကွင်းပြင်များတွင် စပါးပင်များရိတ်သိမ်းပြီးခဲ့သဖြင့်
ရှင်းလင်းကာ မျက်စိတဆုံး လူများ ကျွဲများကို လှမ်းမြင်နိုင်အောင်
ရှင်းလင်းနေသဖြင့် သူငယ်ချင်းဆီ ပြေးသွားမိနိုင်ခဲ့ကြခြင်းပင်။

“မောင်မောင်... ဟေ့ကောင် ဘာဖြစ်တာလဲ... ဟေ့ကောင်

သူတို့ရောက်ရှိသွားတော့ မောင်မောင်မှာ ကတုန်ကယင် နှင့် မူမှန်ခြင်းမရှိချေ။ ကိုင်လှုပ်မိကြမှ...

“ဟား...ဟား...တွင်းထဲက ဟား”

“အေးပါ။ တွင်းထဲမှာက ဟားရှိတာ ဘာဖြစ်သတုံး။ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ငယ်သံပါအောင်ကုန်းအော်ရတာတုံး။ မြေပွေးတစ်ကောင် လား။ ဒါများကွာ ငါတို့မှာ တူရင်းပြာရှိနေသားပဲ။ တူးပြီး ရိုက်သတ် ချက်စားကြတာပေါ့...နော်”

မောင်မောင်က အတန်ငယ် စိတ်သက်သာရာရပြီးသွားကာ မှ သူတို့အား...

“ဒီတွင်းထဲကဟားက ရိုးရိုးဟားနဲ့မတူဘူး သိန်းဟန်”

“ကျစ်...မင်းတော့ ပြောမှာဆိုမှားရှိတာနဲ့ လယ်ကွင်းပိုင် နတ်မင်းကြီး ဖမ်းစားပြေးယောင်းကျီစားတာ ခံရပြီနဲ့တူတယ်။ ကဲ... ဘာက ဘယ်လိုမြင်လဲ။ ကဲ...ပြောစမ်းပါဦး။ မင်း ဘုန်းမရှိမီပိုင် လယ်ကွင်းထဲ အပေါ့သွားမိသလား”

“ပုံးစုကျီမပါကွာ။ ကဲ...ထား...ထား...တွင်းထဲက ဟားမိပြီးပြီလား”

“ဟားချိတ်နဲ့ချိတ်မိပေမယ့် ငါ မကိုင်ရဲတာနဲ့ ပြန်လွှတ်ကျ သွားတယ် သိန်းဟန်။ တွင်းထဲက ဟားကလေ ခေါင်းကတော့ အသက် ရှိတဲ့ဟားခေါင်းပုံစံနဲ့။ ဒါပေမယ့် ခေါင်းနောက်ပိုင်းက ဟားတစ်ကိုယ်

လုံးမှာ အရိုးကျောက်လျက်ကြီး။ ဘာအသားတစ်ခုမှ မရှိဘူး။ အရိုးကွင်း ဆက်တွေကလည်း ခိုင်မာနေတုန်းပဲ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မောင်မောင်ရာ။ မင်းလည်း အတန်းပညာ တတ်ဖူးထားတဲ့ကောင်ပဲ။ အရိုးကျနေတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်က အသက်ရှင်လှုပ်ရှားနိုင်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှကို မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ။ ပေးစမ်း...ငါ ချိတ်ကြည့်မယ်”

“ချိတ်ကွာ”

ပြောပြောဆိုဆို သိန်းဟန်က အဆင်သင့်ဖြစ်နေသော ဟား ချိတ်နှင့် တွင်းထဲက ထိုးသွင်းချိတ်ယူလာတော့ ဟားကစ်ကောင် ကားယားပါလာသည်။

“အား...သရဲ...သ...သရဲ”

ဟားချိတ်ရော ဟားပါ လယ်ကန်သင်းပေါ် ပြုတ်ကျသွားပြီး တင်ထွေးရေး သိန်းဟန်ရော လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ကြောက်ရွံ့နေ ကြသည်။ ဒါပေမယ့် အတန်ကြာသော် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် လေ့လာတော့ ဟားခေါင်းပိုင်းတစ်ခုလုံးက ပကတိ သက်ရှိဟားကောင် ကဲ့သို့ မျက်လုံးကတောင် သူတို့ကို လိုက်ကြည့်လိုက် ဖွင့်လိုက် ပိတ်လိုက် လျှာပလွတ်လွတ် လုပ်ပြသည်။

ပြင်းထန်စွာ လွတ်ကျထားခြင်းခံရပေမယ့် ဖြူးဖွေးသော အရိုးအဆစ်တွေက ပြုတ်ထွက်ပြုတ်ထွက်ခြင်း မရှိချေ။ ပကတိ

ကြောက်စဖွယ် အရိုးကျဲကျဲ အဆန်ကျဲကျဲနှင့် ညှိစိုပုပ်ဟောင်ဟောင် နံစော်နေသည်။ သက်ရှိဖားကဲ့သို့ လွတ်မြောက်အောင် ထွက်ပြေး ရုန်းကန်ခြင်းဖြင့် မရှိခဲ့။

“ဝိညာဉ်ဖားယောင်ဆောင်ထားတာလား၊ မသိဘူး၊ တင်တွေ့။ မျက်လုံးက ဖွင့်ချည်ပိတ်ချည်နဲ့၊ ငါတို့ သူ့ကို သေအောင်ရိုက်သတ် ရင်တော့ မမြင်နိုင်တဲ့ နာနာဘာဝ၊ ကွဲနာကွာကွ ကောင်တွေ စိတ် ဆိုးပြီးတော့နိုင်တယ်။ ဇီတော့ ငါတို့သုံးယောက်ထဲက တစ်ဦးဦးကို ကွင်းပိုင်နတ်တွေက အမှားအယွင်းရှိလို့ ပန်ဆင်းအသိပေးတာလဲ ဖြစ် နိုင်တယ်။ တွင်းထဲပြန်ထည့်ကြရအောင်။ ပြီးတော့ ကွင်းပိုင်နတ်ကို ညီတူညီမျှတောင်းပန်ကြစို့”

“အေး... ကောင်းတယ်။ တကယ်လို့ မှားခဲ့ယွင်းခဲ့တော့ လည်း တောင်းပန်ထားတော့ တစ်ခုခုမဖြစ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ကွာ။ လာ... လာ... ဇီဖားဝိညာဉ်ကို သေချာပြန်ထည့်”

ဖားကို နေရာတကျ ပြန်ထည့်ပြီးသော် ရိုးသားသော ကျေး လက်တောင်သူများပီပီ လယ်ကွင်းပိုင်နတ်မင်းအား တတ်သမျှ မှတ် သမျှနှင့် ဆုတောင်းခြင်း၊ တောင်းပန်းခြင်းတွေ ပြုလုပ်ကာ တောပန်း၊ တောင်ပန်းတွေ ခူးဆွတ်ကာ ပူဇော်ပသခဲ့ပြီး ရွာသို့ လျှင်မြန်သော ခြေလှမ်းတွေနှင့် နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြေးပြေးလွှားလွှား အသော နှင်မိကြလေပြီတည်း။

အခန်း (၃)

“အဲ့ဒါ အမှန်တကယ် ဖားယောင်ဆောင်ထားတဲ့ ဝိညာဉ် ဘူး ဦးလေး”

ဦးလေးက နမြောတာသသော ဘဝင်မကျသောမျက်နှာနှင့် “မင်းတို့ ရထိုက်ပေမယ့် ဗဟုသုတမပြည့်စုံတဲ့အတွက် ခုလို ခပ်ခါတည်း လက်ထဲမပိုင်ခဲ့ဘူးပေါ့။ တကယ်တော့ အဲ့ဒီဖားဟာ မင်းတို့ တွေးထင်ထားကြသလို ဝိညာဉ်ယောင်ဆောင်ထားတဲ့ ဖား မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ကို ရှားပါးအနုလှတန်ဖိုးထိုက်တဲ့ “ဖားအမြဲတေ” ချီခေါ်တယ် ငါတူတို့ရဲ့”

“ဗျာ”

သူတို့သုံးယောက် ပြိုင်တူ ဗျာခါကြလေတော့သတည်း။ အမြဲတေအမှန်တကယ်ဆိုရင်ဖြင့် ထားရစ်ခဲ့မိတာ မှားလေဖွဲ့၊ နောင်တ လေရာကောင်းပါဘိ။

“အမြဲတေ ဟုတ်လား ဦးလေးမြို့၊ ကျွန်တော်တို့ ရတောင် ဆဲ တွေ ကြုံမိခဲ့ရတာပေါ့နော် ဦးလေး။ အဲ့ဒီဖားအမြဲတေက ဘာ အတွက် စွမ်းသလဲခင်ဗျာ”

“အေး... ငါလည်း တိတိကျကျတော့ မသိဘူးကွ။ ကြား နားဝတော့ ရိတ်ယံပေါ့။ ဖားသတ္တဝါတွေဟာ အခန့်အယုံ အကျော် အလွှားနေရာ ရေထဲ ကုန်းထဲမှာနေနိုင်လေတော့ ဦးခေါင်းထဲက

အမြဲတော့ကိုသာ လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင်ရရင် အဲဒီအကိစ္စတွေတော့ ရမယ် ထင်တာပဲ။ ငါလည်း ဖုန်းဆက်ကြည့်ရတာ။ ဟုတ်ပြီ... ဓားပြီး သေနတ် ပြီးဆိုတဲ့ သိပ္ပံအစွမ်းလည်း ရှိချင်ရှိမပေါ့ကွယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ လိုချင်တယ်ဗျာ။ ဘာပြီးပြီး ပြီးချင် တာပြီး။ ဟေ့ကောင် ညနေကမှဆိုတော့ အခု မိုးချုပ်ရဲဆိုရင် ရှိနိုင် ဦးမယ်”

“အစစ်ပေါ့ကွ။ ဦးလေးမြ လာပါဗျာ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တစ်ခဲ တည်း လိုက်ခဲ့ပါ။ တကယ်ရသင့်ပါတယ်။ နောင်လာနောင်သားတွေ လည်း ပြနိုင်တယ်။ သူ့အစွမ်းတွေလည်း တိတိကျကျသိနိုင်တာပေါ့။ လာပါဗျာ... သွားယူကြရအောင်”

“ကဲ... ကဲ... ဆန္ဒရှိနေတော့လည်း သွားကြတာပေါ့ကွ။ တကယ်ဆိုရင် တွေတွေချင်းယူနိုင်ရမယ်။ ငါ ကြားဖူးတာက လူတွေ သိသွားရင် ဇော်ဂျီတွေက လာသိမ်းယူသွားတတ်တယ် ပြောတာပဲ။ ဟုတ်၊ မဟုတ်တော့ မသိဘူးပေါ့ ငါတို့တို့ရာ”

“ဟုတ်လား... လာ... လာ... ဇော်ဂျီကောင်၊ မဦးခင် ပြန် ယူကြရအောင်”

သူတို့သတင်းစကားက ပြန်ကာသွားကာ ဖားအမြဲတော့ ဖမ်းရအောင်သွားသော စိတ်ဝင်စား၍လိုက်ပါလာသော ရွာထဲက လူငယ်တွေ မနည်းလား။ ညမောင်မောင်မှာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတွေ

မီးတုတ်တွေ ထိန်ထိန်ကွဲလျက်။

“လူအများကြီး မပါဝင်သင့်ဘူး။ တစ်ခုခုနဲ့ အဖျက်အဆီး အနှောင်အယှက်ရှိနိုင်တယ် ငါတို့တို့”

မိပေမယ့် လည်ပင်းဖက်ပြီး ကြီးပြင်းလာကြသော ကာလ သားများဆို သူတို့ကလည်း မနှောင့်ယှက်ပါဘူး။ ကြည့်ရှုလေ့လာရန် သက်သက်ပါဟူ၍ အတင်းဆန္ဒပြင်းနေသောအခါ သူတို့ငြင်းဆန်ရန် အခက်တွေ့နေကြရရာသည်။ ဦးလေးကပဲ...

“ကဲ... ကဲ... ဒီကိစ္စကလည်း သေချာတာ မဟုတ်လေ တော့ လိုက်ခဲ့ကြပေရော။ ဒီကိစ္စအတွက်နဲ့ ရွာထဲက လူငယ်လေး တွေ အချင်းချင်း အထင်လွဲ စိတ်ဝင်စားကွဲစရာတွေဖြစ်ကုန်မှာ စိုးတယ်။ ကဲ... လိုက်သာလာခဲ့ကြပေတော့”

သူတို့ တက်ကြွစွာ ချီတက်လာခဲ့ကြသည်။ မမီလိုက်မှာကို ထည်း များစွာပုန်ကြောင့်ကျမှုတွေက ဇောကပ်နေမိကြလေသည်။ ဦးမြွှေးကြီး လယ်ကွင်းအရောက်၌...

“ရောက... ဟိုရောက ကိုင်ပင်စုစုပေါက်နေတဲ့ လယ်ကန် သင်္ဃာပေါ့”

သူတို့ရောက်ရှိသွားတော့ ညနေက ဖားတွင်းက ခြေရာ လက်ရာမပျက် ရှိနေဆဲ။ ဖားတွင်းတည်ဆောက်ထားပုံကလည်း အင်မတန် လုံခြုံစိတ်ချ၍ မထင်မှတ်ထားသောနေရာမျိုးသာ ဖြစ်နေ

ခဲ့လေသည်။

“ဟားချိတ်နဲ့ချိတ်ကွ။ အစွမ်းထက်တဲ့ဟားအမြဲတေ လွတ်သွားမယ်”

“အေးပါကွ”

သူတို့လူငယ်တွေ ဟားချိတ်နှင့် ချိတ်ယူပေမယ့် ဟားက ချိတ်၌ ညနေကလို ချိတ်၍မပါလာတော့။ ဘယ်လိုပင် ကြိုးစားပေမယ့် မရသဖြင့်...

“တွင်းထဲကို တူးကြည့်ကြရအောင်။ အတွင်းထဲမှာ လုံလုံခြုံခြုံ တွယ်ကပ်နေရောသလားမှ မသိတာ။ တူးကြည့်ကွာ သူငယ်ချင်း”

မီးရောင် ထိန်ထိန်ညှိုးအောက်၌ လူငယ်တွေ စိတ်ဝင်တစား တူးဖော်ပေမယ့် ဟားတွင်းသာ ဆုံးသွားတယ်။ ဟားကောင်ကို မတွေ့ရ။ ထူးခြားမှုတစ်စုံတစ်ရာ ရှာမတွေ့ ကြချေ။ ဟားတွင်းနတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ နံသာပေါင်းစုံ စုပေါင်းထားသော ရနံ့တစ်မျိုးကိုသာ ရူရှိက် မိခြင်းဖြင့် ထူးခြားလေသည်။

“တခြားလူ လက်ဦးသွားပြီး လာချိတ်ယူရအောင်လည်း ဟားတွင်းကို ရှိမယ်မထင်ရပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သေချာ လက်ရာ ခြေရာဖျောက်ထားခဲ့ပါတယ်။ လယ်တောထဲမှာလည်း အမြင်သာ ကြီးပါ။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မကျန်ရစ်ကြဘူး။ ရွာကို ပြန်တက်ကုန်ကြပါပြီ။ ဒီဟားဟာ အစွမ်းထက်လို့ကို

မတွေ့တော့တာပဲဖြစ်မှာပါ”

အားလုံး အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှာဖွေကြပေမယ့် ဘာမှထူးခြားမလာခဲ့ကြပေ။ ဒါ့ကြောင့် အမျိုးမျိုးဝေဖန်ကာ ရွာဆီသို့ လှည့်ပြန်လာခဲ့ကြရလေတော့သတည်း။

စိမ်းရွက်ထွာ

မင်းရိုးယဉ် ပေးတဲ့နှစ်ရာတန်ခိုး

မင်းရိုးယဉ်

ဝိဇ္ဇာပေးတဲ့ နှစ်ရာတန်တစ်ရွက်

အချိန်မှာ မွန်တည့်ဆယ်နှစ်နာရီခန့်ပင် ရှိလေပြီ။ ကျွန်တော်
သည် သောင်ကြီးကျေးရွာမှ ညောင်လေးပင်ကားဂိတ်ဆီသို့ ခပ်သုတ်
သုတ် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

သောင်ကြီးကျေးရွာတွင် ကျွန်တော်မိခင်အိုကြီးရှိသည်။ မိခင်
အိုကြီးမှာ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်ပင် ရှိလေပြီ။ ကျွန်တော်က ရန်ကုန်
ကနေသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိခင်ကြီးကို သွားရောက်ပြုစုကာ
တတ်နိုင်သမျှ ထောက်ပံ့ကုန်တော့ပြီး ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ညောင်လေးပင်ကားဂိတ်အရောက်တွင် ရန်ကုန်သို့ ထွက်

ခွာတော့မည် ဝင်းရတနာအမည်ရှိ ဘီအမ်ကားကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုဘီအမ်ကားပေါ်သို့ပင် တက်ရောက် လိုက်သည်။ ထိုင်ခုံများပေါ်တွင် ခရီးသည်များနှင့် ပြည်နက်၍နေလေ ပြီ။ ခုံတန်းများ၏အလယ်တွင် ပဲဒိတ်များက နေရာယူထားကြသည်။

ကျွန်တော်က ရန်ကုန်အထိ စီးရမည်သူဖြစ်သည်။ ထို့ ကြောင့်လည်း အိတ်တစ်အိတ်အပေါ် ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ နေက လည်း ပူလှသည်။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးများပြန်နေမိသည်။ ကျွန်တော် ထိုင်လိုက်သည့်နေရာသည် ကားရှေ့တံခါးပေါက်ဝနှင့် သိပ်မဝေးကွာလှပေ။

ကျွန်တော့်ရှေ့ရှိ ထိုင်ခုံတန်းပေါ်တွင် ဘုရားပူးရာမှ ပြန် လာဟန်တူသော အသက်ခုနစ်ဆယ်အရွယ်ခန့်ရှိ ဝတ်ပြုစင်ကြယ် နှင့် အဘိုးအိုတစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏လည်ပင်း၌ စိတ်ပုတီးတစ်ကုံးကို ဆွဲ၍ထား၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား လက်အုပ်ချီကာ ဦးညွတ်လိုက်မိလေ ၏။

မကြာမီမှာပင် ကားသည် ဂိတ်မှစတင်၍ ထွက်ခွာတော့၏။ ထိုအခါကျမှပင် အပြင်ဘက်မှလေများ ကားထဲသို့ ဝင် လာကာ အပူသက်သာသွားလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ခရီးသွားသည့်အခါတိုင်း ရွတ်ဆိုနေက

ဖြစ်သော သမ္ဗုဒ္ဓေါဏ္ဍာကို ရွတ်ဆိုနေမိလေ၏။ ထိုသို့ရွတ်ဆိုရာ တွင် အခြားလူများ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်အောင် ခပ်တိုးတိုသာ ရွတ်ဆိုနေမိခြင်းဖြစ်၏။

ထို့နောက် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာဂုဏ်တော်များကို ရွတ် ဆိုပွားများ ပူဇော်နေမိပြန်လေ၏။ ကားသည် တရိပ်ရိပ်ပြေးလွှား သွားရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် အရပ်မျက်နှာ၌ရှိသော သတ္တဝါ အပေါင်းတို့ကို မေတ္တာပို့ခြင်း ပြုလုပ်မိပြန်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ သမ္ဗုဒ္ဓေါဏ္ဍာတော်ကို ရွတ်ဆိုပူဇော်နေ မိပြန်လေ၏။

ကျွန်တော်သည် မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ကာ ရွတ်ဆိုပူဇော် နေမိခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏စိတ်သည် အေးချမ်းငြိမ်သက်လျက် ရှိကာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါး၌သာ အာရုံကပ်ငြိနေ မိလေတော့၏။

ထိုစဉ် ကျွန်တော်၏ပေါင်ပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ခု ကျရောက် သာသည့် ဖတ်ခနဲဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် သမ္ဗုဒ္ဓေါဏ္ဍာတော်ကြီး ပြီးဆုံးသွားသည်အထိ ရွတ် ဆိုနေမိလေ၏။

ပြီးမှ မျက်လုံးကိုဖွင့်ကာ အသံကြားရာ ပေါင်ပေါ်ကို ကြည့် လိုက်မိသည်။ မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော် အလွန်

အံ့သြသွားမိပါသည်။

လူပုဂ္ဂိုလ်အချို့ သာသနာပွဲတင်ရာတွင် ထိုစိုက်လှူဒါန လေ့ရှိသော ကန်တော့ပုံသဏ္ဌာန် ခပ်ချွန်ချွန်ကလေးပြုလုပ်ထား သည့် နှစ်ရာကျပ်တန်တစ်ရွက်ကို ပေါင်ပေါ်တွင် တွေ့လိုက်ရသော ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် ကြက်သီးများ ဖြန့်ခနဲထ သွားမိသည်။ ကျွန်တော်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ခရီးသည်များမှာမူ ငိုက်မြည်း ၍နေကြသည်။

ကန်တော့ချွန်ပုံသဏ္ဌာန်ကလေး ပြုလုပ်ထားသော ထိုနှစ်ရာ တန်သည် ကျွန်တော်ပေါင်ပေါ်သို့ ဘယ်နေရာကနေ ရောက်လာလေ သနည်း။

ခရီးသွားတစ်ဦးထံမှ ထွက်ကျလာခြင်းပေလော။ ကျွန်တော် စူးစမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။ မဖြစ်နိုင်ပါပေ။ ခရီးသည်များသည် ပုံ ရှိလာကြသည့် ခရီးဆောင်အိတ်များကို အသေအချာသိမ်းထုတ်ထား ကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

သို့ဖြင့် ကားခေါင်းခန်းထဲမှ ထွက်ကျလာလေသလော တွေ့ ကြည့်မိလိုက်ပြန်သည်။ ထိုသို့လည်း မဖြစ်နိုင်ပြန်ပါပေ။

ကားခေါင်းခန်းနှင့် ကျွန်တော်နေရာမှာ ကြား၌ ထိုင်ခုံနှစ်တန်း ခြား၍နေ၏။ ကားအနီးပေါ်ကပင် ပေါက်ကျလာလေသလော။ ဒါလည်း

မဖြစ်နိုင်။

သို့ဖြစ်လျှင် ကန်တော့ချွန်ပုံသဏ္ဌာန်ပြုလုပ်ထားသော နှစ်ရာ တန်ကလေးတစ်ရွက်သည် အဘယ်နေရာကနေပြီး ကျွန်တော်ပေါင် ပေါ်သို့ ကျရောက်လာခဲ့လေသနည်း။

ကျွန်တော်မှာ ထူးဆန်းလှသောအဖြစ်ကြောင့် စဉ်းစား၍ မရနိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်သွားမိရလေ၏။

သို့ဖြင့် ကာသည် ဘုရားကြီးရွာ ကားဂိတ်အနောက်တွင် ဆင်းမည့်ခရီးသည်များ ပါသဖြင့် ခေတ္တရပ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ခရီးသည်အချို့နှင့်အတူ ကျွန်တော်ရှေ့ထိုင်ခုံတန်း၌ ထိုင်နေသော ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် အဘိုးအိုတို့ပါ ဆင်းသွားကြလေ၏။

အဘိုးအိုသည် မဆင်းခင် ကျွန်တော်အား တစ်ချက်လှည့် ကြည့်လိုက်ကာ...

“ငါ့သား...မင်း ကြီးပွားချမ်းသာဦးမယ်”

ဟု ရုတ်တရက်ဆိုလိုက်လေရာ ကျွန်တော်မှာ လွန်စွာ အံ့အားသင့်သွားမိလေ၏။

ထို့နောက် အဘိုးအိုက ဆက်၍...

“ဘုရား၊ တရား မနေနဲ့။ သမ္မုဒ္ဓေါဂါထာတော်ကြီးကို အခေါက်ရေ တစ်ထောင်တိတိ ပြည့်အောင် ရွတ်ဆိုပူဇော်ပါ။ ကြီးပွားချမ်းသာလာရင် အလှူအတန်းကြီးတွေ ပြုလုပ်ပါ။ ဘာမှ

၀၁၈ ■ စာတည်းချုပ်စဉ်သည်

မတည်ပြဘူး။ ဖြစ်ပြီးရင် ပျက်တယ်”

ဟုပြောကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားလေတော့သည်။ ကျွန်တော်မှာ ထူးဆန်းလှသောအဖြစ်ကြောင့် အတန်ကြာပင် ကြက်ဆေးသေနေမိလေ၏။

ကားပေါ်ရှိ လူများလည်း ကျွန်တော်တို့ကို ကြောင်၍ကြည့်နေကြသည်။ ခရီးသည်တချို့က ကျွန်တော်နှင့် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်အဘိုးအို သိကျွမ်းကြသည်ဟု ထင်နေကြ၏။

မကြာမီမှာပင် ကားသည် ဘုရားကြီးကျေးရွာကားဂိတ်ထွက်ခွာလာခဲ့လေတော့၏။

ကျွန်တော်သည် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ နှစ်ရာတန်ကလေးတစ်ရွက်ကို မည်ကဲ့သို့ပြုလုပ်ရမန်း မသိဘဲဖြစ်နေသဖြင့် ဘုရားစင်ပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်မိလေ၏။

ထို့နောက် တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်သည် အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်မိလေ၏။

အိပ်မက်ထဲ၌ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် အဘိုးအိုတစ်ဦးကို ရလေ၏။ အဘိုးအိုမှာ ကျွန်တော် ကားပေါ်၌တော့ခဲ့ရသော အဘိုးပင်ဖြစ်နေသည်။ အဘိုးအိုက ကျွန်တော်အား ရေစေကြည့်ကာ

“ငါသား... မင်းနဲ့အဘဟာ ပတ္တန်းဆက်ရှိခဲ့ဖူးတယ်ကွယ်။ ဒါကြောင့် အဘဟာ ငါသားကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရတာပေါ့။ ရထားတဲဂိုက်ဆံနဲ့ ထိထိုးလိုက်လေကွယ်။ ပြီးရင် အဘပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ဆောင်ပါ”

ဟု ပြောကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ကျွန်တော်သည် မနက်မိုးလင်းသောအခါ အိပ်မက်ထဲက ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့်အဘိုးအိုပြောသည့်အတိုင်း ထိုငွေနှစ်ရာကျပ်တန်ဖြင့် ထိန်ရာဖိုး ထိုးလိုက်မိပါသည်။

ထိုထိလက်မှတ်များမှာ ဆယ်သိန်းခန့် ကျွန်တော် ငယ်ပေါက်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်၏အဖြစ်အပျက်မှာ မယုံနိုင်စရာပင် ကောင်းလှပါသည်။

သို့သော် အဖြစ်အပျက်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်တော် ထိပေါက်၍ရသောငွေများထဲမှ တချို့ကို အလှူအတန်းများပြုလုပ်လိုက်လေ၏။

ကျန်ငွေများဖြင့် လုပ်ငန်းသစ်တစ်ခုကို လုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ကျွန်တော်၏ထိုလုပ်ငန်းကိုင်ငန်းမှာ တစ်နေ့တခြား တိုးတက်၍လာနေလေ၏။

ယခုအခါ ကျွန်တော်သည် ယခင်ကအတိုင်းပင် ဘုရား

၁၂၀ ■ စာတင်သူမိမိသည်

တရားကို မပေး။ ရတနာသုံးပါးရတနာတော်များနှင့် သမ္မုဒ္ဒေါဟာကို ဆက်သက်ကြည်ညိုပူဇော်နေမိဆဲပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသော ထိုဖြစ်ရပ်အား ဂန္ဓဝရီလမ်းလိုက်စားနေသည့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အား ဖွင့်ဟ ပြောပြမိလေရာ ထိုမိတ်ဆွေက...

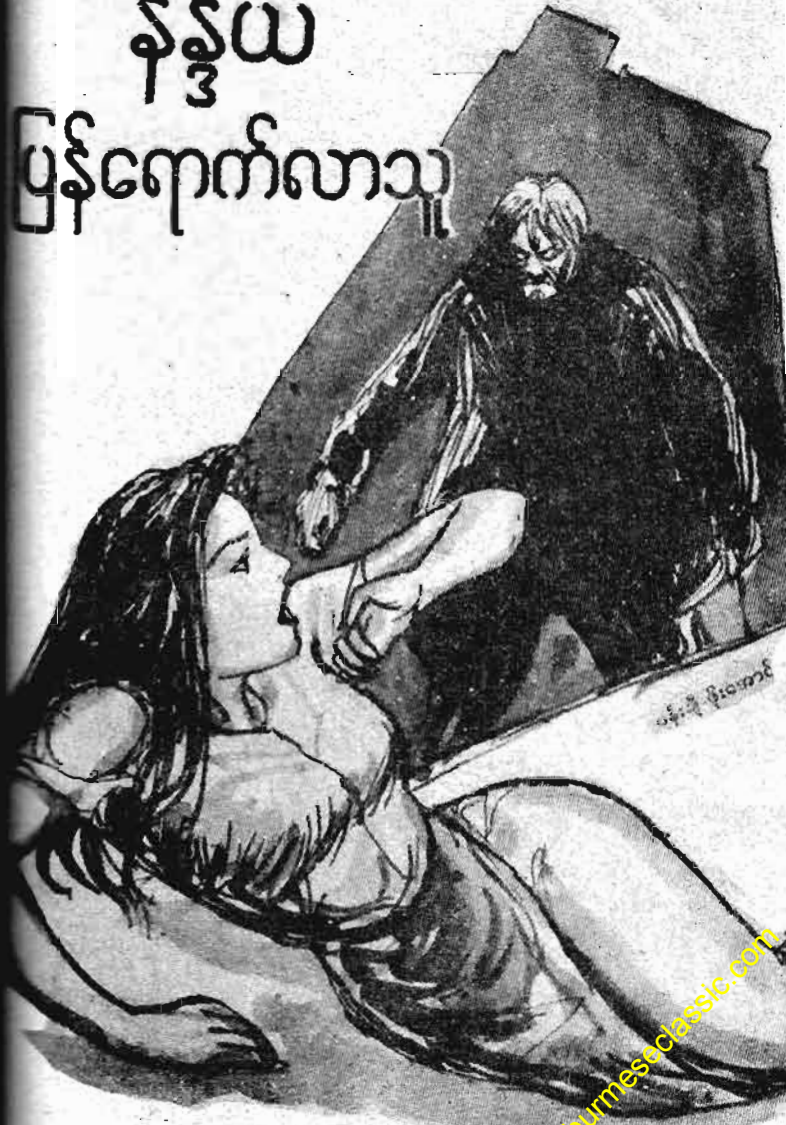
“အဲဒီနံရံတန်တပ်ရွက်ဟာ ဝိဇ္ဇာပေးတဲ့ နံရံတန်တပ် ရွက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်ပါလေသည်။

မင်းရိုးမာဉ်

နန္ဒီယ

ပြန်ရောက်လာသူ

မင်းရိုးမာဉ်

နိဗ္ဗာန်

ပြန်ရောက်လာသူ

ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်က စာပေဟောပြောပွဲတစ်ခုမှာ
ပြောဖူးသည်။

“အသက်ကြီးလာတော့ စာရေးဆရာတွေဟာ အလိုလို
ရုက္ခစိုးဖြစ်လာတယ်။

ကိုယ်တိုင်အတွေ့အကြုံ ရှာဖွေရာမလိုတော့ဘူး။ ကြုံဆုံလာ
ရသူတွေကပဲ သူတို့အတွေ့အကြုံတွေကို ပြောပြလာတတ်ပါတယ်”
ဟု၏။

အတွေ့အကြုံဆိုတာကလည်း တစ်ယောက်အတွေ့အကြုံ

နှင့် နောက်တစ်ဦး အတွေ့အကြုံတူသည်ဟူ၍ မရှိ။

အတွေ့အကြုံတိုင်း အဆန်းတကြယ်တွေ ဖြစ်နေတတ်ပြန်သည်။ တစ်နှစ်က ကျွန်တော် ရွှေကျင်ကို ရောက်သွားသည်။ သူငယ်ချင်းစိန်ဝင်းထံ သူက ဖိတ်ခေါ်သည်နှင့် ကျွန်တော် ရွှေကျင်မြို့သို့ ရောက်ရှိသွားခြင်းဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းစိန်ဝင်းက အချို့သားသူနာပြုဆရာ၊ ရွှေကျင်မြို့ ပြည်သူ့ဆေးရုံတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းစိန်ဝင်းက သူတို့မြို့ခံ အသိမိတ်ဆွေများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရာတွင် ကျွန်တော့်ကို စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း အမြဲပြောတတ်သည်။ အချို့က မိမိစာရေးဆရာမုန်း သိစေချင်သည်။

အချို့က မိမိစာရေးဆရာမုန်း မသိအောင် လျှို့ဝှက်နေသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော် စာရေးဆရာဆိုတာ သိသည် ဖြစ်စေ၊ မသိသည်ဖြစ်စေ အခြေအနေအရနေလိုက်သည်။

သူငယ်ချင်းစိန်ဝင်းအိမ်သို့ ရောက်နေသည့် နေ့ရက်တွေမှာ တော့ ကျွန်တော့်ကို စာရေးဆရာအဖြစ် သိနေကြသည်။ သူငယ်ချင်း စိန်ဝင်းက ပြောထားသောကြောင့်ပင်။

ထို့ကြောင့်လည်း...

ဤသို့သော အဖြစ်ဆန်းကို ကျွန်တော် သိလာရခြင်းဖြစ်သည်။

သူနာမည်က...

“မောင်ကြာဖြူ”

သည်လို ခပ်ဆန်းဆန်းနာမည်ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းစိန်ဝင်းအား...

“မင်းတို့ဆေးရုံက စာရေးကလေးနာမည်က ခပ်ဆန်းဆန်းပဲနော်။ လူကလည်း ပြုပြင်နဲ့ဆိုတော့ မောင်ကြာဖြူဆိုတဲ့နာမည် နဲ့ လိုက်ပါတယ်”

စကားကို ကျွန်တော် ပြောဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းစိန်ဝင်းက...

“မင်းက စာရေးဆရာမို့ ပြောရဦးမယ်။ မောင်ကြာဖြူကလည်း ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ။ သူဟာ အရင်ဘဝက သရဲငမိုးလို့ ပြောတယ်” ဟု ပြောလေရာ...

ကျွန်တော့်မှာ စာရေးကလေး မောင်ကြာဖြူကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားနေမိပါလေတော့သည်။

“သရဲငမိုးဆိုတာ ရှိလို့လား”

ကျွန်တော့်အဖို့ မေးစရာဖြစ်လာတော့လည်း မေးမိသည်။

“သရဲငမိုးဆိုတာကတော့ ဒီအရပ်ထဲမှာ ကျော်မိုးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်တဲ့။ အဲဒီလူရယ် ဓားထိုးခံရပြီးသေတော့ သရဲဖြစ်သွားပြီး သရဲငမိုးဘဝရောက်သွားတာပဲ ဆိုပါတော့ကွာ”

“အဲ့ဒီတုန်းက မင်း ဒီကိုရောက်နေပြီလား။”

“မရောက်သေးဘူး။ သူများပြောပြလို့ သိရတာပါကွာ။ အသေအချာ မသိပါဘူး။ နေဦး ကာယကံရှင် မောင်ကြာဖြူနဲ့တွေ့ပြီး မေးကြည့်ပါလား။”

“ကောင်သားပဲ”

ဤသို့ဖြင့်...

သုဇာယျာဇ်၊ စိန်ဝင်းက မောင်ကြာဖြူနှင့် ကျွန်တော်ကို တွေ့ဆုံပေးသည်။

မောင်ကြာဖြူသည် အသက်နှစ်ဆယ်သုံးနှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမည်။ အသက်နှစ်ဆယ်အတွင်း ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို သင်္ချာဂုဏ်ထူးဖြင့်အောင်မြင်ပြီး ဆေးရုံတွင် စာရေးနေရာ လစ်လပ်သည်နှင့် ဝင်ရောက်အရွေးခံပြီး လုပ်ကိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ယခုဆိုလျှင် လုပ်သက်သုံးနှစ်ရှိနေချေပြီ။ လုပ်က ခပ်နွဲ့နွဲ့ စိတ်သဘောထားကောင်းသူ လူငယ်လေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

“ဦးလေးက ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် လာတွေ့တာပါ။”

ဟု ကျွန်တော့်အား တလေးတစားပြောဆိုသည်။

“အလုပ်အားရဲ့လား။”

“ဒီနေ့ စနေနေ့လေ။ ဒီနေ့ ဆေးရုံဖွင့်ပေးမယ် ကျွန်တော်

ဆိုတော့ ပိတ်ပါတယ်။”

သည့်နေ့က ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်းပြောဖြစ်သွားပြီးတော့မှ...

ကျွန်တော်က...

“ဦးလေး သုဇာယျာဇ်၊ စိန်ဝင်းနဲ့ မောင်ကြာဖြူရဲ့အရင်ဘဝ အကြောင်း စကားစပ်မိလို့ပါ။”

ဟု စကားစလိုက်သောအခါ မောင်ကြာဖြူက ပြောသည်။

“ဆရာဦးစိန်ဝင်းကတော့ ဒီအကြောင်း လူတိုင်းပြောနေတော့တာပါပဲလား။”

ဟု ပြောလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မဟုတ်လို့လား။”

“ဦးလေးရယ်၊ အဲ့ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် ကို သရဲငမိုးဝင်းစားတာလို့ ကျွန်တော့်အမေက စပြီးပြောနေတာပဲ။”

“ဪ”

“ကျွန်တော့်အမေက ပြောတာဆိုတော့ ညာတာမဟုတ်တာ သေချာတယ်လေ။”

“ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို သရဲငမိုးနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ရတဲ့ အကြောင်း ဦးလေးမသိရဘူးလား။”

“သိရပါတယ် ဦးလေးရယ်။ ဦးလေးက စာရေးဆရာဆိုတော့

ကျွန်တော် ဦးလေးကို မပြောမဖြစ် ပြောရမှာပါ။

ဟု မောင်ကြာဖြူက အစချီကာ အောက်ပါအဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြပါလေတော့၏။

အရပ်ထဲတွင် အချောဆုံးမိန်းကလေးက မှုန်ရွှေရည်။

သူ့အမေ မှုန်ရွှေရည်ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကို ကြည့်ရင်း မိုက်နာရာမှ သူ့ကိုမွေးသည်နှင့် မှုန်ရွှေရည်ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကို အစွဲပြုပြီး သူ့ကို မှုန်ရွှေရည်အမည်ပေးခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

မှုန်ရွှေရည် အလှဖမ်းစူးခြင်းခံရသူက နှစ်ဦး။

တစ်ဦးက ခင်မောင်လွင်။

တစ်ဦးက ကျော်မိုး။

သူတို့က တစ်ရပ်တည်းသားတွေ။ မညာသင်တော့လည်း တစ်ကျောင်းတည်း။

မှုန်ရွှေရည်ကို ခင်မောင်လွင်ကရော ကျော်မိုးကပါ ချစ်ရေးဆိုကြသည်။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲအောင်သော ခင်မောင်လွင်ကို ဆယ်တန်းစာမေးပွဲအောင်သော မှုန်ရွှေရည်က အဖြေပေးလိုက်သည်။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲလည်း ကျန်းရသည့်အပြင် ချစ်ရသူကလည်း တစ်ပါးသူကို အလေးသာသွားလေရကား...

ကျော်မိုး အသည်းကွဲရလေတော့သည်။ အသည်းကွဲရာမှ

အားလုံးကို နာကြည်းသွား၏။

သို့နှင့်...

ကျော်မိုး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်သည်။

ခင်မောင်လွင်အား ညဘက်ချောင်း၍ ဓားနှင့်ထိုးခဲ့ခြင်းပင်။

သို့သော် ခင်မောင်လွင်၏ သူငယ်ချင်းက ကျော်မိုးဓားနှင့် ကျော်မိုးကို ထိုးဖြစ်သွားသည်။

ကျော်မိုး ညောင်လေးပင်ဆေးရုံတွင် ကွယ်လွန်ပြီး ခင်မောင်လွင်၏ သူငယ်ချင်း ထောင်ကျခဲ့သည်။

များမကြာမီ...

ခင်မောင်လွင်နှင့် မှုန်ရွှေရည် လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက် တစ်နှစ်မြောက်သောအခါ အမေ မနှင့် မြိုင်က မောင်ကြာဖြူကို မွေးဖွားခဲ့ခြင်းပင်။

မောင်ကြာဖြူ မမွေးမီနှစ်က မှုန်ရွှေရည်မှာ မကြာခဏ သရဲပူးခြင်းကို ခံနေရသည်။

သရဲမှာ အခြားသရဲမဟုတ်။ ကျော်မိုးသရဲဟု ဆိုသည်။

ထို့ကြောင့် သရဲငမိုးဟု ခေါ်ကြသည်။

သရဲငမိုးက မှုန်ရွှေရည်ကို ပူးပြီး...

“ကျုပ် ဆေးရုံမှာ သရဲဘဝလည်းရောက်ကရော” ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ်တို့အရပ်ထဲ အကြောဝိဇ္ဇာ ဆရာကြီး
ရောဂါနဲ့ရောက်လာတယ်။

သူလည်း ဆေးပြီး ဆေးရုံမှာ သရဲတဝနဲ့ အူလည်လည်ဖြစ်
နေတယ်။

ကျုပ်နဲ့တွေ့တော့ သူကဟာ တော်သေးတာပေါ့ကွာ။ မင်း
နဲ့ တွေ့ပေလို့ပေါ့။ နေစမ်းပါဦး။ မင်းက အသက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်
နဲ့ ဘာဖြစ်လို့သေရတာလဲလို့ မေးတယ်။

ကျုပ်လည်း အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်တာပေါ့။
ဒီတော့ ဆရာကြီးက တို့ ဒီမှာ ဆက်နေလို့မဖြစ်ဘူး။
လောလောဆယ် ကိုယ့်မြို့ကို ပြန်မယ်ဆိုပြီး နှစ်ယောက်သား ဘတ်စ်
ကာ၊ တွယ်စီးခဲ့ကြတယ်။ စစ်တောင်းဖြစ်ကြတော့လည်း ကူတို့
မော်တော်ကပ်စီးခဲ့ရပြန်တယ်။

မြင်းလည်းတော့ မစီးတော့ပါဘူး။ ခြေလျင်လာခဲ့ကြတယ်။
မြို့ကိုလည်း ရောက်ရော မြို့ထဲဝင်လို့ မရဘူး။ မြို့စောင့်နတ် ရိုက်
ထုတ်လို့ သူ့အလစ်ကို ချောင်းလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။

ဒါပေမယ့် အကြောဝိဇ္ဇာဆရာကြီးသရဲ ဘယ်နေရာ ကျန်
ခဲ့သလဲ မသိတော့ဘူး။

ခုတော့ ကျုပ်ချစ်သူမမှန်ရွှေရည်ကိုတွေ့ရပြီလေ။ ဟား...
ဟား...ဟား...ဟား...ဟု ပြောလေသည်။

တစ်ကြိမ်လည်းမက နှစ်ကြိမ်လည်းမက။

သည်တော့ မှန်ရွှေရည်ကို သရဲငရိုး အနှောင့်အယှက်
ပေးနေပြီဟုသောသတင်း ဆရာဦးစိန်မောင်ထံ ရောက်သွားသည်။

ဒီလိုကိစ္စမျိုး ဆရာဦးစိန်မောင် အလွန်နိုင်သည်။

ဆရာဦးစိန်မောင်က အထက်လမ်းစိုက်။ သို့နှင့်...

သရဲငရိုးကို ဆရာဦးစိန်မောင်က မှန်ရွှေရည်ပူးကပ်နေခြင်း
အပြီးအပိုင် နှင်ထုတ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

“အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော့်အမေ အိပ်မက်မက်ခဲ့တယ်”

ဤသည်ပင် ကမ္ဘာ့ဆန်လှသော တမလွန်မှုပြန်ရောက်လာသူ
တစ်ဦး၏ ဆန်းကြယ်သည့်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါပေတော့သည်။

နနိယ

ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့်

ဝတ်သစ်ချုပ်

ဂမင်းအောင်

သိုက်မင်းအောင်

ထုခြားဆန်းကြယ်သည့်ဝက်သစ်ချပင်

(၁၄)ရာစုနှစ်အချိန်ကာလ ဝေလပြည်နယ်ဖြစ်ပေသည်။
ဂလင်းဒါဝါရိုကိုက်၏ အရှင်သခင်ဖြစ်သူ ဧဝံဒ်သည် များမတ်မျိုးနွယ်
ဝင် တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဝေလပြည်နယ်၌ ထင်ရှားကျော်ဇောသူတစ်ဦး
ဖြစ်ပေသည်။

ဧဝံဒ်နှင့် ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ဟောင်ဝဲလ်ဆီလီ
သည် ဧဝံဒ်နှင့် ပြိုင်ဘက်များဖြစ်ကြသည်။ ငယ်ရွယ်စဉ် ကလေး
ဘဝ အရွယ်ကတည်းကပင် အစစအရာရာတွင် ဂုဏ်တုယှဉ်ပြိုင်
လာကြသူများဖြစ်သည်။

အိုဝင်အပေါ်၌ အကြီးအကျယ်မနာလို မုန်းတီးစိတ်မွေသူ
မှာ ဟောင်ဝဲလ်ပင်ဖြစ်သည်။ အိုဝင် ပျက်စီးရာဖွက်စီးကြောင်းကို
အမြဲကြံစည်နေလေ့ရှိသူဖြစ်သည်။

တစ်ခုသောရက်၌...

အိုဝင်နှင့် ဟောင်ဝဲလ်တို့ နှစ်ဦးတည်းစိန်ခေါ်၍ တိုက်ခိုက်
ယှဉ်ပြိုင်ကြသည်။ အသုံးပြုသောလက်နက်မှာ ခြောက်ပေတိတိ
ရှည်လျားသော သစ်သားတုတ်များနှင့် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ပွဲ၌ မနာလိုဝန်တိုစိတ် ပြင်းထန်လှ
သည့် ဟောင်ဝဲလ်မှာ မရှုမလှရှုံးနိုင်ခဲ့ရသည်။

အိုဝင်ကို ဒေါသတကြီး ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဟင်း...ငါ ခြေချော်လဲသွားလို့ မင်း ကံကောင်းတယ်။
မှတ်ထားစမ်းပါ။ အိုဝင် ငါ့သား ချော်မလဲရင် ငါ့ရဲတုတ်နဲ့ မင်းကို
ကောင်းကောင်းရိုက်ပြီး ဆုံးမနိုင်မှာ သေချာတယ်”

အိုဝင်က သစ်သားတုတ်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် အားပါးတရ
ရယ်မောလိုက်ပေသည်။

“မင်းရဲ့စကားတွေက အကျိုးမရှိတဲ့စကားတွေချည်းပါပဲလား။
မင်းကတော့ မင်းရဲ့အမှားကို ဘယ်တော့မှ မြင်နိုင်မယ့်လူစားမျိုး
မဟုတ်ဘူး။ ကဲ...မင်း ဇီလောက်အထိ ဆန္ဒရှိနေရင် နောက်
တစ်ခါ ငါတို့နှစ်ယောက် ထပ်ပြီးအားစမ်းကြည့်ကြရအောင်လေ”

ဟောင်ဝဲလ်၏ မျက်နှာမှာ ရှက်စိတ် ဒေါသစိတ်တို့ဖြင့်
ညီမည်း၍နေသည်။ အိုဝင်ကို အခဲမကြေသည့် မုန်းတီးရန်လိုစိတ်
ဖြင့် စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

အိုဝင်ကို သူ့အနေနှင့် နှစ်ဦးချင်းရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်၍ မည်
သို့မျှ အနိုင်မရနိုင်ကြောင်း ဟောင်ဝဲလ် ကောင်းစွာ သိလိုက်ရပြီ
ဖြစ်သည်။

အိုဝင်ကို ထပ်မံ၍ မယှဉ်ပြိုင်ရဲတော့ပေ။

ဟောင်ဝဲလ်၏ နားထဲ၌မူ အိုဝင်၏ ရယ်မောသံများမှာ
ဆီးဆီးတီးတီးသကဲ့သို့ အခဲရခက်လွန်းလှပေသည်။

ထိုပြင်ပွဲပြီသည့်နောက်ပိုင်း၌ ဟောင်ဝဲလ်နှင့်အိုဝင်တို့နှစ်ဦး
ချက်နာချင်းမဆိုင်ဖြစ်ကြခဲ့ပေသည်။

(၁)

တစ်နှစ်ခန့်ကြာမြင့်ချိန်၌...

ဟောင်ဝဲလ် တစ်ဦးတည်း။ အိုဝင်၏ဂလင်းဒါဝါရဲတိုက်ကြီး
သို့ ရောက်လာသည်။

ဟောင်ဝဲလ်၏ရင်ထဲ၌မူ ပြင်းပြသော မနာလိုဝန်တိုစိတ်
များနှင့် ယှဉ်ပြိုင်လိုစိတ်များ ပြည့်ကျပ်၍နေသည်။ ဟောင်ဝဲလ်၏

မျက်နှာပြင်ပေါ်၌မူ ဟန်ဆောင်ထားသည့် အပြုံးရိပ်ကို ဖုံးလွှမ်းထားသည်။

အိုင်၏ ဇနီးဖြစ်သူက ဟောင်ဝဲလ်ကို လိုက်လံပုစ္ဆာတိုက်ခရီးဦးကြီးပြုသည်။

အိုင်ကမူ ခပ်တည်တည်ပင်။

ဟောင်ဝဲလ်က ခနဲသည့်လေသံဖြင့် စ၍ပြောသည်။

“အိုင် မင်းရဲဇနီးကတော့ ငါ့ကို အပြုံးနဲ့ နှုတ်ဆက်တယ်။ မင်းကတော့ ခပ်တည်တည်ပါလား။ ငါ့ရဲ့အသည်းနုလုံးထဲမှာ အိုင်ဟာ ငါ့ရဲ့အသည်းနုလုံးထဲမှာ အိုင်ဟာ ငါ့ရဲ့ညီအငယ်တစ်ယောက်လို့ အမြဲအသိအမှတ်ပြုထားမိတာ မှားပြီထင်ပါရဲ့”

အိုင်က ခပ်ဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့်...

“မင်း လာတာ ဒီစကားပြောချင်လို့လား။ ကဲ... မင်း သတ္တိရှိတယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေ”

ထိုအချိန်၌...

ကလင်း၏ဝင်ရဲတိုက်ကြီးတွင် မြို့တွင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီး ရောက်ရှိနေသောအချိန်နှင့် ကြုံကြိုက်တိုက်ဆိုင်၍နေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ဩဇာထက်မြက်သူဖြစ်ပေရာ အိုင်နှင့် ဟောင်ဝဲလ်တို့နှစ်ဦးအား ကြာစင်၍ ရေဝပ်ဖျန်ပြေပေးလိုက်သည်။ ဟောင်ဝဲလ်က ပြုရှင်စွာဖြင့် ခေါင်ညိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက်

အိုင်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ငါ့ညီ... အိုင် ငါတို့နှစ်ယောက်ဟာ သွေးချင်းတူတဲ့ ညီအစ်ကိုအရင်းအချာတွေပါ။ ဒီက ဖာသာပြောတဲ့စကားက သိပ် မှန်တယ်။ အခုအချိန်ကစပြီး ငါတို့ရန်ဖြစ်တာကို အဆုံးသပ်လိုက် ကြရအောင်”

အိုင်က မဆိုင်းမတွပင် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်းမှ...

“ကောင်းပြီလေ... ဟောင်ဝဲလ်။ ငါတို့ရဲ့ဒေါသတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ကြတာပေါ့”

xxx

(J)

ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး ပြန်လည်သင့်မြတ်သည့် အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် အမဲလိုက်ထွက်ကြရန် ဟောင်ဝဲလ်က စကားစလိုက်၏။

အိုင်က ချက်ချင်းပင် လက်ခံလိုက်၏။

မြင်းကိုယ်စီဖြင့် အမဲလိုက်ထွက်ရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။

ဟောင်ဝဲလ်က မြင်းစီး၍ ရှေ့မှထွက်သွားသည်။

အိုင်အတွက် မြင်းယူလာသော အိုင်၏လူယုတော်ကြီး မက်ခ်အော့ဂျ်က တီးတိုးလေသံဖြင့် အိုင်အနီးသို့ကပ်ပြီး သတိပေးသည်။

“လော့ဒ်အိုဝင် . . . မင်းတစ်ယောက်တည်း၊ ဟောင်ဝဲလ်နဲ့ အမဲလိုက်ထွက်မှာကတော့ ဟုတ်ပြီ။ လော့ဒ်ဟောင်ဝဲလ်ဆီလီနဲ့အတူ သွားတာ မင်းအနေနဲ့ စိတ်ချလုံခြုံမှု ရှိပါ့မလား။”

အိုဝင်က မသိမသာရယ်မောလိုက်၏။

“ကျွန်တော် သူ့ကို မယုံကြည်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတောင်း ဆိုချက်ကို ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ငြင်းလို့မသင့်တော်ဘူး။ အခုမှ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပြန်သင့်မြတ်ကြတာဆိုတော့ ကျွန်တော့်ဘက်က ငြင်းပယ်လိုက်ရင် ဟောင်ဝဲလ်နဲ့ကျွန်တော် အစတုန်းကလို ရန်သူ ပြန်ဖြစ်သွားမှာ သေချာတယ်”

မက်ဒ်အော့ဂျ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး . . .

“ကောင်းပြီလေ။ အစစအရာရာတော့ သတိထားပါ အိုဝင်”

“ကျွန်တော့်အတွက် မပူပါနဲ့ မက်ဒ်အော့ဂျ်။ ကျွန်တော် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပြီးသားပါ”

မက်ဒ်အော့ဂျ်၏မျက်နှာပြင်ပေါ်၌ စိုးရိမ်စိတ်များ ‘ဖုံးလွှမ်း’၍ နေသည်။

လော့ဒ်ဟောင်ဝဲလ်ကို မက်ဒ်အော့ဂျ်အနေဖြင့် ယုံကြည် စိတ်ချခြင်း အလျဉ်းမရှိပေ။ ဟောင်ဝဲလ်တစ်ဦးတည်း ဂလင်းဒါဝါ ရဲတိုက်ကြီးသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းမှာ ရိုးသားမှုလုံးဝမရှိဟု သတိထား မိပေသည်။

(၃)

အိုဝင်နှင့်ဟောင်ဝဲလ်တို့နှစ်ဦးတည်း အမဲလိုက် ဥယျာဉ် အတွင်းသို့ ပြင်းကိုယ်စီဖြင့် ဝင်ရောက်လာကြသည်။

အထူးသီးသန့် အမဲလိုက်ဥယျာဉ်ကြီးမှာ ကျယ်ပြန့်လွန်းလှ ပေသည်။

မကြာခင်မှာပင် . . .

လွန်စွာကြီးမားလှသည့် ဝက်သစ်ချပင်ကြီးတစ်ပင် အနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးမှာ အရွက်များ လုံးဝမရှိ တော့ပေ။ သက်တမ်းကြီးမား၍ အိုမင်းရင့်ရော်လှပြီဖြစ်သော ဝက်သစ် ချပင်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။

ဝက်သစ်ချပင်ကြီးမှာ အဖုအထစ်များ ပြည့်နက်၍နေပြီး အကိုင်၊အခက်မှာ ခြောက်သွေ့၍ အရိုးပြိုင်းပြိုင်းကျ၍နေသည်။ မည်သို့မျှ ကြည့်ပျော်ရပျော်ခြင်း အလျဉ်းမရှိသည့်သစ်ပင်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ဤဝက်သစ်ချပင်ကြီး၏ သက်တမ်း မည်မျှအထိရှည်ကြာ ခဲ့ပြီကိုလည်း မည်သူမျှ တိကျစွာမပြောနိုင်ကြပါချေ။

ဟောင်ဝဲလ်က ဝက်သစ်ချပင်ကြီးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့် သည်။

စိုးရိမ်သောလေသံဖြင့် အိုဝင်ကို လှမ်း၍ပြောလိုက်၏။

“မြန်မြန်လာဟော...အိုဝင်း၊ ဒီသစ်ပင်ကြီးအနားက မြန်မြန် သွားကြရအောင်။ ဒီအပင်ကြီးကိုကြည့်ရတာ တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင် ရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ရသလိုပဲ။ ဒီအပင်ကြီးမှာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ရှိနေတယ်လို့ နိမိတ်ပြထားတယ်လို့ ငါ ထင်နေတယ်။”

အိုဝင်းက နှစ်သိမ့်စကားလှမ်း၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဘာမှစိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး၊ ဟောင်ဝဲလ်။ ဒီအပင်ကြီးဟာ အကျည်းတန်လွန်းတဲ့ ဝက်သစ်ချပင်အိုကြီးလို့ သတ်မှတ်ထားပါ”
ထိုစဉ်မှာပင်...

သစ်ပင်အုပ်များကြားမှ ဆတ်တစ်ကောင် လှစ်ခနဲပြေးထွက် လာသည်ကို အိုဝင်း လှမ်း၍မြင်လိုက်၏။

အိုဝင်းက လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပြီး...

“ဟောင်ဝဲလ်...ဟိုမှာ ဆတ်တစ်ကောင်၊ မင်း အာရင်ဖစ် ပေတော့”

ဟောင်ဝဲလ်က ကျေနပ်စွာပြောသည်။

ကျော၌လွယ်ဝိုးထားသော မြားကျည်တောက်အတွင်းမှ မြား တစ်စင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ကျေးဇူးပဲ...ငါ့ညီ၊ ငါ ဘယ်လောက်အထိ လက်ဖြောင့် တယ်ဆိုတာ မင်းကို ငါ ပစ်ပြမယ်”

ဟောင်ဝဲလ်က လေးညှို့တွင် မြားတံကို တစ်လိုက်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဆတ်ကို ချိန်ရွယ်လိုက်၏။

ရုတ်တရက်...

ဟောင်ဝဲလ်က အိုဝင်း၏ရင်ဝဲသို့ မြားဖြင့် ပစ်လိုက်သည်။

“ဝစ်”

“ဒုတ်”

မြားတံ အိုဝင်း၏ရင်ဝဲသို့ စူးနှစ်ဝင်ရောက်သွားသည်။

“လူမိုက်...မင်းနဲ့ငါ ရန်သူတွေအဖြစ်ကနေ မေ့ပစ်လိုက်

အိုတာ မင်းက တကယ်ပဲထင်နေတာကိုး...ဟား...ဟား... ဟား”

အိုဝင်းမှာ မြားထိမှန်သွားသည်နှင့် မြင်းပေါ်မှလန်၍ မြေ မြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။

ဟောင်ဝဲလ်သည် ထိုမြင်ကွင်းကို တစ်မိမိအရသာခံ၍ ကြည့်နေပေသည်။ သူ၏မြားတံထိပ်တွင် အဆိပ်သုတ်လိမ်းထား သဖြင့် အိုဝင်းတစ်ယောက် မုချသေဆုံးရမည်ဟု သတ်မှတ်ထားသည်။

ဟောင်ဝဲလ်က လက်တစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်း၍ အော်ဟစ် ကြွေးကြော်လိုက်သည်။

“သေလိုက်စမ်း...ဂလင်းဒါဝါရဲတိုက်သခင်ကြီးအိုဝင်းရေ သေလိုက်စမ်း၊ ဒါ...ငါ့ရဲအဓိကအကျဆုံး၊ နောက်ဆုံး အောင်မြင်မှု ကြီးပဲ...ဟား...ဟား...ဟား...ဒါ ငါ့ရဲအကြီးအကျယ်ဆုံး အောင်မြင်မှု”

ဟောင်ဝဲလ်၏ကျေနပ်အားရပျော်ရွှင်စွာ ကြိမ်းဝါးမှုမှာ ကြာရှည်မခံလိုက်ပါချေ။

အခြေအနေမှာ သူထင်ထားသလို ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။

မြားထိ၍ မြင်းပေါ်မှ လိမ့်ကျသွားသည့်အိုဝင်မှာ ဟောင်ဝဲလ်ထင်သလို သေဆုံးမသွားခဲ့ပေ။

မြေပြင်ပေါ်မှ လူးလိုမိ၍ ထရပ်လိုက်သည်။

ဟောင်ဝဲလ်၏ သစ္စာမဲ့မှုကောက်ကျစ်မှုကို အိုဝင် ကောင်းစွာ သိလိုက်ရပေပြီ။

အိုဝင်သည် ခါးမှစားကို အသင့်ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“မင်းကို ငါ မယုံကြည်ရဘူးဆိုတာ သိပြီသားပဲ ဟောင်ဝဲလ်။ ဒါကြောင့် ငါ့ရဲ့အတွင်းခံကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီတစ်ထပ်ခဲပြီး ထတလာခဲ့တယ်”

ဟောင်ဝဲလ်နှင့်အိုဝင်တို့နှစ်ဦးမှာ နီးကပ်စွာရှိနေပေသည်။

သို့သော် ဟောင်ဝဲလ်က မြင်းပေါ်မှဖြစ်နေပေသည်။

ဟောင်ဝဲလ်က သူ၏စားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ရင်းမှ...

“မင်းကို ငါ သေအောင်သတ်ပြမယ်”

ဟောင်ဝဲလ်က မြင်းဖြင့် အိုဝင်ထံသို့ ပြေးဝင်လာ၏။

“အိုဝင် မင်းကို တောဝက်သိုးတစ်ကောင် တံကျင်လျှို့ဝှက်သလိုဖြစ်အောင် ငါ လုပ်ပြမယ်”

ဟောင်ဝဲလ်က မြင်းပေါ်မှနေ၍ စားဦးချွန်ဖြင့် လှမ်း၍ထိုးပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

အိုဝင်က ဟောင်ဝဲလ်၏စားဦးချွန်ကို ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်စွာ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်...

အိုဝင်၏လက်တွင်းရှိ စားဦးချွန်က ဟောင်ဝဲလ်၏ဝမ်းဗိုက်အတွင်းသို့ တစ်ဆုံးထိ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

“ငါ့အပေါ် သိပ်ကောင်းတဲ့ ငါ့အစ်ကိုဟောင်ဝဲလ်ရေ... ရော... ဒီမှာ မင်းအတွက် လက်ဆောင် ငါ့ရဲ့စားချက်အောက်မှာ မင်း အနားယူလိုက်ပေတော့”

ဟောင်ဝဲလ်မှာ မြင်းပေါ်မှ တစ်ပတ်လည်၍ ပြုတ်ကျသွားသည်။

ဟောင်ဝဲလ်၏ဝမ်းဗိုက်မှ သွေးများ မြင်မကောင်းအောင် စိမ့်၍ ထွက်ကျနေသည်။

ဟောင်ဝဲလ်သည် အသက်ပြင်းစွာ ရှူရှိုက်လိုက်၏။

“အိုဝင်ကို နီရဲသောမျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်ရင်း လက်ညှိုးထိုးလျက် အက်ကွဲသောလေသံဖြင့် တစ်လုံးချင်းပြောလိုက်သည်။

“မင်း...မင်း...ငါ့ကို သတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့လက်ထဲကနေ မင်း လွတ်လိမ့်မယ်လို့တော့ မထင်နဲ့ အိုဝင်။ ဒီအချိန်တစ်ပြီ”

မင်းဘဝတစ်လျှောက်လုံး သာယာငြိမ်းချမ်းနေမယ်လို့ မထင်ခဲ့တော့၊
မင်းနဲ့ မင်းရဲ့လူတွေကို ငါ အမဲလိုက်သလို လိုက်နေဦးမယ်၊ မင်းရဲ့
ဘဝတစ်လျှောက်လုံး...”

“အား”

ဟောင်ဝဲလ် တစ်ချက်မျှတွန့်လိမ့်၍ ငြိမ်သက်သွားသည်။
ရန်ငြိုးကြီးစွာ အာယာတတရားကြီးမားစွာဖြင့် ဟောင်ဝဲလ်
သေဆုံးသွားခဲ့ရပေပြီဖြစ်သည်။

xxx

(၄)

မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင်...

အိုဝင်၏လူယုတော်ကြီး မက်ခ်အော့ဂျ် မြင်းစီးလျက် အိုဝင်
၏အနီးသို့ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာသည်။

မက်ခ်အော့ဂျ်သည် အခြေအနေကို ခိုင်စားနားလည်လိုက်
မိသည်။

အိုဝင်က တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ရှင်းပြလိုက်၏။

“မက်ခ်အော့ဂျ်...ခင်ဗျားရောက်လာတာ ကျွန်တော် ကျေးဇူး
သိပ်တင်တာပါ။ ဘုရားသခင် ကယ်မလိုက်သလိုပါပဲ။ ဟောင်ဝဲလ်က
ကျွန်တော့်ကို အလစ်မှာ လုပ်ကြံတယ်လေ။ အခု ကျွန်တော့်လက်

ချက်နဲ့ပဲ သူ သေသွားရာပြီ”

မက်ခ်အော့ဂျ်က မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

“ဒီအဖြစ်အပျက်ကတော့ တကယ်ကို ကြောက်စရာပါပဲ
လား။ မင်းကို ငါ ကြံ့ပြောထားသလိုဖြစ်လာပြီ အိုဝင်”

မက်ခ်အော့ဂျ်သည် လဲကျသေဆုံးနေပြီဖြစ်သည့် ဟောင်
ဝဲလ်၏ရုပ်အလောင်းကို အတန်ကြာမျှ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

မက်ခ်အော့ဂျ်သည် လေးပင်စွာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“အင်း...ဟောင်ဝဲလ်ကို မင်း သတ်လိုက်တာ ပြဿနာ
တွေ အကြီးအကျယ် ရှုပ်ထွေးလာနိုင်တယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ဂလင်းဒါဝါရဲတိုက်မိသားစုနဲ့ ဆီလီရဲတိုက်မိသားစုတွေ တစ်သက်
လုံး ကမ္ဘာ့ရန်သူတော်ကြီးတွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်”

အိုဝင်က တွေးတွေးဆာဆာပြောသည်။

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်။ နှစ်ဖက်စလုံးက မိသားစုတွေ
မှာ အင်အားကြီးမားတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ အများကြီးရှိကြတယ်။ ဒီရန်ငြိုး
ကို အကြောင်းပြုပြီး ဝေလနယ်မှာမဆုံးနိုင်တဲ့ သတ်ဖြတ်မှုတွေ ပေါ်
လာနိုင်တယ်။ ဒါထက် ပိုဆိုးလာရင်တော့ တစ်မြို့နဲ့တစ်မြို့ နှစ်ပေါင်း
များစွာ သွေးချောင်းစီးစေမယ့် စစ်ပွဲတွေဖြစ်လာမှာ စိုးရတယ်”

“အိုဝင် ဟောင်ဝဲလ်ရဲ့အလောင်းကို အခုချက်ချင်း ဖြုတ်ဖယ်
လိုက်ကြမဖြစ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စက သံသရာတစ်ခုမှာလည်

လာမှာကို ငါ စိုးရိမ်တယ်”

မလှမ်းမကမ်းခွဲရှိသည့် ဝက်သစ်ချပင်ကြီးဘက်သို့ အိုင်ဝင်၏ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

“ဟုတ်ပြီ။ ကျွန်တော် အကြံတစ်ခုရပြီ။ မက်ဒ်အော့ရှ် အကိုင်အခက်တွေ လိမ်တွန့်ရစ်ပတ်နေတဲ့ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး။ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးထဲမှာ လူတစ်ယောက် ကောင်းကောင်း ပုန်းရှောင်နေလို့ရနိုင်တယ်။ ဒီတော့ ဟောင်ဝဲလ်ရဲအလောင်းကို ဝက်သစ်ချပင်ကြီးရဲ့ သစ်ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား။”

အိုင်ဝင်၏အကြံကို မက်ဒ်အော့ရှ် လက်ခံလိုက်သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဟောင်ဝဲလ်ရဲအလောင်းကို မကောင်းဆိုးဝါးများနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွှယ်ပြီး သိန်းလည်ရန် ခက်ခဲသည့် ဝက်သစ်ချပင်ကြီးဟု လူပြောသူပြောများလှသည့် ဝက်သစ်ချပင်ကြီး၏သစ်ခေါင်းပေါက်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်ကြ၏။

အပြန်လမ်းခရီး၌ အိုင်ဝင်က...

“ဂလင်းဒါဝါရဲတိုက်နှင့် ဒီနေရာက အတော်လေးတော့ လှမ်းပါတယ်။ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးထဲမှာ ဟောင်ဝဲလ်ရဲအလောင်းထည့်ထားတာကို ဘယ်သူမှမမြင်နိုင် မတွေ့နိုင်ကြပါဘူး။”

ဟု ကျေနပ်စွာပြောသည်။

မက်ဒ်အော့ရှ်က နောက်ဘက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။

ဤအဖြစ်အပျက်ကို မြင်တွေ့သူ မည်သူမျှ ဤနေရာတွင် မရှိ။ ဟောင်ဝဲလ်ရဲအလောင်းကို ဝက်သစ်ချပင်ကြီး၏ သစ်ခေါင်းပေါက်ထဲ၌ ဝှက်ထားသည်ကို သိသူမှာ ဤကမ္ဘာမြေပေါ်၌ လူနှစ်ဦးတည်းသာရှိသည်။

မက်ဒ်အော့ရှ်က...

“တစ်ခုတော့ ကျန်သေးတယ် အိုင်ဝင်”

“ဘာကျန်သေးတာလဲ မက်ဒ်အော့ရှ်”

“မင်းကိုယ်တိုင် လော့ခ်ဟောင်ဝဲလ်ရဲတိုက်ကြီးကို သွားပါ။ ဟောင်ဝဲလ်ရဲလူတွေကို ရှင်းပြဖို့လိုသေးတယ်။ မင်းနဲ့ ဟောင်ဝဲလ်တို့ အတူတူအမဲလိုက်ထွက်ရင်း သူတစ်ယောက်တည်း သီးခြားခွဲထွက်သွားတယ်လို့ပဲ ပြောပါ”

“ကောင်းပါပြီ။ နောက်နေ့မနက်စောစော ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ဆီလီရဲတိုက်ကို သွားကြမယ်”

xxx

(၅)

နောက်တစ်နေ့...

ဆီလီရဲတိုက်သို့ အိုင်ဝင်နှင့်မက်ဒ်အော့ဂျ်တို့နှစ်ဦး ရောက်သွားကြသည်။

ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် အိုင်ဝင်က ဣန္ဒြေမပျက်ပြောလိုက်သည်။

“ဟေး...ဟောင်ဝဲလ်နဲ့ကျွန်တော် အတူတူ အမဲလိုက်ထွက်ရင်း သူတစ်ယောက်တည်း သီးခြားခွဲထွက်သွားတယ်။ ပြန်ရောက်နေပြီလို့တော့ ကျွန်တော် ထင်တယ်”

ရဲတိုက်မှူးဖြစ်သူက...

“ကျုပ်တို့တစ်ညလုံး သူ့ကို လိုက်ရှာပြီးပြီ။ မတွေ့ကြရသေးဘူး။ အခုလည်း နေရာအနှံ့လိုက်ရှာခိုင်းထားတယ် လော့ခ်အိုင်”
“စိတ်မပူပါနဲ့ ရဲတိုက်မှူး။ သူ မကြာခင်မှာ ပြန်လာပါလိမ့်မယ်”

ဆီလီရဲတိုက်မှလူများက လော့ခ်ဟောင်ဝဲလ်ကို နေရာအနှံ့အပြား၌ လိုက်လံရှာဖွေနေကြသည်။

သို့သော်...

သူတို့၏ရှာဖွေမှုမှာ အချည်းနှီးသာဖြစ်ခဲ့ရသည်။ လော့ခ်ဟောင်ဝဲလ်၏ သတင်းအစအနကိုပင် စုံစမ်း၍မရခဲ့ကြပေ။

(၆)

ရက်ပေါင်းများစွာ ကျော်လွန်လာခဲ့ပြီး တစ်ခုသော နေ့တစ်နေ့၌ဖြစ်သည်။ ဂလင်းဒါလီရဲတိုက်၌ အမှုထမ်းနေသည့် ကျေးတောသားနှစ်ဦးသည် အရောင်အဆင်း ခပ်မွဲမွဲရှိသည့်နွားတစ်ကောင်ကို လိုက်လံရှာဖွေကြသည်။ ထိုနွားမှာ နွားအုပ်အတွင်းမှ အုပ်စုခွဲ၍ ထွက်သွားသည့်နွားဖြစ်သည်။

ထိုကျေးတောသားနှစ်ဦးသည် အမဲလိုက်ဥယျာဉ်အတွင်းရှိ ဝက်သစ်ချပင်အကြီးအနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။

အချိန်မှာ မောင်ရီပျိုစအချိန်။

ရုတ်တရက်...

ဝက်သစ်ချပင်ကြီး၏ ခြေရင်းရှိ ပါးပျဉ်းခွေနေသော သစ်မြစ်ဆုံများကြားမှ မီးတောက်မီးလျှံများ လောင်ကျွမ်း၍လာပေသည်။

“ဟာ...ဟိုမှာကြည့်စမ်း သစ်ပင်ခြေရင်းကနေ မီးတောက်ကလေးတွေ တက်လာနေတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ မသိဘူး”
ကျွန်တစ်ဦးက အံ့သြတုန်လှုပ်စွာ ငေးစိုက်ကြည့်ရင်းပြောသည်။

“ဒါ မကောင်းဆိုးဝါးမီးတောက်တွေပဲ။ ဒီနေရာမှာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ပျော်မြူးတတ်တယ်ဆိုတာ လူတိုင်းလိုလို သိထားကြတာပဲ”

သေးငယ်သော မီးတောက်မီးလျှံများမှာ ချက်ချင်းဆိုသလို ပင် ကြီးမားသော မီးတောက်မီးလျှံများအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ၍သွားသည်။

ကျေးတောသားတစ်ဦးက လက်ညှိုးထိုးလျက်...

“ကြည့်စမ်း... မီးတောက်ကြီးက သစ်ပင်တစ်ခုလုံးကိုပါ ဖုံးနေပြီ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အပြာရောင်မီးတောက်ကြီးဖြစ်လာနေပြီ”

ဝက်သစ်ချပင်ကြီးတစ်ပင်လုံးကို အပြာရောင်မီးတောက် မီးလျှံများက ရစ်ပတ်ဖုံးလွှမ်း၍နေသည်။

ကျေးတောသားနှစ်ဦးမှာ အံ့သြတုန်လှုပ်စွာဖြင့် ငေးမောနေမိကြသည်။ ကြည့်နေရင်းမှပင်...

ကျေးတောသားတစ်ဦးက တုန်လှုပ်သောလေသံဖြင့်...

“အိ...အိ သစ်ပင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ တစ္ဆေ...တစ္ဆေ”

အပြာရောင်မီးတောက်မီးလျှံများ၏ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ နာနာဘာဝတစ္ဆေသရဲတစ်ကောင်၏အသွင်သို့ ပြောင်းလဲ၍လာသည်။

မီးတောက်မီးလျှံများကြားမှ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသည့်ရုပ်သွင်သဏ္ဌာန်တစ်ခုကို ထင်ရှားစွာ မြင်လိုက်ရပြန်သည်။ ထိုတစ္ဆေ၏ရုပ်သွင်သဏ္ဌာန်ကို သေချာစွာမြင်တွေ့လိုက်ရချိန်၌...

“ဟာ...အိ...အိ...လော့ဒ်ဟောင်ဝဲလ်”

“ဟုတ်တယ်...ဟောင်ဝဲလ်တစ္ဆေကြီးပဲ”

“ပြေးဟေ့...ပြေး...ပြေး...ငါတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ဒီတစ္ဆေက အကြီးအကျယ်ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်။”

ကျေးတောသားနှစ်ဦးသည် ဝက်သစ်ချပင်ကြီးအနီးမှ ခြေတုန်သုတ်၍ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

အပြာရောင် မီးတောက်မီးလျှံများကြားမှ ဟောင်ဝဲလ်တစ္ဆေသည် အက်ကွဲစုရုနက်ကျောသည့်အသံဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ပေတော့သည်။

(၇)

နောက်ထပ် ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်လာခဲ့သည်။

ဝက်သစ်ချပင်ကြီး၌ရှိနေသည့် ဟောင်ဝဲလ်တစ္ဆေမှာ အလွန်သောင်းကျန်း၍နေသောအချိန်ဖြစ်သည်။ ဟောင်ဝဲလ်တစ္ဆေသည် အကြီးအကျယ် ခြိမ်းခြောက်ချောက်လှန်ကြိမ်းဝါးနေသည့်အချိန် ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သောညနေခင်းအချိန်...

အခွန်ကောက်ခံသည့် လူနှစ်ဦး မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ဝက်သစ်ချပင်ကြီးအနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။

အသက်ကြီးကြီးလူက...

“ဟေ့... ငါတို့မှာ အခွန်ကောက်လို့ရတဲ့ငွေတွေက အတော်များတယ်။ ဒီတော့ ဂလင်းဒါဝါရဲတိုက်ကို ရောက်တဲ့အထိ အခုဆက်သွားကြရအောင်”

မြင်းနှစ်ကောင်စလုံးမှာ မောဟိုက်၍နေသည်။ လူနှစ်ဦးစလုံးမှာလည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိနေကြသည်။

ကျွန်သောလူရွယ်က...

“ကျွန်တော်တို့ တစ်နေ့လုံး မြင်းနဲ့ထွက်လာကြရတာ မြင်တွေ့ကော လူတွေပါ ပင်ပန်းနေပြီ။ ဒီတစ်ညတော့ အနားယူမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

သို့နှင့်ပင်...

အခွန်ကောက်သူနှစ်ဦးသည် ဝက်သစ်ချပင်ကြီး၏ခြေရင်း၌ပင် သတိကြီးစွာထား၍ အိပ်စက်အနားယူကြသည်။

နှစ်ဦးစလုံး အိပ်မောကျ၍သွားကြသည်။

ညဉ့်အတန်နက်သည်နှင့်...

ဝက်သစ်ချပင်ကြီးမှာ လေတိုက်ခတ်သဖြင့် လှုပ်ရှားသကဲ့သို့ စတင်လှုပ်ရှား၍လာသည်။

အဆစ်၊ အမြစ်၊ အဖုအထစ်များစွာပါသည့် ဝက်သစ်ချပင်ကြီး၏ အကိုင်းများမှာ ညဉ့်အမှောင်ထဲ၌ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှား၍နေသည်။

အခွန်ကောက်သူနှစ်ဦးစလုံး အိပ်မောကျနေ၍ လုံးဝ မသိကြပေ။

ဝက်သစ်ချပင်ကြီး၏ ကြီးမားရှည်လျားသော အကိုင်းအခက်ကြီးများသည် ခြေရင်း၌အိပ်ပျော်နေသည့် လူနှစ်ဦးထံသို့ တရွေ့ရွေ့ဆင်းသက်လာကြသည်။

အကိုင်းအခက်ကြီးများ၏ အဖျားရှိ ရှည်လျားချွန်ထက်သန်မာသည့် သစ်ကိုင်းချွန်များက ကွေးကောက်လျက်ရှိနေသည်။

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာအတိဖြစ်သည့် လက်သည်းချွန်ကြီးများ သဖွယ်ဖြစ်နေသော သစ်ကိုင်းလက်တံများက အခွန်ကောက်သူ နှစ်ဦး၏ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့နှင့် ဆက်လက်ပြီး ဆင်းသက်၍ ကျလာနေပေသည်။

(ဝ)

နောက်တစ်နေ့...

အခွန်ကောက်သူနှစ်ဦး ဝက်သစ်ချပင်ကြီးအောက်၌ အိပ်ပျော်နေကြဆဲပင်ရှိနေသေးသည်။

ဂလင်းဒါဝါရဲတိုက်မှ လူအချို့က ထိုလူနှစ်ဦးကို မပျော်လှနှင့်ဘဲ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးအောက်၌ တွေ့လိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အခွန်ကောက်သူနှစ်ဦး ပြန်ကြောင်းမောလျက် နီးလာကြသည်။

ရဲတိုက်မှ လူတစ်ဦးက အံ့သြတုန်လှုပ်သည့်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ... ဒီလူနှစ်ယောက်ရဲ့လည်ပင်းနဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ကြည့်စမ်း... ရောမပြတ်ကြီးတစ်ခုနဲ့ ဖိကြိတ်ထုထောင်းထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး အနီစင်းတွေ၊ ဒဏ်ရာတွေနဲ့”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့... သူတို့ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်အစားတွေပါ စုတ်ပြတ်နေတယ်။ သစ်ခေါက်တွေပေါ်မှာ မြင်းကုန်းနီးတင်ထားသလိုဖြစ်နေတယ်။ သူတို့ကိုကြည့်ရတာ အတော်ကို နာကျင်နေကြတဲ့ပုံပဲ”

အခွန်ကောက်သူနှစ်ဦးမှာ စကားပင် ပီသစွာမပြောနိုင်ကြ။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး၏ ခန္ဓာကိုယ်များမှာ လွန်မင်းစွာနာကျင်ကိုက်ခဲနေသည်ကို အိပ်ရာနိမ့်ပင် သတိပြုမိကြတော့သည်။

ရဲတိုက်မှလူတစ်ဦးက ဝက်သစ်ချပင်ကြီး၏ အကိုင်အခက်များကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တဆတ်ဆတ်တုန်ခါ၍ သွားမိလေသည်။

တုန်ရီသောလေသံဖြင့် လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဟို...ဟို...သစ်ပင်ပေါ်မှာ သူတို့ရဲ့အဝတ်အစား အစ

အနတွေ”

အခွန်ကောက်ခံသူနှစ်ဦးစလုံး၏ အဝတ်အစားများမှာ ရစရာမရှိအောင် စုတ်ပြုတ်ဖွာလန်ကျလျက်ရှိနေပေသည်။ အဝတ်စအပိုင်းများမှာ တစ်စုံတစ်ဦး၏ဆုတ်ဖြုတ်ယူခြင်းခံထားရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

ဝက်သစ်ချပင်ကြီး၏အကိုင်အခက်များဆီသို့ လက်တံများပေါ်၍ အဝတ်အစအပိုင်းအပြတ်များ တင်၍နေသည်။ အဝတ်အစအပိုင်းအပြတ်များမှာ သစ်ကိုင်များပေါ်၍ တွဲလဲကျဆင်း၍နေပေသည်။

ဂလင်ဒါဝါရဲတိုက်မှ လူနှစ်ဦးသည် ဝက်သစ်ချပင်ကြီး၏ အကိုင်အခက်များကို ကြည့်၍ မျက်နှာပြင်များပေါ်၍ သွေးမရှိတော့လောက်အောင် ဖြူဖွေး၍သွားကြသည်။

“ထူးဆန်းလိုက်တာ။ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးရဲ့အကိုင်တွေက လူတစ်ယောက်ရဲ့ လက်တွေ လက်ချောင်းတွေလိုဖြစ်နေပါလား။ မဖြစ်ဘူး။ ဒီနေရာကနေ ငါတို့ချက်ချင်းထွက်သွားမဖြစ်မယ်။ ဒီနေရာဟာ ကျန်စာသင့်တဲ့နေရာ။ ဒုက္ခရောက်စေတတ်တဲ့နေရာဆိုတာ သေချာနေပြီ”

ဂလင်ဒါဝါရဲတိုက်မှ လူနှစ်ဦးသည် အခွန်ကောက်ခံသူနှစ်ဦးကို တွဲခေါ်လျက် ဝက်သစ်ချပင်ကြီး၏အောက်မှ လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

(ဂ)

ဝက်သစ်ချပင်ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ အခြေအပျက်မျိုးစုံ တစ်ခု ပြီးတစ်ခု ဖြစ်ပျက်နေချိန်၌ ...

ဂလင်းဒါဝါဒိုဝင်မှာ တစ်ညပြီးတစ်ညဆိုသိပင် မဆုံးနိုင် သည့် ထမင်းလုံးတစ်စွေခြောက်သည့် အိပ်မက်များကို မြင်မက်နေ မိရလေသည်။

ထိုအိပ်မက်များထဲ၌ အဓိကမြင်မက်မိသည်မှာ ဟောင် ဝဲလ်တစ်စွေပင်ဖြစ်သည်။

ဂလင်းဒါဝါဒိုဝင်အား ဟောင်ဝဲလ်တစ်စွေက ညစဉ် ညတိုင်း ပင် အိပ်မက်ထဲ၌ လာရောက်၍ အကြီးအကျယ် ခြောက်လှန့်နေလေ့ ရှိပေသည်။

ဒိုဝင် အိပ်မောကျနေစဉ်အချိန်၌ အပြာရောင်အခိုးအငွေ့ များကြားမှ ဟောင်ဝဲလ်တစ်စွေသည် လွင့်ပျော၍ ဒိုဝင်၏အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ခြောက်သွေ့ပိန်လိုနေသော ဟောင်ဝဲလ်တစ်စွေသည် ရှည် လျားချွန်မြဲသော လက်သည်းရှည်ကြီးများကို ဆန့်တန်းလျက်၊ ဒို ဝင်ကို အသက်နက်ကြီးဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ပြောဆိုလေတော့သည်။

“ဒိုဝင်...မင်းနဲ့ မင်းရဲ့အမှုထမ်းတွေ အစေခံတွေ အားလုံး ကို ငါကချိန်စာတိုက်ထားလိုက်ပြီ၊ မင်းတို့အားလုံး ဒုက္ခရောက်စေရ

မယ်”

“အား”

ဒိုဝင်မှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ အော်ဟစ်၍ အိပ်မပျော် နိုင်ဘဲဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဒိုဝင်မှာ ဟောင်ဝဲလ်တစ်စွေ၏ညစဉ်ညဆက် ခြောက်လှန့်မှုအထက်ကို ခံစားရင်း အိပ်ရာထက်၌လဲလေတော့သည်။

စိတ်နှလုံး ညှိုးနွမ်းစွာဖြင့် ဒိုဝင်မှာ အကြီးအကျယ် မကျန်း မာဖြစ်လာရလေသည်။

သို့သော် ဒိုဝင်သည် ဟောင်ဝဲလ်နှင့်ပတ်သက်သည့် လျှို့ဝှက်ချက်ကို လျှို့ဝှက်စွာ မျှီသိပ်၍ထားခဲ့သည်။

ဂလင်းဒါဝါဒိုဝင်တစ်ခုလုံးတွင် ဟောင်ဝဲလ်နှင့်ပတ်သက် ၍ ကြီးမားစွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေကြသည်။

ဒိုဝင်သည် ရဲရင်း သတ္တိရှိသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

သို့သော် သူသည် ဟောင်ဝဲလ်၏ခြောက်လှန့်မှုကို ညစဉ် ညတိုင်းခံရသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ပိန်ချွန်၍ကျလာသည်။

ဒိုဝင်ကို စောင့်ရှောက်ရသည့် အမှုထမ်းများ၊ အစေခံများ အား ဒိုဝင်မသိစေရန် တီးတိုးပြောဆိုကြသည်။

“ထူးဆန်းတဲ့တစ်စွေသစ်ပင်ကြီးကတော့ နောက်ထပ် လူ တစ်ယောက်ကို သတ်လိုက်ပြန်ပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဒီအကြောင်းကို လော့ခ် ဒိုဝင်ကိုတော့ ငါလည်း မပြောဘူး”

“မပြောတာပဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ။ ငါတို့ရဲ့သခင် အိပ်ရာထဲမှာလဲနေတာ အတော်ကြာနေပြီ။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ အတော်လေးစိတ်မချမ်းမမြေ့ဖြစ်နေတဲ့ ပုံစံမျိုးပဲ။ ပြီးတော့ ပြင်းထန်တဲ့အဖျားရောဂါမျိုး စွဲကပ်နေတယ်လို့ ငါ ထင်တယ်”

အိုဝင်၏အခြေအနေမှာ တဖြည်းဖြည်း ဆိုးရွား၍လာသည်။ သမားတော်ကြီးများနှင့် အမျိုးမျိုးကုသသော်လည်း သက်သာမှု လုံးဝမရှိဘဲ ရောဂါဝေဒနာတစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပို၍ပင် တိုးလာသည်။

နောက်ဆုံး၌...

ဂလင်း၏ဝါဒီအိုဝင်သည် သူ၏လူယုတ်တော်ကြီး မက်ဒ်အော့ဂျ်ကို ဆင့်ခေါ်လိုက်သည်။

မက်ဒ်အော့ဂျ် ရောက်ရှိလာချိန်၌...

အိုဝင်က သူ့မှာကြားလိုသည့်အကြောင်းအရာများကို တိုတိတ်စွာ ပြောဆိုလိုက်သည်။

“မက်ဒ်အော့ဂျ် ကျွန်တော် မသေခင်မှာကတည်းက ကျွန်တော်ရဲ့ခွန်အားတွေ တစ်နေ့တခြား ပိုပြီးဆုတ်ယုတ်လာနေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကတိပေးပါ မက်ဒ်အော့ဂျ်။ ဟောင်ဝဲလ်ရှပ်အလောင်းဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို ဟောင်ဝဲလ်ရှပ်အိုကို ပြောပြလိုက်ပါ။ ကျွန်တို့အမျိုးမျိုးတိုက်ပြီး ဒုက္ခပေးနေတဲ့ ဟောင်ဝဲလ်ရှပ်အိုရီးရကြီးကို မူလ

ရှိတဲ့နေရာကနေ တခြားတစ်နေရာကို ရွှေ့ပစ်လိုက်ပါ”

မက်ဒ်အော့ဂျ်က လေးတွဲစွာ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ လော့ဒ်အိုဝင်။ မင်းစိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် ငါ လုပ်ဆောင်ပေးပါမယ်”

(၁၀)

ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် မက်ဒ်အော့ဂျ်သည် သူ၏စိတ်ချယုံကြည်ရသည့် လူတစ်ဦးကိုခေါ်ယူ၍ ဝက်သစ်ချပ်အိုကြီးဆီသို့ မြင်းလှည်းတစ်စီးဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သစ်ခေါင်းပေါက်အတွင်းရှိနေသည့် ဟောင်ဝဲလ်၏ကြွင်းကျန်ရစ်သည့် အရိုးစုရုပ်ကလပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ကြသည်။

မက်ဒ်အော့ဂျ်က ဟောင်ဝဲလ်၏အရိုးစုကို သယ်မလာရင်းမှ ခပ်ညည်းညည်းပြောလိုက်သည်။

“ဟောင်ဝဲလ်ရဲ့အရိုးစုကို ဘယ်နေရာမှာ သွားပြီးထားကြရင် ကောင်းမလဲ။ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှမသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားဖို့ ကလည်း ရှိသေးတယ်”

မက်ဒ်အော့ဂျ်၏အဖော်က...

“ဒီတစ်ခါတော့ တစ္ဆေသစ်ပင်ကြီးမှာနေတဲ့ ဟောင်ဝဲလ်က

လူတွေကို ဒုက္ခမပေးနိုင်၊ မခြောက်လန့်နိုင်တော့ဘူးလို့ ထင်တယ်”
မက်မိအော့ဂျီက ဟောင်ဝဲလ်၏အရိုးစုကို ခေါင်းတလား
တစ်လုံးအတွင်းသို့ ပြောင်း၍ထည့်သည်။ ထို့နောက် မြင်းလှည်းပေါ်
သို့ ဆွဲမ၍တင်လိုက်သည်။

“အင်း...ဟောင်ဝဲလ်ရဲ့အရိုးစုကို သီသန့်မြေတစ်နေရာမှာ
ပဲ မြှုပ်နှံပေးလိုက်ကြရအောင်။ အင်း...ထာဝရ အနားယူနေတဲ့
ဟောင်ဝဲလ်ရဲ့ဝိညာဉ်ကတော့ ငါတို့အားလုံးကို ကျိန်စာဆက်ပြီး
တိုက်နေဦးမှာတော့ သေချာတယ်”

“ဝက်သစ်ချပင်ကြီးကနေ သူ့ရဲ့ကျိန်စာတွေ ပြောင်းသွား
ပါပြီ မက်မိအော့ဂျီ။ သူ...ဒီသစ်ပင်မှာမှ မရှိတော့တာ”

“အေး...မင်းပြောသလိုဖြစ်လာရင် ပိုအဆင်ပြေမယ်”
မက်မိအော့ဂျီနှင့် သူ၏လူယုတော်က ဟောင်ဝဲလ်၏အရိုးစု
ကို တင်လျက် သီသန့်နေရာတစ်ခုသို့ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

(၁၁)

ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး...
နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ နေ့တစ်နေ့၌ ဖြစ်
သည်။

မြင်းစီးသမားနှစ်ဦး ဝက်သစ်ချပင်ကြီး၏အနီးသို့ နေဝင်ချိန်
ရောက်ရှိလာကြသည်။

ထိုမြင်းစီးသမားနှစ်ဦးမှာ ကာရယ်လ်နှင့် ဝီလီယမ်တို့ပင်
ဖြစ်၏။

ဝီလီယမ်က မြင်းပေါ်မှနေ၍ လှမ်းပြောသည်။

“ကာရယ်လ်...မနက်ဖြန်မနက်ပိုင်းဆိုရင် ဂလင်းဒါဝါ
ရောက်ကြီးတစ်ခုလုံး မင်းပိုင်ဆိုင်ရတော့မယ်လို့ ငါထင်တယ်။ ဂလင်း
ဒါဝါရောက်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ နယ်မြေဒေသအားလုံး မင်းလက်ထဲ ရောက်
သောတော့မယ် ကာရယ်လ်”

ဝီလီယမ်၏စကားကို ကာရယ်လ်က တည်ငြိမ်စွာပင် တုံ့ပြန်
ဆိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဝီလီယမ်။ သူတို့အားလုံးက ကျွန်တော့်ကို
အတိုးလော့ဒ်အိုဝင်ရဲ့ကိုယ်ပွား၊ လော့ဒ်အိုဝင် ဝင်စားတယ်လို့တောင်
သတ်မှတ်ထားကြတယ်”

ဝီလီယမ်က အနောက်ဘက်ကောင်းကင်ကို လှမ်းမျှော်
ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး...

“အင်း...နေတောင်ဝင်သွားပြီ။ ဂလင်းဒါဝါရောက်ကို ရောက်
ခရီးအတော်လှိုင်းသေးတယ်။ ငါတို့ ဒီည အိပ်ဖို့တစ်နေရာရာကော
မရှိပဲမလား မသိဘူး”

ကာရယ်လ်က မလှမ်းမကမ်းရှိ ဝက်သစ်ချုပ်အိုကြီးကို လက်ညှိုးထိုး၍ပြသည်။

“ဟို...သစ်ပင်ကြီးအောက်မှာပဲ အိပ်ကြတာပေါ့။ အစာအစာတွေကတော့ မြင်းကုန်းနီးပေါ်က အိတ်တွေထဲမှာ အပြည့်နဲ့ သေးတယ်”

လော့စ်အိုဝင်၏ အမွေကို ဆက်ခံမည့် ကာရယ်လ်နှင့် သူ၏အဖော် ဝီလီယမ်တို့ ဝက်သစ်ချုပ်အိုကြီး၏အောက်သို့ ရောက်လာကြသည်။

ကာရယ်လ်က ဝက်သစ်ချုပ်ကြီး၏အကိုင်းများကို ငေးဆေးကြည့်ရှုရင်းမှ ပြောသည်။

“ထူဆန်းလိုက်တဲ့ သစ်ကိုင်းတွေပါလား။ ကြည့်စမ်း ဝီလီယမ်။ လူရဲ့လက်မောင်းတွေ၊ လက်ဖျံတွေအတိုင်းပဲ။ လက်ချောင်းတွေကတော့ ဖုတ်ပေါ့။ အမြစ်တွေအဆစ်တွေနဲ့ပါလား။ ဒီအပင်ဟာ လူပြောသူပြောများတဲ့ ထူဆန်းတဲ့ တစ္ဆေဝက်သစ်ချုပ်ကြီးပဲ ဖြစ်မယ်”

ဝီလီယမ်က လက်မခံ မယုံကြည်စွာဖြင့် ခေါင်းခါသည်။

“လူတွေက အစွဲအလမ်းကြီးကြတာပါ။ အိုမင်းရင့်ခမ်းခြောက်သွေ့နေတဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်က ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လူထုယောက်ကို လည်ပင်းညှစ်ပြီး သတ်ပစ်နိုင်ရမှာလဲ။ မဖြစ်နိုင်တာတွေ”

တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက်၍လာပေသည်။

ကောင်းကင်ယံ၌ လပြည့်ဝန်းထွက်ပေါ်၍ပင် လာပေပြီ။

ရွှန်းမြသော လရောင်သည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား လွှမ်းမိုး၍ပင်လာပေပြီ။

ဝက်သစ်ချုပ်ကြီး၏အောက်၌ ဝီလီယမ်နှင့်ကာရယ်လ်တို့ အိပ်ရာအသင့်ပြင်ဆင်လျက် လဲလျောင်းလိုက်ကြသည်။

ဝီလီယမ်က...

“ဟား...ဟား...ဟား...ထူးဆန်းတဲ့ တစ္ဆေဝက်သစ်ချုပ်ကြီး ဟုတ်လား။ ဟိုအမြင့်ကြီးမှာရှိနေတဲ့က မကောင်းဆိုးဝါးအကိုင်းအခက် လက်ချောင်းတွေ ငါ့အပေါ်ကျလာစမ်းပါ။ ဟား...ဟား...ဟား...ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တာတွေ”

ဟု လျှောင်ပြောင်သရော်လိုက်သည်။

ကာရယ်လ်က စောင်ကို ခပ်တင်းတင်းဆွဲ၍လိုက်ရင်းမှ...

“ကဲ...ဝီလီယမ် အိပ်တော့။ ငါတို့နှစ်ယောက် မနက်ဖြန်မနက် အရုဏ်တက်တာတဲ့ ခရီးထွက်ရဦးမယ်”

မကြာခင်မှာပင်...

နှစ်ဦးစလုံး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျသွားကြသည်။

ထိုနေ့ညမှာပင်...

ဂလင်းအိပ်ရဲတိုက်၏အမွေကို ဆက်ဆံရမည့် ကာရယ်လ်

သည် လွန်စွာကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသည် အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်လေတော့သည်။

ဝက်သစ်ချပင်ကြီးပေါ်မှ သစ်ကိုင်းကြီးများသည် တရွေ့ချ နိမ့်ဆင်းကျလာသည်။ အရိုးပြိုင်းပြိုင်းထ၍ အမှအထစ်များနှင့် ပြုတ် နက်နေသော သစ်ကိုင်းလက်တံများ၏ အဖျားမှ ရှည်လျားချွန်မြဲသည့် လက်သည်းကြီးများ၊ အစွယ်များက ကုတ်ဖဲ့မည့်ဟန်ပြင်၍နေသည်။

သစ်ကိုင်းလက်ချောင်းကြီးများက ကာရယ်လ်၏လည်မျိုဆီ သို့ ဦးတည်၍ နိမ့်ဆင်းကျလာနေပေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကာရယ်လ်၏လည်မျိုအနီးသို့ သစ်ကိုင်း လက်တံကြီးများ ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိလာသည်။

ကာရယ်လ် စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။

“အား”

အိပ်ပျော်နေရာမှ ခုန်ထ၍ ကာရယ်လ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် စွာဖြင့် ဝက်သစ်ချပင်ကြီးအောက်မှ ပြေးထွက်သွားမိသည်။

တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ပြေးထွက်သွားရင်းမှ ကာရယ်လ် သတိပြန်ဝင်လာပြီး ခြေလှမ်းများကို ရပ်တန့်လိုက်၏။

သူ့အဖြစ်ကို သူ ပြန်သတိရ၍ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား...အတော်ကို ရူးသွပ်တဲ့ငါပါလား။ ဒါ တကယ်မှမဟုတ်တာ။ အိပ်မက်ပဲ။ အင်း...ဝီလီယမ်တော့ မနီ

နိုင်သေးဘူးလို့ထင်တယ်”

အိပ်မက်မက်၍ ယောင်ပြီး ထပြေးမိသည့် သူ့အဖြစ်ကို ပြန်၍သတိရလျက် ကာရယ်လ် အားရပါးရ ရယ်လိုက်မိပြန်သည်။

ထို့နောက် ဝီလီယမ်ရီရာ ဝက်သစ်ချပင်ကြီး၏အောက်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်၌...

မမျှော်လင့်သောမြင်ကွင်းတစ်ခုကို ကာရယ်လ်မြင်လိုက်ရ သည်။

ကာရယ်လ်၏တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်း၍ သွား သည်။

တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့် ကာရယ်လ် အော်ဟစ်လိုက်မိ သည်။

“ဝီလီယမ်...ဝီလီယမ်”

“ဘုရားသခင်...ကယ်တော်မူပါ။ ဝီလီယမ်...ဝီလီယမ်”

ဝက်သစ်ချပင်ကြီး၏ သန်မာတောင့်တင်း တုတ်ခိုင်လှသော လက်ချောင်းကြီးများ၊ လက်တံများ၊ လက်ချောင်းများကြာသို့ ဝီလီ ယမ် ရောက်ရှိ၍နေသည်။

ဝက်သစ်ချပင်ကြီး၏ လက်ချောင်းများ၊ လက်တံများက ဝီလီယမ်၏လည်မျိုနှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို တင်းကြပ်စွာ ရစ်ပတ်

လျက် အပေါ်သို့ ဆွဲယူပင့်တင်သွားသည်။

ဝီလီယမ်မှာ အနည်းငယ်သာ ရုန်းကန်နိုင်စွမ်းရှိသည်။

ဝီလီယမ်၏အဖြစ်အပျက်ကို ကာရယ်လ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ကြည့်နေမိသည်။ သူ့အနေနှင့် မည်သို့မျှ မကူညီနိုင်ပါချေ။

ဝီလီယမ်၏တစ်ကိုယ်လုံးမှ အရိုးကျိုးကြေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အား”

ရှူးရှကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံက ညဉ့်ယံကို ထွင်းဖောက်၍သွားလေသည်။

ကာရယ်လ်မှာ အောက်ဆည်ရာမရနိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။

“ကယ်တော်မူကြပါ... ကယ်တော်မူကြပါ။ ဒါ... ဒါ...”

တကယ့်မကောင်းဆိုးဝါး တစ္ဆေကြီးပဲ”

ကာရယ်လ် သွေးရှူးသွေးတန်းအော်ဟစ်၍ ဝက်သစ်ချုပ်ကြီး၏အနီးမှ ပြေးထွက်သွားပေတော့သည်။

(၁၂)

နောက်တစ်နေ့နံနက်...

ဂလင်ဒါဝါရဲတိုက်၏ အမွေခံ ကာရယ်လ်သည် သစ်ခုတ်

သမားအချို့ကို ခေါ်ဆောင်လျက် ဝက်သစ်ချုပ်ကြီးအောက်သို့ ရောက်လာကြသည်။

ကာရယ်လ်က အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လျက် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ငါ အမိန့်ပေးတယ်။ ဒီအပင်ကြီးကို အရင်းကနေ ခုတ်ဖြတ်ပြီး လှဲပစ်လိုက်။ ဒီနေရာကနေ လူတွေကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ သတ်ဖြတ်ခြောက်လုန်နေတဲ့ အပင်ကြီးကို ကိစ္စတုံးစီရင်ပစ်ရမယ်”

ကာရယ်လ်၏အမိန့်အတိုင်း သစ်ခုတ်သမားများက ဝက်သစ်ချုပ်ကြီးကို ပုဆိန်များဖြင့် ခုတ်ပိုင်းလျက် လှဲဖြတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။

ဝက်သစ်ချုပ်ကြီးကား သစ်ငုတ်တိုဘဝသို့ ပြောင်း၍သွားပြီဖြစ်ပေသည်။

အာကိုင်းအခက်၊ ပင်စည်များ လုံးဝမရှိတော့။ ဖြတ်တောက်၍ မီးရှို့ပစ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ၌ ကျန်ရစ်သော သစ်ငုတ်တိုကြီးမှ ဆွေးမြေ့ပုပ်ဟောင်သည့် အနံ့အသက်များ ထွက်ပေါ်လာတတ်ပေသည်။

သို့သော်...

ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ ကျော်လွန်လာခဲ့သည့်တိုင်...

ခရီးသွားလာကြသူများသည် ထိုသစ်ငုတ်တိုကြီးအနီးမှ ဇာပ၍ ဖြတ်ကျော်မသွားဝံ့ကြပေ။

၁၇၀ ■ စာတင်သူ၏စာတင်

ဝက်သစ်ချပင်ကြီးနှင့်ပတ်သက်သည့် ကျိန်စာများ ခြောက်လှန့်မှုများကို လူတိုင်းလိုလို ကြားဖူးနားဝရှိထားကြသည်။

အထူးသဖြင့်...

ဝေလပြည်နယ်၌ နေထိုင်ကြသူများသည် ကျိန်စာသင့်သည့် ထူးဆန်းသောဝက်သစ်ချပင်ကြီးကို လွန်စွာမှ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကြသည်။

ဝက်သစ်ချပင်ကြီးဘဝမှ ခုတ်ဖြတ်လှဲပစ်ခံရပြီး သစ်ငုတ်တိုဘဝသို့ ရောက်သွားသည့်တိုင် မည်သူမျှအနီးသို့ မကပ်ဝံ့ကြပေ။ သစ်ငုတ်တိုဘဝသို့ ရောက်သွားချိန်၌ ဝက်သစ်ချပင်ကြီး၌ ရှိနေသည့် ဟောင်ဝဲလ်တစ္ဆေမှာ ပျောက်ကွယ်၍သွားခဲ့ပြီဖြစ်ပေတော့သည်။

သိုက်မင်းအောင်

Ref: True Ghost Stories

Ripley's Believe it or Not: No.

12, February, 1969 မှ THE STRANGLING OAK ကို
ဆီလျော်အောင် ဘာသာပြန်သည်။

ထက်ကောင်းကင်
ဝိညာဉ်စေရာ

ထက်ကောင်းကင်

ဝိညာဉ်စေရာ

အင်္ဂလန်နိုင်ငံ လန်ဒန်မြို့ရှိ ထင်ရှားသောကောလိပ်တစ်ခု
၏ အဆောင်နေ ကျောင်းသားများသည် သူတို့အဆောင်အခန်း တစ်
ခန်းကြောင့် အတော်စိတ်မသက်မသာဖြစ်ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။ ထို
အဆောင် ထိုအခန်းတွင် နေထိုင်ရသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်
ပြီးတစ်ယောက်သည် ကိုယ့်ကိုကိုယ် သေကြောင်းကြံလေ့ရှိခဲ့သည်။

ကျောင်းသားတစ်ယောက်သည် ထိုအခန်းတွင် တစ်ညမှ
အိပ်ပြီးနောက်တွင် သူ့ကိုသူ အခန်းပြောင်းပေးပါရန် ကျောင်းအုပ်
ဆရာကြီးကို တောင်းဆိုခဲ့သည်။ ထိုအခန်းတွင် သူ နောက်ထပ်

ဆက်နေရပါလျှင် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမိရပါလိမ့်မည်ဟု ပြောဆိုခဲ့သည်။ ထိုအခန်းသို့ ဝင်လိုက်သည်တွင် သူ့စိတ်ကိုယ်တစ်ခုလုံး ညှိုးနွမ်းကျသွားလေ့ရှိခဲ့ပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေချင်စိတ် မကြာ မကြာ ပေါ်လာလေ့ရှိခဲ့သည်။ အတင်းပင် ထိုသတ်သေစိတ်ကို ဖျောက်ရလေ့ရှိခဲ့သည်။

ထိုအခန်းထဲတွင် ထိုသို့ပယောဂဝင်သံလို ဖြစ်သည်ကို ကြုံပါကြောင်း သူပြောကြားချက်ကို ကောလိပ်အာဏာပိုင်များက ယုံကြည်လက်ခံပြီး သူ့ကို ချက်ချင်းပင် အခြားအခန်းတစ်ခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးပြီး သူ ထိုပယောဂစိတ်ခံစားရပုံပေါက်သည့်အခန်းကို အပြီးအပြတ် ချိတ်ပိတ်ထားလိုက်ခဲ့တော့သည်။

ထိုအခန်းထဲတွင် နေထိုင်သူများမှာ သူတို့ကို သူတို့ သတ်သေသွားလေ့ရှိသည်ဟုဆိုလျှင်ပင် နောက်လူကို သတ်သေစိတ်သို့ အတွေးရောက်စေသည်ဟု ထင်စရာဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုအခန်းမှ ကျောင်သားတို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေလေ့ရှိကြောင်း ကိစ္စရပ်ကို ကျောင်းအာဏာပိုင်များက လျှို့ဝှက်ထားခဲ့သလို ထိုအခန်းတွင် နေလဆင် စိတ်ချုံးကျရသည်ဟုဆိုသော လူငယ်ကို စစ်မေးမြန်းသောအခါတွင်လည်း ထိုအကြောင်း သူ လုံးဝမသိခဲ့ပါကြောင်း ပြောကြားခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် ပထမဦးဆုံး ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေသူ၏ စိတ်

ထိုအခန်းတွင် ကျန်ခဲ့ပြီးနောက်တွင် ထိုအခန်းထဲဝင်လာသူတို့ကို စိတ်ဖိစီးမှုကို ခံရသည်လားဟု သုံးသပ်စရာဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေသူကဲ့သို့ နောက်လူတို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေစိတ် ပေါ်လာစေရန် စီမံသည်လားဟု ယူဆဖွယ်ရာပင်ဖြစ်သည်။

အလားတူ ဝိညာဉ်စီးနေသည့် အခန်းတစ်ခန်းအကြောင်း ထို ဒေါက်တာနီကိုလ်က သူ၏ 'Suparmundane Facts in the Life of the Rev. J.B. Fergusson စာအုပ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးဖွဲ့ခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေအမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် အလွန်သာတောင့်သာယာရှိသော အိမ်တစ်အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားပါလျှင် စိတ်ဖိစီးသောက ခံစားရသည့်အနေမျိုး ကြုံလာလေ့ရှိခဲ့သည်။ ထိုအိမ်၏ အကောင်းဆုံးအခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလျှင်မူ အခြေအနေက ပို၍ဆိုးဝါးလာသည်။ သူမကိုသူမ သတ်သေလိုစိတ် ပေါ်လာလေ့ရှိခဲ့သည်။ ထိုသို့စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာသည့်တိုင်အောင် ထိုအခန်းထဲတွင် ဆက်နေမြဲနေပါလျှင် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။

သို့သော် အိမ်ထဲမှထွက်၍ လမ်းပေါ်သို့ရောက်လျှင်မူ စိတ်ညစ်မှုအသွင် ကင်သွားသည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေလိုစိတ် သုံးဝ ပျောက်သွားသည်။ သို့တိုင်အောင် အိမ်ပြန်ဝင်လိုက်သည်နှင့်

မသာအိမ်၊ မရဏအိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်ရသည်သို့ စိတ်ထဲတွင် ဖိစိတ် ဖိနှိပ်မှု လွန်ကဲသွားပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ သူမသည် ထိုအိမ် တွင် နေမရတော့၍ အိမ်ပြောင်းခဲ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအကြောင်းကို ကြားသိရသောအခါ ထိုဖြစ်စဉ် ရင်းမြစ်ကို ဖော်ထုတ်ချင်ပါသောကြောင့် ထိုအိမ်တွင် ယခင်က နေထိုင်သူတို့အကြောင်း မေးမြန်းစုံစမ်းမှုပြုခဲ့သည်။ ထိုအိမ်တွင် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး နေထိုင်ခဲ့ပြီး ဇနီးသည် စိတ်ဂယက်ဖြစ်ပြီးနောက် ထိုအိမ်၏အကောင်းဆုံးအခန်းဖြစ်သော အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ခုန်ချပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေခဲ့ကြောင်း ကျွန်ုပ် သိလာရသည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ထိုခုန်ချရာနေရာမှာပင် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ပြီး သူမ၏မိညာဉ်သာလျှင် ထိုအိမ်ကို ဆက်လက်စီးထားပြီး နောက်လူတို့က သူမကဲ့သို့ပင် သတ်သေစေရန် စေ့စော်သွေးဆောင်နေသည်ဟုသာ ယူဆစရာဖြစ်ခဲ့သည်။

ဘရစ်တိုက်မြို့နယ် ကလစ်တွန်မြို့ အေဗွန်လို့ကို စီးပိုးမြင်နေရသော ဒတ်ဟမ်ဒေါင်းဟူသောနေရာတစ်နေရာတွင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေမှုများစွာ ဖြစ်ပွားခဲ့ဖူးသည်။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဤနေရာမှ ရွေးပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေလေ့ရှိကြသည်ကို တွက်ဆရခက်သည်။ ထိုနေရာတွင် ထူးခြားမှုမရှိချေ။ တောင်ကမ်းပေါ် အထက် အခြားနေရာများနှင့် ခြားနားသည်အသွင်မရှိချေ။ အမြင့်

အနေအထားကြောင့်ဟု ပြောရခက်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနေရာနှင့် အမြင့်တူပြီး လမ်းကြောင်းသင့်သောနေရာများစွာ ရှိသေးသည်။

ထိုနေရာမှ ခုန်ချသတ်သေသည်ဟုကြား၍ ထိုနေရာသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်ဟုဆိုရန်မှာလည်း သတ်သေသူအများစုမှာ တစ်ရပ်တစ်နေရာမှ ရောက်ရှိလာသူများဖြစ်တတ်ကြသည်။ သတ်သေသည့်နေရာဟု နာမည်ကြီးသည့်နေရာအတိအကျကို မသိရသော်လည်း ထိုနေရာသို့ ပစ္စည်းအားတစ်ရပ်က စေ့ဆော်ခေါ်ယူနေသည်ကဲ့သို့ ဆိုက်ရောက်လာပြီး သတ်သေကြခြင်းဖြစ်လေ့ရှိကြသည်ဟုသာ ယူဆရမည်ကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်။

အမေရိကန်နိုင်ငံ နယူးအောလင်းပြည်နယ်အမှတ်လေး ရဲစခန်းတွင်မှ တစ္ဆေခြောက်သော အချုပ်ခန်းတစ်ခုရှိခဲ့သည်။ ထိုအခန်းတွင် အန်မာဖီးဟုအမည်တွင်သော အဘွားကြီးတစ်ဦး ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကြိုးဆွဲချသတ်သေသွားခဲ့သည်။ သူမ သေဆုံးပြီးနောက်တွင် ထိုအချုပ်ခန်းတွင် ထပ်မံဖြစ်ပွားခဲ့သမျှ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေမှုများမှာ သူမ၏ဝါရင့်စေ့စော်မှုကြောင့်ဖြစ်သည့် သတ်သေမှုများပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

မူလ အန်မာဖီး သူမကို သူမ သတ်သေသည့်အကြောင်း ရင်းခံကိုမူ ဖော်ထုတ်၍မရခဲ့ချေ။ ထိုအချုပ်ခန်းခံကိုမူ ဖော်ထုတ်၍

မရခဲ့ချေ။ ထိုအချုပ်ခန်းထဲသို့ မရောက်ခင်က သူမကိုသူမ သတ်သေစိတ်ရှိပုံမရခဲ့သလို ထိုအချုပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါလည်း ထိုစိတ်ရှိကြောင်း အရိပ်အယောင်မပြခဲ့ချေ။ ထိုအချုပ်ခန်းထဲသို့ အန်မာဖီး မရောက်ခင်က သေမှုသေခင်းမရှိခဲ့သော်လည်း သူမ ထိုအခန်းထဲ အချုပ်မခံရခင်ကာလကြာမြင့်စွာကပင် ထိုအခန်းတွင် တစ္ဆေခြောက်သည်ဟု သတင်းကြီးခဲ့သည်။ ထိုတစ္ဆေ၏စေ့ဆော်မှုကြောင့် သူမကိုသူမ ကြိုးဆွဲချသတ်သေခဲ့သည်လားဟု တွေးစရာသာ ရှိသည်။

လန်ဒန်မြို့ ရှစ်ပတ်ချေးအနီးတွင် အိမ်ယာတိုက်ခန်းများ နှံ့ခဲ့သည်။ တိုက်ခန်းများအသွင်အပြင်က အပြစ်ပြောစရာမရှိခဲ့ချေ။ ထိုပထမထပ်တွင် တိုက်ခန်းတစ်ခန်းရှိခဲ့ပြီး မိသားစုတစ်စုသည် ထိုတိုက်ခန်းကို ဝယ်ယူလိုက်သည်။ မြို့ပြတိုက်ခန်းများအသွင် ပီပြင်စွာ ရေမီးနှင့် ခေတ်ပေါ်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ စုံလင်အောင် တည်ဆင်လိုက်သည်။

အခြားတိုက်ခန်းများမှလူများက သူတို့ကို အနှောင့်အယှက် မပြုခဲ့ချေ။ ကိုယ်အရေးကိုယ်လုပ်၊ ကိုယ်လမ်း ကိုယ်လျှောက် အေးအေးလူလူသမားများသာဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့တိုင်အောင် ထိုတိုက်ခန်းတွင် နေထိုင်နေသည့် ကာလတွင် သူတို့စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ခဲ့သည်။ တစ်ခုခု စိတ်ဖိစီးနေပုံ ကျက်သရေမဲ့ မင်္ဂလာကင်းနေသည့် အ

အထားကို တစိုက်မတ်မတ်ခံစားနေခဲ့ရသည်။ တစ္ဆေသရဲအသွင် တစ်ခု အလေ့မှ သူတို့ မမြင်မတွေ့ခဲ့ရပါသော်လည်း ထိုအခန်းကို ဝိညာဉ်များ စီးနေသည်သို့ ခံစားရမိသည်။

ထိုသို့ စိတ်ဖိစီးမှု လွန်ကဲလာသောကြောင့် သူတို့သည် ထိုအိမ်မှပြောင်းရွှေ့ခဲ့တော့သည်။ သို့သော် အိမ်အကြောင်းသိချင်၍ ထိုဝန်းကျင်တွင် စုံစမ်းမေးမြန်းသောအခါတွင်မူ ယခင်အခါက ထိုတိုက်ခန်းမှာ ဆောင်ကြာမြိုင်အခန်းတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ထိုဆောင်ကြာမြိုင်၏ မိန်းမထိန်း ပြည်တန်ဆာနှင့် ဆောင်ကြာမြိုင် ဆောက်သည်ကြီးတို့၏ အကုသိုလ်စိတ်တို့သည်ပင်လျှင် ထိုအခန်းတွင် ဆက်လက်ဓာတ်စီးနေသည်လားဟု ဆိုရမည့်အနေရောက်ခဲ့သည်။

စာရေးဆရာ အီလျိုက်အိုဒေါနလ်သည်လည်း ထိုကဲ့သို့ ပြည်တန်ဆာအခန်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသော တိုက်ခန်းကို ငှားရမ်းမိ၍ မင်္ဂလာ ခဲ့သောအဖြစ်မျိုး များစွာကြုံဖူးခဲ့ရသည်ဟုဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်တစ်ခုကို ငှားရမ်းဝယ်ယူမှုမပြုခင် ထိုအိမ်အကြောင်း စုံစမ်းကောင်းသည်ဟုပင် ဆိုခဲ့သည်။

ထက်ကောင်းကင်

Ref: Supramundene Fach in Life by Dr.E.Nichols.

မှ ပြန်လည်ကောက်နုတ်ထားပါသည်။

ကျော်မော်ကောင်း တံဆိုး၏မြင်းသည်

ကျော်မော်ကောင်း

နတ်ဆိုး၏မြင်းသည်

အောက်တွင်ဖော်ပြထားသော မြေခွေးမုဆိုးတစ်ယောက်၏ ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်ကို Letters by The Late Lord Tyttellion မှ ထုတ်နှုတ်ဖော်ပြထားသည်။

နာမည်ကြီးအမဲလိုက်ကလပ်တစ်ခုမှ အဖွဲ့ဝင်များသည် တစ်နေ့ အမဲလိုက်နေစဉ် လူကုတ်အသွင်ပေါက်သော လူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံမိခဲ့သည်။ သူ့ကို မည်သူမှမသိကျွမ်းခဲ့သလို ထိုသူ မည်သည့်အရပ်ကမှန်း မည်သူမှ မသိခဲ့ချေ။ သိရန်လည်း မည်သူမှ စုံစမ်းမေးမြန်းမှုမပြုခဲ့ချေ။

သူ၏မြင်းမှာ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း မြင်းကောင်းတစ်စီးဖြစ်

ခဲ့သကဲ့သို့ အားမာန်ပါပါ ရဲတင်းစွာ မြင်းစီးပုံကြောင့် မြင်းစီးသူတိုင်း တအံ့တသြဖြစ်ရသည်။ သူမြင်းမှာ အံ့ဖွယ်ရာကောင်းလောက်အောင် သန်စွမ်းပြီး မည်သည့်အရာကိုမှ အဟန့်အတားအဖြစ် မမြင်ခဲ့ချေ။ အမဲလိုက်မုဆိုးတို့နောက်တွင် ပြတ်ကျန်ခဲ့ကြသည်။ သူမြင်းမှာ ငရဲ ပြန်၏ လက်ရွေးစင်မြင်းတစ်ကောင်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ထိုလူစိမ်းက အမွမ်းတင်ဆိုခဲ့သည်။ သူမူ နတ်ဆိုးကြီးကိုယ်တိုင်ဖြစ်ပေမည်ဟု ကျန်လူများက ခပ်ရွတ်ရွတ်ပင် တုံ့ပြန်ဆိုမိခဲ့ကြသည်။

အမဲလိုက်ပွဲပြီးသောအခါတွင် အမဲလိုက်ကလပ်အဖွဲ့ဝင်များ သည် ထိုသူကို ညစာစားရန် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။ သူသည် သူတို့၏ ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံလိုက်သည်။ သူမြင်းရည်ကို တခြားသူတို့ တအံ့တသြဖြစ်ခဲ့ရသည်ကဲ့သို့ စားပွဲတွင် သူ ဗဟုသုတ၊ အပြုအကျင့် နှင့် စကားပရိယာယ်ကြွယ်မှုတို့ကို သူတို့ အံ့သြခဲ့ရပြန်သည်။ သူ သည် တရားဟောဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ ပန်းချီဆရာ၊ ဂီတသမား၊ ရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်နေသလို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စုံကို ပီပြင်စွာပြော နိုင်ခဲ့သည့် အတိုချုပ်ပြောရလျှင် သူ၏အပြောအဆို သူတတ်လမ်း များ၊ သူ့အတွေ့အကြုံများတွင် မျောပါသွားပြီး ကျန်မုဆိုးများ အိပ်ချိန် မှန်းမသိတော့အောင် အချိန်လွန်သွားခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း ထိုလူစိမ်းမည်မျှအပြောကောင်းသည်ဖြစ်စေ တစ်နေ့လုံး အမဲလိုက်ခဲ့သူတို့ ပင်ပန်းမှုဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ဘဲ

အနားယူရန် အလျှိုလျှိုလစ်သွားကြပေတော့သည်။

ထိုသို့ ပရိသတ်များ လျော့ပါသွားသည်ကို ထိုလူစိမ်းက ဘဝင်ကျဟန်မရှိခဲ့ချေ။ ပို၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည့် တတ် သမ်းများဖြင့် ဆက်လက်မြှူဆွယ်ပြောနေခဲ့ပါသော်လည်း သူ ကြာ ကြာဆက်မထိန်းနိုင်ခဲ့ချေ။ နောက်ဆုံး သူ့အနားတွင် တစ်ဦးတစ် ယောက်မှ မကျန်ခဲ့တော့ချေ။

ထိုသို့ လူအားလုံးအိပ်ရာဝင်သွားပြီးချိန်တွင်မူ အလွန် ကြောက်စရာကောင်းအောင် အော်ဟစ်သံကြောင့် လန်နီးသွားခဲ့ရ ပြန်သည်။ ခဏတာမျှ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးနောက် အော်ဟစ်သံများ ဆက်ထွက်လာပြန်သည်။ ပထမတစ်ကြိမ်ကထက်ပင် နာနာကျင်ကျင် အော်ဟစ်သံများပင်ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ နာကျင်စွာအော်ဟစ်သံများက ညည်းတွားသံများသို့ ပြောင်းလဲသွားပြန်သည်။ တအိအီညည်းနေရာမှ သည်ဝေဒနာ ပြင်း သန်၍ အော်ဟစ်သံအဖြစ်သို့ ပြန်ရောက်ပြန်သည်။ ထိုအသံကို ကြားရသူတို့ပင်လျှင် သွေးပျက်မတတ် ဖြစ်လာရသည်။ မုဆိုးများ ဆရာ ကလပ်အဆောင်ဝန်ထမ်းများပါ ထိုအသံကို ချောက်ချောက် ချားချား နားစွဲမိသည်။ သူတို့ထဲမှ အရဲတင်းဆုံသူများက အသံ သွက်ပေါ်လာနေရာ ထိုလူစိမ်း၏အခန်းဆီသို့ မဝံ့မရဲလျှောက်သွား သည်။ တခါးကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ခေါက်လိုက်သည်။

လူစိမ်းက ဒေါသတကြီး တုံ့ပြန်အော်ဟစ်လိုက်သည်။ သူ မည်သည် အသံမှ မကြား။ သူ့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ဟုပင်ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ထိုမှဆိုးအစုတို့ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်မရောက် တတ်သေးခင်မှာပင် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်သံများပေါ်ပေါက် လာပြန်သည်။ အော်သံများမှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း အော်ဟစ် သံမဟုတ်။ ဝေဒနာခံစားနေရသော သတ္တဝါပေါင်းများစွာ သံပြိုင် ဟစ်အော်နေသည့်အသံမျိုး ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ထိုအသံမှာ လူစိမ်း၏အခန်းထဲမှပင် ထွက်ပေါ်နေခြင်းဖြစ် သောကြောင့် အခန်းတံခါးကို သူတို့ကိုယ်လုံးနဲ့ ဟိုက်ဖွင့်ချလိုက်သည်။ ထိုအခါတွင် ထိုလူစိမ်းက ခုတင်ပေါ်တွင် ဒူးထောက်ထိုင်လျက် သူ ကိုယ်သူ ကြာပွတ်တစ်ခုဖြင့် ရိုက်နှက်နေပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ် သွေးချင်း ချင်းနီပြီး သွေးစီးဆင်းကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူ့ကိုယ်သူ မရိုက်နှက်နိုင်အောင်သူ့လက်ကိုဖမ်းဆွဲသောအခါ တွင်မူ သူ့အတွက်မစိုးရိမ်၊ သူ့ကို ထားရစ်ခဲ့ရန်ပြောကြားသည်။ မနက် မိုးခင်းကာမှ အကျိုးအကြောင်း သူ ပြောပြပါမည်ဟု ကတိပေးလိုက် သည်။ မှဆိုးများလည်း သူ့ကို အတန်ကြာ စကားပြောဆိုသည်တိုင် အောင် မည်သို့မှပြောဆိုမရတော့သောအခါ သူ့ကိုသူ့အခန်းတွင် ထို အတိုင်းပင်ထားခဲ့သည်။ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်ပြီးတစ်ရေးအိမ်ခဲ့ကြသည်။

မနက်မိုးလင်းသောအခါတွင် မှဆိုးအချို့က ထိုလူစိမ်း၏

အခန်းသို့သွားသည်။ သို့သော် သူမရှိတော့ချေ။ သူ့အိပ်ရာကို စစ်ဆေး ကြည့်ရှုသောအခါတွင်မူ အိပ်ရာတစ်ခုလုံး သွေးများစိုစွဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကလပ်ဝန်ထမ်းတစ်ဦးကမူ အရုဏ်ကျင်းအလင်းရောင် ပေါ်လာသည်နှင့် ထိုလူစိမ်းပုဂ္ဂိုလ်သည် မြင်းစောင်းသို့ရောက်လာပြီး သူ၏မြင်းကို ချက်ချင်းမြင်းကုန်းနီးတင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ထိုသို့ မြင်း ကုန်းနီးတင်ပေးလိုက်သည်နှင့် သူသည် မြင်းပေါ်ခန့်တက်ပြီး ဝင်းထဲ မှနေ၍ ကဆုန်ပေါက် ပြေးထွက်သွားသည်ဟု ပြောပြသည်။

ထိုနယ်ရပ်တစ်ခွင်တွင် ထိုသူ့ကိုရှာဖွေရန် လူများစေလွှတ် ခဲ့သော်လည်း သူ၏အရိပ်အယောင်မှ ရှာမတွေ့ခဲ့တော့ချေ။ သူ့ကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ နောက်ထပ်မတွေ့ခဲ့သလို သူ မည်သူ ဖြစ်ကြောင်း မည်သူမှ မသိခဲ့ချေ။

ရောဘတ်ဟန်ဆိုသူကမူ မြင်းစီးသောတစ္ဆေတစ်ဦးအကြောင်း အောက်ပါအတိုင်း ပြောကြားခဲ့သည်။ ထိုတစ္ဆေမှ ခြောက်သောအရပ် မှာ အိုင်ယာလန် အနောက်တောင်ပိုင်းဒေသတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ဂျန်ဘတ်စ်ဆိုသူသည် တစ်နေ့ အမဲလိုက်ထွက်နေစဉ် အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းသံတစ်ခုကို ကြားမိလိုက်သည်။ သူသည် ထိုအသံကြားရာဘက်သို့ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းစီးသွားရာတွင် ချုံပုတ်ထဲ အမွှေးများငြိနေသော သိုးတစ်ကောင်အား ချုံပုတ်ထဲမှ ဖြေထုတ်ရန် ကြိုးစားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကြင်နာတရားအကြီးဆုံးပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သော ဘတ်စ်သည် မြင်းပေါ်မှဆင်းသက်ပြီး ထိုတိရစ္ဆာန်လေးကို ချုံပုတ်ထဲမှ ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ဤသို့ ထုတ်ပေးပြီးနောက်တွင် မြင်းပေါ်ပြန်တက်လိုက်သောအခါတွင်မူ အမဲလိုက်သည့် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံး မရှိတော့သည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ဖြင့် သူသည် သူတို့သွားသည် ထင်ရာဘက်သို့လိုက်သောအခါ အတန်ကြာသောအခါတွင် သူ လမ်းပျောက်သွားလေသည်။

သို့ဖြင့် ဘာလုပ်ရမည်မုန်း သူ စဉ်းစားနေစဉ်ကာလတွင် အမွှေးများ ပြောင်လက်နေသော အနက်ရောင်မြင်းတစ်ကောင်ကို စီးနင်းနေသော မိန်းမတစ်ဦးကို သူ့ရှေ့မလှမ်းမကမ်းတွင် တွေ့ရသည်။ သူမသည် အစိမ်းရောင်မြင်းစီးဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားခဲ့ပြီး ရှည်လျားစွာ ကိုင်ညွှတ်ကျနေသော ငှက်မွှေးတစ်ချောင်းစိုက်ထားသော အနုစား ကျယ်ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ဆောင်းထားခဲ့သည်။

သူသည် ထိုအမျိုးသမီး မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ထိုမျှ ခပ်ကြောင်ကြောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသနည်းဟု တွေးဆလျက် သူမနောက်သို့ အမိလိုက်သည်။ သို့သော် သူ မည်မျှမြန်မြန် မြင်းစီးသည်ဖြစ်စေ သူတို့နှစ်ဦးကြား အကွာအဝေးက တသမတ်တည်းဖြစ်နေဟန်ရှိခဲ့သည်။

ဂျွတ်ဆတ်စ်သည် သူမကို ထူးထူးခြားခြား စိတ်ဝင်စားမိခဲ့

သည်။ သူမခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားမှာ သွယ်သွယ်လျှလျ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ဟန်ရှိပြီး မြင်းထက်တွင်ထိုင်ပုံက သားနားလှခဲ့သည်။ သူသည် သူမမျက်နှာကို လှမ်းမမြင်ရပါသော်လည်း ကေနံမချလှပပေမည်ဟု ယူဆမိသည်။ သူမမြင်းသည် ထူးထူးခြားခြား မျောသွားနေပုံဖြင့် ရွှေလျားနေခဲ့သည်။ ခွာသံများကို သူ မကြားရချေ။ ဤသည်မှာလည်း မကြာခင်က မိုးသည်သည်ရွာထားပြီး မြေပျော့နေ၍ဖြစ်မည်ဟု သူ တွေးဆမိလိုက်သည်။

ထိုမြင်းသည် အမျိုးသမီးက မြင်းကို ဆက်စီးသွားသည်။ မြေပြင်တစ်ခွင်သည် ပို၍ပင် ထီးထီးအသွင်ဆန်လာသည်။ လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကြီးများသာ ပေါများလာပြီး ယင်းတို့ကြားမှ ကျဉ်းကျဉ်းမြောင်းမြောင်းလမ်းလေးသာ ရှိခဲ့သည်။ ထူးထူးခြားခြား ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်သော သစ်ပင်များနှင့် ရိုးတံကျဲကျဲ သစ်ပင်တချို့သာ တွေ့ရသည်။ လေထဲတွင် ပင်လယ်ရေဆားနဲ့လေးက သင်းနေခဲ့သည်။

ဘတ်စ်သည် သူ့ရှေ့မှအမျိုးသမီးသည် တောင်ကမ်းပါးတစ်ခုစီသို့ အပြင်းမြင်းစီးသွားနေသည်ကို တွေ့မိသည်။ တောင်ကမ်းပါးတစ်ဘက်တွင်မူ အရောင်ဆန်သည့် ပြန့်ပြောကျယ်ဝန်းသည့် ပင်လယ်ပြင်ကို တွေ့မိသည်။ ဘတ်စ်သည် အမျိုးသမီးကို လှမ်းအော်ဟစ်သတိပေးပါလိုက်သည်။ သို့သော် သူမက မြင်းငေါက်ကဲ့သို့ရန် အားထုတ်

၁၉၀ ■ တတည်ချုပ်စဉ်သည်

ဟန်မရှိခဲ့ချေ။ မြင်းက ဆက်ပြီး ဒုန်းစိုင်းပြေးခဲ့သည်။ သူကလည်း သူမနှင့် နောင်ကြီးချင်းဆက်နေသည်ကဲ့သို့ ဒုန်းစိုင်းပြေးလိုက်ခဲ့သည်။

ချောက်ကမ်းပါးအစွန်းနားရောက်သောအခါတွင် သူမ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဤအခါမှ သူမမျက်နှာကို သူ သဲသဲကွဲကွဲမြင်လိုက်ရသည်။ အလွန်တရာ လှပသလောက် ကောက်ကျစ်ပုံထွက်နေခဲ့သည်။ ဘတ်စ်အား ဝင့်ဝင့်ကြိုးပြီးလျက် သူမနောက်သို့ လိုက်ပါရန် လက်ဝှေ့ယမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ချောက်ကမ်းပါးတစ်ဖက်သို့ ထိုးကျပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဘတ်စ်သည် သူ့မြင်းကို သူ မထိန်းနိုင်တော့သောကြောင့် ဘုရားတစ်ပါး မြင်းပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်သည်။ မြေပြင်ပေါ် ပြင်းထန်စွာကျပြီး သူ သတိလစ်သွားသည်။

သူ သတိပြန်ရသောအခါတွင် ထိုချောက်ကမ်းပါးစွန်းသို့ပင် ဒဿိးဒယိုင်လျှောက်သွားပြီးနောက် အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ အောက်မှ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးများထက်တွင် အသက်ပျောက်နေသော သူ၏မြင်းကို တွေ့ရသည်။ သို့သော် သူ့ကို မြှားခေါ်ခဲ့သော မြင်းသည် တစ္ဆေမရှိ မတွေ့ခဲ့ရတော့ချေ။

ကျော်မော်ကောင်း

Ref: Letters by The Lete Lord Lyttelion မှ ပြန်လည်ကောက်နုတ်ထားပါသည်။

ဝသုန်ဟိန်း တူးသန့်သောဒလင်းရောင်

ဝသုန်ဟိန်း

ထူးဆန်းသောအလင်းရောင်

တစ္ဆေ သရဲ နာနာတာဝန်ကောင်းရုံအသွင်သဏ္ဌာန် အတိ
အကျမရှိဘဲ ခြောက်လှန့်သည့်အဖြစ်မျိုးလည်းရှိသည်ဟု ဆိုရမည်။
သိမ်ကြာခင်က ထုတ်ဝေသော စာစောင်တစ်ခုတွင် ထိုအဖြစ်မျိုး
တစ်ရပ်ကို ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံက ဂိုဏ္ဍိမြို့ရှိ လမ်းတစ်လမ်းမှ အိမ်တစ်အိမ်
ရှိ အိမ်နားများသည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေဆုံးလေ့ရှိခဲ့
သည်။ ထိုအိမ်မှ ဖြန်ဖြန်ပြောင်းပြေးလျှင် ပြေး ကြာမြင့်စွာ ဆက်
လက်နေလျှင် မိသားစုတွင်မှ တစ်ဦးတစ်ယောက်လွန်သော ကွယ်လွန်

လေ့ရှိခဲ့သည်။ ထိုသို့မှာမည်ကြီးလာသောကြောင့် ထိုအိမ်ကို ဂုဏ်ရမ်းမည်သူ မရှိခဲ့တော့ချေ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ လူသုကင်းမဲ့နေခဲ့သည်။

ညဘက်တွင် ထိုအိမ်ရှေ့မှနေ၍ ကလေးများဖြတ်သန်းမသွားရဲခဲ့ချေ။ ထိုအိမ်၏ခြံထဲသို့ ခွေးတစ်ကောင်၊ ကြောင်တစ်ကောင် ဝင်ထေ့မရှိခဲ့ချေ။ သို့တိုင်အောင် အိမ်ထဲမှလာသည့်အသံဗလံပေါင်းစုံက တစ္ဆေခြောက်သည့်အသံလာ။ ကြွက်များသောင်းကျန်းသည့်အသံလာ၊ မည်သူမှ တပ်အပ်မပြောနိုင်ခဲ့ချေ။

ထိုအိမ်သည် လမ်းပေါ်ရှိအခြားအိမ်များနှင့် ထူးခြားစွာပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အပြင်မှ ကြည့်လျှင် သရဲတစ္ဆေခြောက်သောအိမ်ဟု ထင်စရာအကြောင်းမရှိခဲ့ချေ။ သို့တိုင်အောင် ထိုအိမ်တွင် မည်သူမှ ကြာကြာမနေနိုင်ခဲ့ချေ။

စာနယ်ဇင်းသမားတစ်ယောက်သည် ထိုအိမ်အကြောင်း ကြားသိပြီးနောက် တစ်မြစ်ကို ဖော်ထုတ်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထိုအမည်မသိ အန္တရာယ်ခံလျှို့ဝှက်ချက်ကို သတင်းလုပ်မည်ဟု။

အိမ်ထဲတွင် ပရိဘောဂသိပ်မရှိလှခဲ့ချေ။ သတင်းစာဆရာသည် မြေညီထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းရှိ လက်တန်းပါကုလားထိုင်စုတ်လေးတစ်လုံးတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ သန်းခေါင်ကျော်ကျော်လောက်တွင်မူ သူသည် ရင်ထဲ သရိုသရိုဖြစ်လာသည်။ သတ္တုကန်မဲသော်လည်း အတော်ပင် မသတိစရာကောင်းသောအရာတစ်ခု ပိတ်ထား

သော တံခါးရွက်ကို ဖောက်တွင်းဝင်ရောက်လာသည်။ ထိုသူခံစားမိလိုက်ရသည့် ထိုအရာသည် သူနှင့် နီး၍ နီး၍ နီး၍လာသည့် နောက်ဆုံး သူ့ကို လွှမ်းမိုးအုပ်စိုးလိုက်ရာ သူလည်း သတိလစ်သွားတော့သည်။

သူ သတိပြန်ရလာသောအခါတွင်မူ အခန်းထဲတွင် ထိုပယောဂရှိပုံမရခဲ့တော့ပေ။ သို့သော်လည်း ထိုအရာကို ကြောက်လန့်လွန်ခဲ့သောကြောင့် ထိုနေရာမှ အချိန်မဆိုင်း ထွက်ပြေးခဲ့တော့သည်။ သူသည် ထိုအိမ်တွင် ညမစောင့်ခင် တဒေါင်ဒေါင်မြည် ကျန်းမာရေးကောင်းနေခဲ့ပါသော်လည်း ထိုည အတွေ့အကြုံမှာ သည်းထိတ်စရာကောင်းလှသောကြောင့် သူပြင်းထန်စွာ ဖျားနာပြီးနောက် ရက်သတ္တပတ် နှစ်ပတ်အတွင်းမှာပင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ သူ ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက်သူဖြစ်စဉ်ကို သတင်းစာတွင် ဖော်ပြပြီးနောက်တွင် ထိုအိမ်ကို ငြိမ့်ဖျက်ပစ်လိုက်ကြသည်။

ရှေးအိပ်ချ်ဘင်ဂရန်ရေးသားသော Haunted Mones and Family Legends စာအုပ်တွင်မူ ဆိုမာဆက်ရိုင်းအုပ်စုမှ နာမဝိသေသဖြစ်ရပ်ဆန်းတစ်ခုအကြောင်း အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားခဲ့သည်။

မစ္စတာတီသည် တဝွန်တွန်မြို့တွင် လသီတင်းပေါင်းများစွာ နေထိုင်ပြီးနောက်တွင် မစ္စတာအက်ဖ်ဆိုသူနှင့် အလွန်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာခဲ့သည်။ မြေခွေးမဆိုတစ်ယောက်ဖြစ်သော မစ္စတာအက်ဖ်

သည် ဆိုမာဆက်ရိုင်းပြည်နယ်တွင် ကြုံတွေ့ရသော ထူးခြားလှသည့် တစ္ဆေခြောက်မှုအကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။

သူသည် အမဲလိုက်ရာမှ ညဘက် အိမ်ပြန်သည့်အခါတွင် လမ်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တည်ရှိသော အိမ်တိုက်ကြီးတစ်လုံး၏ အလယ်ဗဟိုပြတင်းပေါက်တွင် မီးရောင်ထိန်နေလေ့ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ အခြားပြတင်းပေါက်အားလုံး မှောင်နေသည့်တိုင်အောင် ဤပြတင်းပေါက်တွင်မူ မှိုင်းမှိုင်းဝေဝေ အလင်းရောင် အပြတော့သည်။ ထိုအိမ်တွင် မည်သူမျှမနေထိုင်ကြောင်းသိနေခဲ့သောကြောင့် ထိုထူးထူးဆန်းဆန်းမီးရောင်က သူ့အတွက် ပယောဉ်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

တစ်ကြိမ်တွင်မူ သူတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘဲ သူနှင့် အမဲလိုက်ဘက် မိတ်ဆွေတစ်ဦးပါ ပါလာသောကြောင့် ထိုထူးဆန်းသောမီးရောင်ကို အချိန်မဆိုင်း၊ စုံစမ်းစူးစမ်းကြည့်ရန် သူတို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် အိမ်ဆီသို့ ဦးတည်ချဉ်းကပ်လာသည်နှင့်အမျှ ထိုအိမ်အလည်ပြတင်းပေါက်မှ မီးရောင်မှာ ပို၍ မှိုင်းဝေနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အရောင်အဆင်းတို့သည် ဤကမ္ဘာလောကမှ အလင်းရောင်တို့နှင့် မတူညီခဲ့ချေ။

ကြီးမားလေးလံလှသော အိမ်ရှေ့တံခါးလက်ကိုင်ဘက်ကို လှည့်ဖွင့်လိုက်သောအခါတွင် သူတို့ ကြက်သီးမွေးညင်းထသွားပေသည်။ သို့သော်လည်း ကျယ်ဝန်းလှသော ခန်းမကြီးထဲသို့ သူတို့ လှမ်းဝင်

လိုက်သည်။ သူတို့ခြေသံများ ပဲ့ကင်သွားသည်ကအပ အခြားအသံမကြားခဲ့ချေ။ သူတို့သည် သံမဏိလင်းကို ဖြတ်လျှောက်ပြီး ခန်းမလယ်ရှိ အနက်ရောင်ဖက်သစ်ချသားလှေကားမှ တက်ခဲ့သည်။

လှေကားမှ အထက်မြင့်မြင့်သို့ရောက်လေ သူတို့အိမ်တံခါးမှ ပို၍များလာသည်။ မကောင်းဆိုးဝါးအရာတစ်ခုခုက သူတို့ကို ခြုံလွှမ်းရစ်ပတ်လာသည်သို့ ခံစားမိရသည်။ သူတို့သည် တစ်ခန်းစင်တစ်ခန်းထွက်ကြည့်ရင်းနှင့် နောက်ဆုံးတွင် မီးရောင်လင်းနေသော အခန်းသို့ရောက်ရှိသည်။

ဤအခန်းများက မှောင်သည်မှအပ အခြားသည်သည်ထူးခြားမှုမျိုးကို မခံစားခဲ့ပါသော်လည်း ထိုအလင်းရောင်ရှိသော အခန်းကို ရောက်သောအခါတွင်မူ စိတ်ကယောက်ကယက် ပို၍ဖြစ်လာသည်။

အခန်းကဲ့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါတွင်မူ အခန်းမီးရောင်ကြောင့် ပရိဘောဂများကို သံသကွဲကွဲလှမ်းမြင်နေနိုင်ခဲ့သည်။ သူတို့အတွက် အံ့သြစရာအကောင်းဆုံးအချက်ကား အလင်းရောင်တစ်ပြေးညီဖြစ်နေခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ စားပွဲအထက်မှ အလင်းရောင်နှင့် စားပွဲအောက်မှ အလင်းရောင်က အားချင်းတူနေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မည်သည့်အရာမျှ ကျခြင်းမရှိခဲ့ချေ။ သူတို့ပေါ်ကို အလင်းရောင်ကျမှန်ကလည်း ရှေ့နောက်မှ တစ်ပြေးညီဖြစ်နေခဲ့သောကြောင့် သူတို့အင်္ဂါရပ်ပင် မပေါ်ခဲ့ချေ။ အခန်းနံရံတစ်ဖက်

၁၉၈ ■ ကာလအစဉ်အဆက်

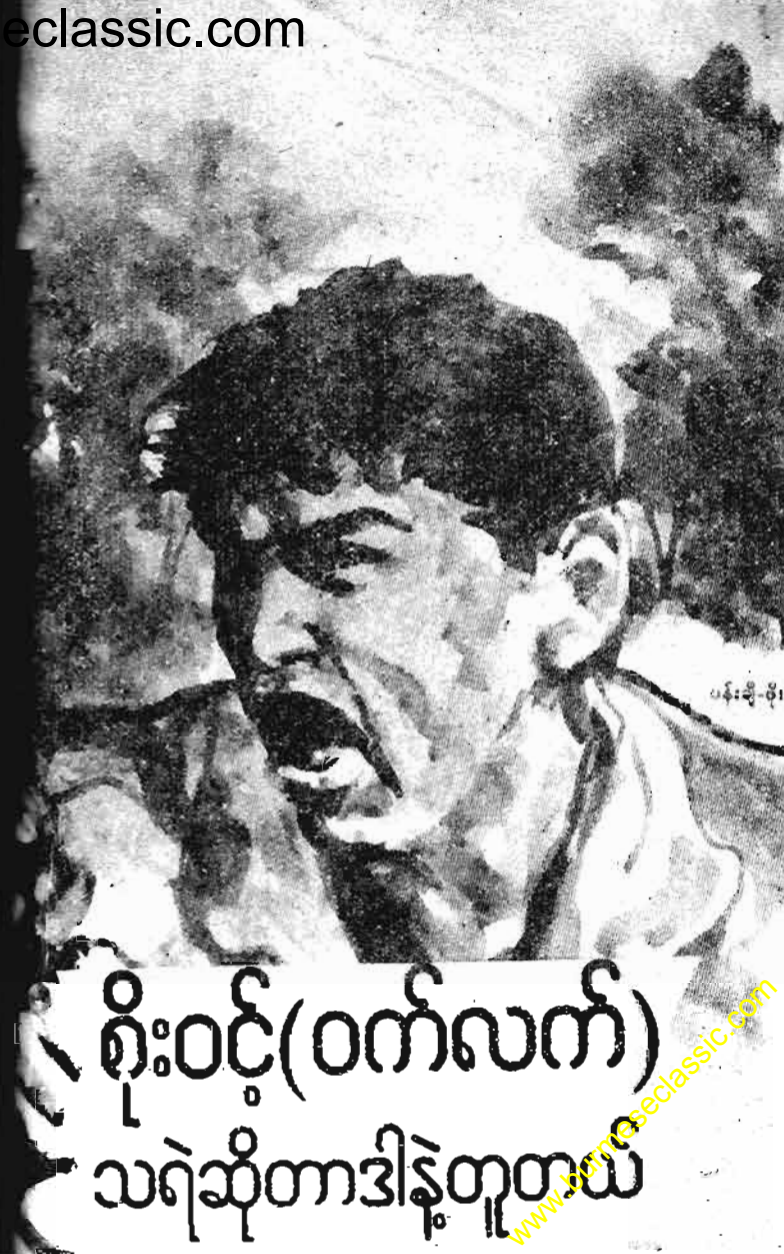
ရှိ မှန်ကြီးတွင် မြင်တွေ့ရသော သူတို့၏ချောက်ချောက်ချားချား အသွင်နှင့် မိုင်းဝေဝေ မီးရောင်သည်ပင်လျှင် သူတို့ကို ထိတ်လန့်၍နေစေခဲ့သည်။

မစ္စတာအက်စ်သည် အခန်းထဲသို့ရောက်ရှိပြီး စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် တစ်ကိုယ်လုံး အသွေးအသား စုပ်ယူခံရသည်ကိုသိစိတ်ချွတ်ချုံးကျသွားသည်။ သူ့မိတ်ဆွေကလည်း အလားတူခံစားရပြီး အလွန်ကြောက်လန့်နေခဲ့ကြသောကြောင့် အိမ်ထဲမှနေ၍ သူတို့အမြန်ဆုံးထွက်ခဲ့သည်။

ထိုအိမ်စောင့်ဟုအမည်ခံထားသူအား ထိုအကျိုးအကြောင်း ပြောပြသောအခါတွင်မူ ထိုမီးလင်းနေသောအခန်းတွင် မည်သူမှ ကြာကြာမနေနိုင်ကြောင်း သူက ပြောပြသည်။ ထိုအိမ်သရဲခြောက်သည်ဟု အတိအကျမပြောသည့်တိုင်အောင် ထူးဆန်းသော သဘာဝရှိသည်ကို ဝန်ခံခဲ့သည့်မစ္စတာအက်စ်သော်လည်းကောင်း၊ သူ့မိတ်ဆွေသော်လည်းကောင်း ထိုအိမ်သို့ နောက်တစ်ခါ စပ်စပ်စုစု တက်မကြည့်တော့ချေ။

Ref: ASIA WEEK

ထွန်းဟိန်း

စိုးဝင်း(ဝက်လက်)
သရဲဆိုတာဒါနဲ့တူတယ်

စိုးဝင်း(စက်လက်)

သရဲဆိုတာ ဒါနဲ့တူတယ်

ကိုဘိုသိန်းတစ်ယောက် ရေနံချောင်းကနေ စက်ဘီးနှင့် ကျောက်ရဲရွာသို့ထွက်ခဲ့ကြောင်း စထွက်လာကတည်းက နေထန်းတဖျား လောက် ရောက်နေသည့်အထဲ လမ်းတွင် စက်ဘီးပေါက်သွားသဖြင့် ကျန်ရှိသည့် လေးမိုင်ခန့်လောက်ခရီးကို စက်ဘီးကို တွန်းလာရ၏။

တကယ်တော့ ကိုဘိုသိန်းသည် ဆေးမှူးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကျောက်ရဲရွာတွင် ထူးစားများကို ဆေးကုရန်အတွက်လာရခြင်းဖြစ်၏။

နေ့ဝါဆို ညပြာသို့ဆိုစကားအရ ပြာသို့လနေ့တာသည် တိုသဖြင့် နေက ငါးရာခိုတွင်ဝင်သွားသဖြင့် အမှောင်ရိပ်က သန်းလာ၏။

အဲဒါသည် လဆန်းဆယ်ရက်လရှိ လရောင်က အတော် ထွန်းလင်းမှုကြောင့် လမ်းကိုကောင်းစွာ မြင်နေရ၏။

ထိုဘိုသိန်းသည် ဆေးမှူးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသဖြင့် လူသေများနှင့်လည်း တွေ့ ကြုံမှုကြောင့်လည်း သရဲတစ္ဆေကို သိပ် မကြောက်၊ တစ်ခါမှလဲ သရဲတစ္ဆေကို မတွေ့ ကြုံရသေး။

ယခုလည်း ရေနံချောင်းမှ ကျောက်ရဲသို့ ရှစ်မိုင်သာဝေး သဖြင့် စက်ဘီးနှင့်ဆိုပါက နှစ်နာရီနီးပါးသာ သွားရပြီး ကျောက်ရဲ ရွာသို့ နေမဝင်မီ စောစီးစွာရောက်နိုင်၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ လမ်းတွင် စက်ဘီးပေါက်သဖြင့် ယခုလို မိုးချုပ်သွားရခြင်းဖြစ်၏။

လမ်းဘေးဝဲယာတွင် ဆူးချုံပင်လေးများက ဟိုနေရာတစ်ခု ဒီနေရာတစ်ခုနှင့်မို့ ခပ်ဝေးဝေးကကြည့်လျှင် မည်းမည်းစုစုလေးများ အသွင်ဖြင့်သော်လည်း အနားရောက်သွားသည်နှင့် လရောင်ဖြင့် ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့ရ၏။

အကြောက်လွန်သူဖြစ်ပါက အဝေးအမြင်အရ လူများရပ်နေ သလို ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသလို ထင်ရ၏။

အအေးဓာတ်ကလည်း ပိုလာသဖြင့် ကိုဘိုသိန်းသည် အိတ် ထဲပါလာသော အနွေးအင်္ကျီကို ထုတ်ဝတ်လိုက်ပြီး လမ်းဘေးစက်ဘီး ကို ခေါက်ထောက်လိုက်ပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီး အမော

ပြေလင်းဘေးထိုင်လိုက်ပြီး ဆေးလိပ်သောက်ရင်း ညအလှကို ခံစား လိုက်၏။

ဆောင်ဥတုမို့ ကောင်းကင်တွင် တိမ်ကင်းစင်သည့်ပြင် လဆန်းဆယ်ရက်လရှိ လရောင်က မြေပြင်သို့ ထွန်းလင်းနေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း လရောင်ဖြင့် မြင်တွေ့နေရ၏။ ည၏ သဘာဝအတိုင်း တိတ်ဆိတ်မှုက ကြီးမားနေ၏။

ကျောက်ရဲရွာဘက်မှ ညဉ့်ဦးယံကြက်တွန်သံသဲ့သဲ့က တိတ် ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းထွက်ပေါ်လာ၏။

ကိုဘိုသိန်းသည် ကျောက်ရဲရွာမှ ချစ်သူရည်စားနုနုထွေးဆီ ဝိတ်ကရောက်သွား၏။

နုနုထွေး၏မိဘများကလည်း ကိုဘိုသိန်းကို သဘောတူ ကြည်ဖြူကြသဖြင့် ဝင်ထွက်သွားလာခွင့်ပြုထားကြ၏။

မြန်မာဆန်စွာ ရိုးရိုးနှင့်ယဉ်ယဉ်လှသော အလှကို မြို့ကြီးသူ မမတို့ထက် ကိုဆယ်ဆသာသည်ဟု ကိုဘိုသိန်း ထင်မှတ်ထား၏။

နုနုထွေးနှင့်တွေ့လျှင် ပြောစရာစကားလေးများကိုလည်း တွေးစတာစဉ်းစားထားမိ၏။

သည်လိုလူသူကင်းဝေးသော ညအလှတွင် နုနုထွေး၏ မျက်နှာလှလှလေးကို လရောင်ဆန်းထားသော အလင်းရောင်အောက် တွင် တစ်ခုံစိမ့်ကြည့်ပြီး ပိုက်ထွေးလိုက်ချင်စိတ်က တရားမကျဖြစ်

ပေါ်လာ၏။

လက်တစ်ဆစ်လောက်ကျန်နေသော စီးကရက်ကို မြေကြီးနှင့်ထိုးခြေ မီးပျိုးလိုက်ပြီး စက်ဘီးကို တွန်ပြီး ကျောက်ရဲရွာဘက်သို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက်နှင့် လာခဲ့တော့၏။

ကျောက်ရဲရွာတောင်ဘက်မှ လမ်းချိုသဖြင့် ရွာတောင်ဘက်လမ်းက လာရ၏။

ရွာတောင်ဘက်လမ်းဘေးတွင် ကျောက်ရဲရွာသုသာန်က မြေပုံမို့မို့ အသစ်အဟောင်းများနှင့် အုတ်ဂူအသစ်အဟောင်းတို့က လရောင်အောက်တွင် ကိုက်လေးငါးရာလောက်ကပင် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရ၏။

ကိုဘိုသိန်းသည် သည်လမ်း၊ သည်ခရီးကို ညအခါတွင် မသွားဘူးသဖြင့် ကြက်သီးထစရာ ကျောချမ်းစရာဖြစ်လာ၏။

သုသာန်နားရောက်လာသည်နှင့် ကိုဘိုသိန်း ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားကာ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထသွား၏။

အကြောက်တရားလွှမ်းမိုးစိတ်နှင့် တောင်မြောက်လေးပါးကြည့်လိုက်၏။

အုတ်ဂူဟောင်းနှစ်လုံးကြားတွင် ထန်းပင်လောက်မြင့်သော မည်းမည်းသဏ္ဌာန်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့်...

ကိုဘိုသိန်းတစ်ယောက် အကြောက်တရားနှင့် လက်ညှိုး

ထိုးပြီး...

“သရဲဆိုတာ ဒါနဲ့တူတယ်”

ဟု ပါးစပ်မှတတ်တွတ်ပြောလာရင်း ကျောက်ရဲရွာထဲရောက်လာတော့၏။

ရွာထဲရောက်သော်လည်း သူ့ကို နှုတ်ဆက်သူကို သူ ဂရုမပြု။

ပါးစပ်က...

“သရဲဆိုတာ ဒါနဲ့တူတယ်”

“သရဲဆိုတာ ဒါနဲ့တူတယ်”

ဒီစကားသာပြောပြီး လက်ညှိုးက ထိုးရက်နှင့် စက်ဘီးကို တွန်းလာရာ အခြေအနေရိပ်မိသော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများက ကိုဘိုသိန်းကို ခေါ်ယူပြီး ပယောဂဆရာနှင့် ဆေးမှူးကို ဆေးဝါးကုသပေးလိုက်ရသဖြင့်...

ယနေ့တိုင် ကျောက်ရဲရွာသူရွာသားများက အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာပါက ...

“သရဲဆိုတာ ဒါနဲ့တူတယ်”

အချင်းချင်း နောက်ပြောင်ကိုစယ်မှ ပြုနေကြပါတော့သတည်း။

စိုးဝင့်(ဝက်လက်)

သရာသန်းကျော် နတ်သက်သူ

မင်းသိန်းစိန်

ဆရာဆန်းကျော်

နုတ်ဆက်သူ

အသိဆိုသည်က ခက်သည်။ သိထားပြီး မှတ်မိထားပြီး
သောအရာကို မေ့ပစ်၍မရ။

မနေ့က အိမ်ရှေ့မှ လက်သမားပစ္စည်းဖြစ်သော လှေများ
ရှေ့ဘော်များ၊ လွန်သွားများ ထည့်သွားသော အသက်(၄၀)အရွယ်
လူတစ်ယောက် ဖြတ်သွားသည်။ ထိုလူကြီးမှာ နေ့တိုင်း အိမ်ရှေ့မှ
ဖြတ်နေကျပင်ဖြစ်သည်။

သူ့မှာမည်က ဦးသိန်းတန်း၊ သူက ဦးသိန်းတန်းနှင့်ရင်းနှီးပြီး
သားဖြစ်သည်။

“ဦးသိန်းတန်”

“ဦးသိန်းတန်”

သူ့အိမ်ရှေ့မှ ကျော်သွား၍ ဓာတ်တိုင်တစ်တိုင်လောက် ရောက်မှ သူက လှမ်းခေါ်သည်။ သို့သော် သူ့ကို လှည့်မကြည့်ပေ။ ကိုမြလှိုင်သည် ဦးသိန်းတန်က သူ့ကို အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ စိမ်းကားသည်ကို တွေး၍မရ။ အမှန်စင်စစ် ဦးသိန်းတန်နှင့် သူသည် ရင်းနှီးပြီးသားလူများဖြစ်သည်။

သို့သော် ဤကဲ့သို့လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်သွားခြင်းကို စိတ်ထဲက မကျေနပ်ပေ။ ထို့ကြောင့် သူသည် နောက်မှလိုက်ကာခေါ်၏။

ဦးသိန်းတန်

ဦးသိန်းတန်သည် (သ)ရပ်ကွက်ရှိ မိသတ်နောက်မှ ကန်ပေါင်ကြီးနားအရောက်တွင် ပျောက်သွားလေတော့၏။

“ဟင်”

ကိုမြလှိုင် ကန်ပေါင်ကြီးကို လှမ်း၍ကြည့်ရင်း အံ့သြကာ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေသည်။ သူမိသားစုက ထမင်းစားရန်ပြင်ဆင်နေခြင်းဖြစ်၏။

“ရှင်ကလည်း ထမင်းစားခါနီးမှ ဘာထွက်လုပ်ရတာလဲ”

မီးဖိုချိန် ထမင်းစားခန်းတွင် ထမင်းဟင်းများပြင်နေသော သူ့ဇနီးမအေးက ဒေါသနှင့်ပြောသည်။

သားဖြစ်သော အောင်သူနှင့် သမီးမေလှတို့မှာ ထမင်းစားဖို့မှာ ကောင်းကောင်း ထမင်းထိုင်၍စားနေကြပြီဖြစ်လေသည်။

“ငါ ဦးသိန်းတန်ကို တွေ့လို့ လိုက်ခေါ်တာကွ”

“ဘာရှင်... ဦးသိန်းတန်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ လက်သမားဆရာကြီး ဦးသိန်းတန်လေ”

“ရှင် ရူးများနေသလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲရှင်။ ဦးသိန်းတန် မနေ့ကပဲ တိုက်ပေါ်က ကျပြီးတော့ ဆုံးသွားရာပြီ”

“ဟေ”

ကိုမြလှိုင်သည် သူ့မျက်လုံးကိုပင် သူ မယုံရသလိုဖြစ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့နောက်လမ်းရှိ လက်သမားဆရာကြီး ဦးသိန်းတန်၏အိမ်ရှိရာသို့ ထမင်းစားပြီး ညနေခင်းတွင် လျှောက်သွားကြည့်သည်။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ။ ဖေဖေက မနက်ကတည်းက

ဆုံးရှုံးပြီ”

“ဟင်”

ထိုအခါမှပင် ဦးမြလှိုင်သည် အံ့အားသင့်ရတော့သည်။

မနက်က သူ့သွားနေကြလမ်းအတိုင်း သူ့အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသော ဦးသိန်းတန်ကို သူ ထမင်းစားခန်း မြင်တွေ့လိုက်ရသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

သူ့လွယ်နေကျ လက်သမားပစ္စည်းများထည့်သော လွယ်အိတ်ညှိုးကြီးနှင့်ဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ဦးသိန်းတန်မှာ အလောင်းစင်ပြင်ထားသည့်ခုတင်ပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာ အိပ်စက်နေလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ”

ကိုမြလှိုင်က မေးလိုက်သည်။

ငိုလက်စမျက်ရည်များကိုသုတ်ရင်း ဦးသိန်းတန်၏ငန့်က

“မနက်ကပဲ ငါးထပ်တိုက်မှာ ပြတင်းတံခါးလုပ်ရင်း အဲဒီက ပြတ်ကျတာပါ။ သူကလည်း ဝီရိယကောင်းတယ်လေ။ မနက် (၇) နာရီမှာ ပြတင်းပေါက်ကျည်းပေါင်ကို တက်ပြီးတပ်တာ။ အဲဒီက လိမ့်ကျတာပဲဆိုပါထော့”

“ဪ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ။ မနက် (၁၀) နာရီလောက်မှာ ကျွန်တော် သူ့ကို မြင်လိုက်မိသလိုရှိလို့”

ဦးသိန်းတန်၏ငန့် မအေးသည် ထိုစကားကြားသည်နှင့်

မျက်လုံး ဝင်းခနဲဖြစ်ကာ...။

“သူ မကျွတ်ဘူးထင်တယ်။ ကျွန်မရဲ့အမေကလည်း သူ့အိမ်ကိုလာတယ်ဆိုပြီး ဖုန်းဆက်တယ်။ ဒါဆိုရင်တော့ ဦးသိန်းတန်အတွက် ပရိတ်တရားဒေသနာရွတ်ပြီး သူ့ပစ္စည်းတွေပါ လျှာမှဖြစ်မယ်” ဟုပြောလေသည်။

ကိုမြလှိုင်သည်လည်း သူ့မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့လိုက်ရသော ဦးသိန်းတန်၏ရုပ်ပုံလွှာကို မေ့ပစ်၍မရနိုင်တော့ပေ။

အနွေးထည်အညိုရောင်ကြီးနှင့် ခပ်ဟောင်းဟောင်းလွယ်အိတ်ကို လွယ်ထားသည်။ ဦးသိန်းတန်သည် သူ့အိမ်ရှေ့မှ ခါးကိုင်းကိုင်နှင့်သွားနေသည်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် မျက်စိနှင့် မြင်လိုက်ရသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် မျက်လုံးနှင့်မြင်တိုင်းလည်း မမှန်ဟူသော အယူအဆကို ကိုမြလှိုင်သည် ယခုမှ ပထမအကြိမ်စဉ်းစားမိလေတော့၏။
ဪ...။

ဦးသိန်းတန်သည် သူ့ကိုလာ၍နှုတ်ဆက်သွားခြင်းပင်တကား။

ဆရာဝန်ကျော်

နွယ်နု ပိုင်ရှင်ရှိသောဆံတု

ပန်းချီ-ရိုးအောင်

နိဒ္ဒယနိုင်

ပိုင်ရှင်ရှိသောဆံတု

သံတွဲမြို့ကင်းမော်ရွာသင်္ဘောဆိပ်တွင် လူမောင်သည် စောင့်
စားလျက်ရှိ၏။ သူစောင့်စားနေသောဓားရာမှာ ပင်လယ်ထဲမှ ဘူးခနဲ
ပေါ်လာမည့် သင်္ဘောကြီးတစ်စီးပင်ဖြစ်လေသည်။ စစ်တွေမြို့မှ
သွက်ခွာလာမည်ဆိုသော ဘာဖတ်ဖလိုတီလာကုမ္ပဏီပိုင် သင်္ဘော
ကို မျှော်နေခြင်းပင်ဖြစ်လေ၏။

“ဟူး...ညနေ ငါးနာရီတောင်ထိုးလုပါပေါ့လား။”

သင်္ဘောက နောက်ကျနေသည်။ သင်္ဘောမောင်းသူများက
အိန္ဒိယလူမျိုးများပင်ဖြစ်ကြ၏။ သူသည် မေရီလင်ဒါဆိုသော ကလေး

မလေး မှာထားသည့် ဆုံတစ်ခုကို လိုချင်၍စောင့်စားနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုဆုံတုကိုရရှိပါက သူသည် မေရီလင်ဒါနှင့်အတော်အဆင်ပြေကာ နှစ်ကိုယ်ယှဉ်တွဲ ပျော်ပွဲဝင်နိုင်မည်ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်ကာလမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပြီးစအချိန်ဖြစ်သောကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံသို့ အိန္ဒိယမှာရှိသော ပလေကပ်လုံချည်များ လှသုံးကုန်ပစ္စည်းများ၊ အလှကုန်များ ဝင်လာရာ ထိုအထဲတွင်လည်း ဆုံတုနှင့် မျက်နှာအလှဆီများပါပါလာသည်။

သင်္ကြန်နီးပြီဖြစ်သောကြောင့် မေရီလင်ဒါသည် မစရင်သို့ ပြန်ကာ ဟန်ကျပန်ကျလှလှပပနေချင်သည်။

သူ၏ ကုသိုလ်ကံမှာ ရှပ်ရည်ချောမောလှပသော်လည်း ဆုံပင်က မကောင်းရှာ။ အနောက်တိုင်သူတို့ ထားသည့် နားရွက်အုပ်ရုံ၊ ပန်းပေါ်ကျရုံဆုံပင်မျိုးပင် မရှိဘဲ ပြောင်းဖူးမွေးကဲ့သို့ ဖြူရှပ်ရပ် မသန်စွမ်းသည့်ဆုံပင်များသာရှိနေခဲ့သည်။

ထိုဆုံပင်များကို ဖယ်ရှားကြည့်လိုက်မည်ဆိုလျှင်တော့ ပြည့်ပြီးသောကိုယ်လုံး၊ ဖြူစင်ဝင်းပအချို့ကျနှင့်လှသော အသားအရေနှင့် ပေါ်လွင်သောနားတံ၊ တောက်ပသောမျက်လုံးတို့ကြောင့် ဟောလိုဝုဒ်မှ ကီလိုပက်ထရာမင်သမီး (သို့မဟုတ်) ဘရစ်ကွစ်ဘားဒေါနှင့်ပင် တူသည်ဟု ဆိုရလောက်သော မိန်းမမျိုးမျိုးဖြစ်သည်။

ကိုလူမောင်က ယစ်မျိုးအရာရှိမို့ သံတွဲမှာပင် မေရီလင်ဒါ

နှင့် ဆုံခဲ့ရသည်။ မေရီလင်ဒါက ဗိုလ်ဆန်သည်။ သံတွဲရှိ အနောက်တိုင်း အက၊ကဏ္ဍိရသောခန်းမတွင် စတင်တွေ့ရှိရာမှ မိတ်ဆွေလည်း မက သမီးရည်စားလည်းမက ဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ကိုလူမောင် စောင့်စားနေစဉ်မှာပင် သင်္ဘောကြီးသည် ဝေလငါးကြီးတစ်ကောင်လို ခေါင်းပေါ်လာ၏။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာသည်။ စစ်တွေမြို့တွင် သူ့မှာကြားလိုက်သောဆုံတုပါမှ ပါပါမည်လားဟု တထိတ်ထိတ် တွေးမိသေးသည်။

“ဟိမှာဟိ။ ဒီကောင်တွေက သူတို့ကိုပမ်းရမယ့်ပစ္စည်းလွှတ်ပေးမယ်ဆို ငါ့လက်ထဲ ဘာမဆို ထည့်မယ့်ကောင်တွေပဲ”

မြင်နေရသော သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းသို့ကပ်သည့်တိုင် လည်တံရှည်နေသော လူမောင်သည် သင်္ဘောကပ်၍ သူ့ကို လှမ်းလက်ပြသော ကရစ်စနာကိုတွေ့မှပင် သက်ပြင်းချစ်တော့သည်။

ကရစ်စနာသည် အိန္ဒိယပစ္စည်းများ မြန်မာပြည်သို့ သယ်လာသူဖြစ်သည်။

“အဆင်ပြေလား၊ ကရစ်စနာ”

“ပြောပါတယ်။ ဆရာပြောတဲ့အရွယ် ဆရာပြောတဲ့ဆုံတုမျိုးပါပဲ။ ငါ့ဆရာတို့များ ဘယ်လောက်စိတ်ဝင်စားနေလဲလို့ ဘီယာမသောက်တော့ဘူးလား”

“သောက်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ ဘာတွေလုပ်လာလဲ

ဆိုတာ စစ်ရဦးမယ်”

လူမောင်သည် ဆေးကိုတော့ ယူခွင့်မပြုနိုင်။ သူသည် သူ့လူများနှင့် ကျကျနနစစ်ဆေးပြီးတော့မှပင် စားသောက်ဆိုင်သို့ ဘီယာသောက်ရန် လိုက်လာခဲ့တော့သည်။

သေသပ်လုပ်သော ဘူးလေးတစ်ခုကို ကရစ်စနားက ထုတ်ပေးလေသည်။ ထိုခေတ်က ခေတ်စားနေသော လည်တိုင်ကုပ်ဝဲ ဆံတု သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး၊ ဆံပင်များက ပြာပြာနက်မှောင်လျက် ရှိသည်။

“ကောင်းလိုက်တာကွာ”

“ဒါဆိုရင် ဆရာ အဆင်ပြေပြီမို့လား”

“အိုကေ”

မေရီလင်ဒါသည် လူမောင်၏အရည်အချင်းကို ယုံကြည်သွားသည်။ သူမသည် ဆံတုလေးကိုစွပ်ကာ မှန်တင်ခုံတွင်ထိုင်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ခေါင်းအကြီးအသေးကြိုက်ရာနှင့် စွပ်၍ရအောင် အတွင်းရှိသားရေရှုံ့ကြီးက တာဝန်ကျသည်။

“ဟာ...သိပ်အဆင်ပြေတာပဲ။ ဒါဆိုရင် ငါ့ကို ဘယ်သူက မှ ဆံပင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကဲ့ရဲ့စရာမရှိတော့ဘူး”

မေရီလင်ဒါသည် ခွင့်ရက်ရှည်ယူခိုင်းကာ လူမောင်ကို ဝဲရစ်မြို့သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အနုပညာပစ္စည်း အကြွယ်ဝဆုံး အနုပညာပစ္စည်းများကိုလည်း ချစ်မြတ်နိုးတတ်ဆုံးနိုင်ငံမှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံပင် ဖြစ်လေသည်။

ပြတိုက်ကြီးများ၊ မျှော်စင်ကြီးများဖြင့် ခမ်းနားထည်ဝါလှသည်။ လူမောင်နှင့် မေရီလင်ဒါတို့သည် ပါရီမြို့လယ်တွင် အိမ်ခန်းတစ်ခန်းကားကာ နေကြလေသည်။ ပြဿနာက ထိုညက စလေသည်။

ရုပ်ရှင်ကြည့်ကာ ပြန်လာသော မေရီလင်ဒါသည် သူမမြတ်နိုးသောဆံပင်အတု ခေါင်းဖွပ်ကို ချွတ်ကာ မှန်တင်ခုံပေါ်တွင် တင်၍ လူမောင်၏ဘေးတွင်ဝင်ကာ အိပ်စက်ခဲ့သည်။ ပါရီမြို့မှာ ညအလှဖြင့် ပြည့်ဝကာ တော်တော်နှင့် မအိပ်စက်ကြ။ လူမောင်နှင့် မေရီလင်ဒါတို့သည် ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်များပြောပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ကိုစယ်လျက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ကြသည်။

မေရီလင်ဒါသည် ညဝတ်အင်္ကျီနှင့် စောင်ကိုခြုံကာ ပက်လက်လှန်အိပ်ပျော်နေစဉ် မိန်းမတစ်ဦးသည် အခန်းထဲသို့ဝင်လာ၏။ ထိုမိန်းမမှာ ခေါင်းတုံးနှင့်ဖြစ်ပြီးလျှင် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်မျှ ရှိသော အိန္ဒိယအမျိုးသမီးနှင့် တူလေသည်။

သူမသည် မကျေနပ်သောမျက်နှာနှင့်ကြည့်ကာ အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့်...

“ငါ... ချစ်ရာဒန်ပူ(ချုံ)ကတောင်လာရတာ လက်စဆတ်တော့ ငါ့ဆံပင်တွေကို နှင်တို့ယူလာကြတာကိုး။ ချစ်ရာဒန်ပူ(ချုံ)ကို ပြန်ပို့ရင်ပို့ မပို့ရင်တော့ နှင့်ကို ငါ လည်ပင်းညှစ်သတ်မယ်”

ဟုဆိုကာ သန်မာထွေးကရှိုင်း၍ အရပ်ပြင်သော အိန္ဒိယ ပျိုဖြူသည် မေရီလင်ဒါကို ကားရားခွက လည်ပင်းကိုင်ညှစ်လေတော့သည်။

လည်ပင်းညှစ်နေသောအခါ သူ့ဆံပင်များကို သူ့ခေါင်းတွင် စွပ်ထားသည်ဟု ဆိုလေသည်။ လည်ပင်းအစ်လာသောကြောင့် “မလုပ်နဲ့... မလုပ်နဲ့... သွား” ဟု မေရီလင်ဒါက အော်လိုက်ရာ ဘေးနားက လူမောင်နှီးလာ၏။

“မေရီ ဘာဖြစ်လို့လဲ မေရီ”

“လူ... မေရီ ကြောက်တယ် လူ... လုပ်ပါဦး”

မေရီလင်ဒါက လူမောင်ကို လူဟုတစ်လုံးတည်း ခေါ်လေရိုသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ မေရီရယ်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟို... ဟိုဆံတုလေ... ဆံတုကြီးကို ပြန်ပေးလိုက်ပါတော့”

လူ”

“ဘယ်သူ့ကို ပြန်ပေးရမှာလဲ”

မေရီလင်ဒါက သူ့အိပ်မက်ကို ရှင်းပြလိုက်သည်။ လူမောင်

က မယုံပေ။

“မေရီ စိတ်စွဲလို့ အိပ်မက်မက်တာပါ။ မနက်ပြန် ပြဇာတ်ကြည့်ဦးမှာမို့လား”

သူ့မအာလုအပအတွက်တော့ ဆံတုသည် မရှိမဖြစ်လိုအပ်သည်ဖြစ်ရာ နောက်တစ်ညထားဖို့ လူမောင်နားချသည်ကို လက်ခံလိုက်တော့၏။

ထိုညက ပြဇာတ်ရုံတစ်ရုံတွင် ပြဇာတ်ကြည့်ကြသည်။ မေရီလင်ဒါ စိတ်မလုံး သူမ၏နောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက် လိုက်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။ တည်းခိုသည့်အိပ်ခန်းသို့ရောက်သောအခါ ဝိဇ္ဇာကီသောက်ထားသော လူမောင်က အရင်အိပ်ပျော်သွားရာ ညက ကဲ့သို့ပင် ဆံပင်ပိုင်ရှင်မိန်းမပျို ပေါ်လာပြန်သည်။

“ရှင် ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပါ။ ရှင်မှာ ဆံပင်မရှိလို့ ဒီဆံပင်လိုချင်တာ မဟုတ်လား၊ ဒါတွေက ကျွန်မဆံပင်အစစ်တွေရှင်း မနက်ကျရင် ပြန်ပို့ဖြစ်အောင်ပို့”

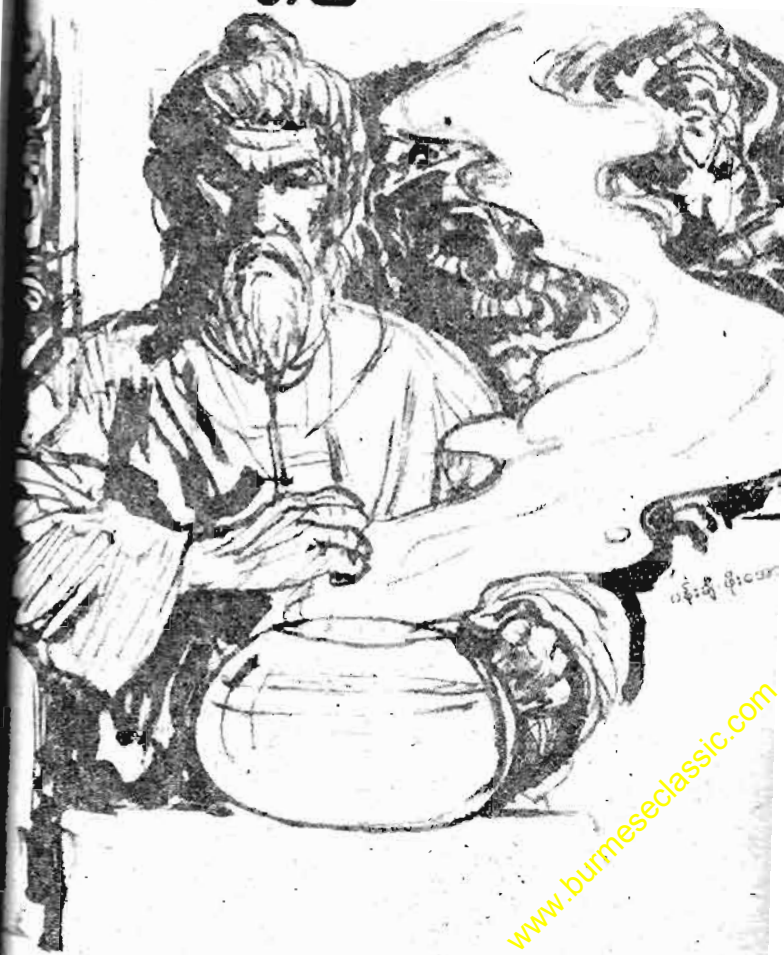
သည်တစ်ခါတော့ ပြေပြေပြစ်ပြစ် ခါးထောက်ကာ ပြောသည်။ လန်နီးသောအခါ တုန်လှုပ်စွာ မေရီလင်ဒါက ပြောပြ၍ ပြင်သစ်မှ ကလကတ္တာသို့ လေယာဉ်စီးပြီး ချစ်ရာဒန်ပူ(ချုံ)ပြည်နယ်သို့ ထွက်သောကာနှင့် လိုက်ပါလာရာ ထိုမြို့တွင်ရှိသော ပြတိုက်၌ လှူဒါန်းလိုက်၍ နောက်ပိုင်း အိပ်မက်မက်တော့ပေ။

၂၂၄ ■ စာတည်းစာတည်း

မေရီလင်ဒါသည်လည်း ထိုပြည်နယ် အလှပြင်ဆိုင်မှ ဆံတု
တစ်ခုထပ်ဝယ်ရာ အိပ်မက်ဆိုးများ မမက်တော့၍ စိတ်ချမ်းသာသွား
တော့၏။

နိဗ္ဗာန်

မြပုလဲရွာသွန် ပတ္တမြားငမောက်

မြပုလဲစန္ဒာညွန့်

ပတ္တမြားစတော်

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၄၇ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆုတ် (၇)ရက်၊ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၈၈၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ (၂၈)ရက် စနေနေ့တွင် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂျင်နရယ်ပရင်ဒါဂတ် (General Prender Gart) ဦးစီးသော ရေကြောင်းတိုက်သင်္ဘောတပ်သည် ရတနာပုံမင်းနေပြည်တော် မန္တလေးဂေါ်ဝန်ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာ၏။

အင်္ဂလိပ်ရေကြောင်းတပ်ကို မြန်မာတို့ ကောင်းမွန်စွာ ခုခံတိုက်ခိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်ခြင်း လုံးဝမရှိသောကြောင့် သေနတ်သံ

တစ်ချက်မှ မကြားလိုက်ရဘဲ ရတနာပုံမန္တလေးနေပြည်တော်သို့ အေးဆေးစွာ ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်ရေတပ်ဆိုက် ရောက်လာပြီး စနေနေ့ည တစ်ညလုံး မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားလှသော ကြယ်ကြွေခြင်း ကျီးပျံခြင်းများဖြစ်လာ၏။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၄၇ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆုတ် (၈)ရက်၊ နိုဝင်ဘာလ (၂၉)ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် သီပေါမင်း မိဖုရားထိပ် ဓုဖုရားလတ်နှင့် အချို့သောမျိုးကြီးမတ်ရာများကို ရေနန်းယာဉ်သာ သင်္ဘောကြီးဖြင့် ဖမ်းဆီးတင်ဆောင်သွား၏။

မင်းနှင့် မိဖုရားအပေါင်းတို့ကို ရန်ကုန်မြို့တစ်ဆင့် အိန္ဒိယ ပြည် မာဒရက်၊ မဒရတ်မှတစ်ဖန် ဘုံဘောမြို့နယ်၊ ရတနာဂီရိမြို့သို့ အပြီးအပိုင် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွား၏။

အင်္ဂလိပ်တို့သည် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၄၇ ခုနှစ်၊ နတ်တော် လဆုတ် ၁၁ ရက်၊ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၈၈၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ (၁) ရက်၊ သောကြာနေ့တွင် မြန်မာနိုင်ငံကို ဗြိတိသျှအင်ပါယာ နိုင်ငံ တော်ဖြစ်ကြောင်း တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့ ကြေညာပြီး သိမ်းပိုက်အုပ်ချုပ်ခဲ့၏။ ထိုသည့်အချိန်မှစ၍ မြန်မာတစ်မျိုးလုံး ထီးကျိုးစည်ပေါက် ထီးနန်း ပျောက်ကာ သူကျွန်လက်အောက် ရောက်ခဲ့ကြရလေတော့၏။

(၁)

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၄၇ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလပြည့်၁၅ ရက်၊ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၈၈၆ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၈ ရက်၊ ကြာသပ တေးနေ့၌ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂျင်နရယ်ပရင်ဒါဂတ် (Gen- eral Parendergart) သည် မိမိလက်အောက် ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်၏ ပြောစကားကို မယုံ၍ မန္တလေးမဟာမြတ်မုနိဘုရား ရုပ်ပွားတော်ကြီး ရှိရာသို့ ကုလားစစ်ဗာရီတပ်သား (၁၀၀) ကျော်နှင့် ဘုရားပရိဝံသ အတွင်းသို့ ဝင်လာကြ၏။

မဟာမြတ်မုနိရုပ်ပွားတော်ကြီးရှိရာ ဂန္ဓာကုဋီတိုက်အတွင်း သို့ ဝင်လာကြပြီး ရုပ်ပွားတော်ကြီးရဲ့ ရှေ့တည်တည် ရပ်လိုက်ကြ သည်။

“ဂျင်နရယ်... ရုပ်ပွားတော်ကြီးရဲ့ နဖူးအလယ်တည့်တည့်မှာ တပ်ထားတဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာကြီးကို ကြည့်ပါ။ အဲဒါ မြန်မာဘုရင် တပ်ဆင်ထားတဲ့ မိုးကုတ်နယ်က တူးဖော်လို့ရတဲ့ ပတ္တမြားမောက် ကြီးဖြစ်ပါတယ်”

“ဟာ . . . အင်မတ်ကြီးတဲ့ ရောမပတ္တမြားလုံးကြီးပါလား။ ကျုပ်တစ်သက် ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ပတ္တမြားကို တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး။ အခု မြန်မာပြည်ရောက်မှ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးတော့တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဂျင်နရယ်။ ဒီပတ္တမြားကြီးဟာ အင်မတန်

အရည်အသွေးကောင်းလွန်းလို့ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးကိုယ်တိုင် ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင်တော်မူပြီးမှ ရေစက်ချပြီး တပ်ဆင်လှူဒါန်းထားပါတယ် ဂျင်နရယ်။

ဒီပတ္တမြားကြီး ဘယ်လောက်အရည်အသွေးကောင်းသလဲဆိုတာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပန်းရောင်သွေးထပြီး အားလုံးနီရဲနေတာကိုသာ ကြည့်ပေတော့”

ဟု ဂျင်နရယ် ပရင်ဒါဂတ်က ချီးမွမ်းလိုက်ပြန်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဂျင်နရယ်။ ဒီပတ္တမြားကြီးကို တူးဖော်ရရှိပြီးကတည်းက ပြင်သစ်တွေဟာ မိုးကုတ်မြို့နယ်ကို မရမက တိုက်ယူပြီး ပြင်သစ်အင်ပါယာနိုင်ငံထူထောင်မလို့ စီစဉ်နေတာ။ ဒါကို သိလို့ ကျွန်တော်များ ဗြိတိသျှစစ်တပ်က ရတနာပုံ မန္တလေးနေပြည်တော်နဲ့ အထက်မြန်မာနိုင်ငံကို မသိမ်းမဖြစ် အမြန်ဆုံးသိမ်းလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါတယ် ဂျင်နရယ်”

“မှန်တာပေါ့ မေဂျာရယ်။ မြွေမြွေချင်း ခြေခြင်တာပေါ့”

“ဒီပတ္တမြားမောက်ကြီးကို မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးကိုယ်တိုင် ရေစက်ချပြီး ဒီမဟာမြတ်မုနိဘုရား နဖူးတော်မှာ တပ်ဆင်လှူဒါန်းထားတယ်ဆိုတာ မေဂျာဖယ်ရာ (Major Phayre)၊ မေဂျာအာလန် (Major Allan)၊ ကာနယ်ဖိုက် (Colonel Fitch)၊ ကာနယ်စလေဇင် (Colonel Sladen) တို့ကတစ်ဆင့် ဗြိတိသျှစစ်ဗိုလ်၊ စစ်သားတွေ

အတော်များများ သိထားကြပါတယ် ဂျင်နရယ်”

“မေဂျာ... ကျုပ် အင်မတန်အံ့သြနေတာက ဒီလောက် အစိုးတန်တဲ့ပတ္တမြားကို လှူမြင်ကွင်းမှာထားပြီး တပ်ဆင်လှူဒါန်း ရှိခိုးနေကြတာ မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ ဘာသဘောလဲ မသိဘူး။ ပစ္စည်းတန်ဖိုးကို မသိလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခု အယူသည်း အစွဲအလမ်းကြီးလို့လား”

“မြန်မာလူမျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာတွေဟာ ဘုရားတရားကို သိပ်ကြည်ညိုလေးစားယုံကြည်ပါတယ်။ သိပ်အစိုးတန် အထွတ်အမြတ်သားတဲ့ ရတနာပစ္စည်းများကို သဒ္ဓါတရားရှိရှိနဲ့ ဘုရားကိုလှူရတာဟာ သူတို့ဘဝမှာ အမွန်မြတ်ဆုံး ကုသိုလ်အရဆုံးဖြစ်တယ်လို့ ယူဆထားကြပါတယ်”

“အေးလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်တို့ ဗြိတိသျှလူမျိုးတွေကတော့ မြန်မာပြည်ကို သိမ်းပိုက်လက်စနဲ့ မြန်မာပြည်မှာရှိတဲ့ အစိုးတန် ရတနာပစ္စည်းတွေကိုပါ သိမ်းရမှာပဲ”

“ဒီပတ္တမြားကြီးကို ယူလိုဖြစ်ပါ့မလား။ ဘာသာရေးစစ်ပွဲထဲကြွပုန်ကန်မှုဖြစ်လာမှာ စိုးရပါတယ် ဂျင်နရယ်... စဉ်းစားပါဦး”

“အို... မောင်မင်း မသိပါဘူးလေ။ ဒီအချိန်မှာ မြန်မာပြည်ကို သိမ်းလက်စနဲ့အားလုံးရောပြီး သိမ်းပစ်လိုက်ရမှာပဲ။ အခြေအနေအေးသွားပြီး နောက်မှသိမ်းရင် လူအများသိပြီး ပြဿနာဖြစ်လာနိုင်

တယ်။ ဒါကြောင့် ယူခြင်းယူ သိမ်းခြင်းသိမ်းရင် အခုကတည်းက ယူမှ သိမ်းမှဖြစ်မယ်။

“ဟေ့...စစ်ဗာရီဆာဂျင် မောင်မင်းနဲ့နစ်ယောက် အပေါ် တက်ပြီး ပတ္တမြားကြီးကို ဖြုတ်ကြစမ်း။”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ရက်ဆာ။”

ဟု ကုလားစစ်ဗာရီဆာဂျင်က အလေးပြုပြီး စစ်ဖိနပ်ဝတ် ထားလျက်နှင့် အခြားစစ်သားနစ်ဦးကိုခေါ်၍ မဟာမြတ်မုနိဘုရားရှင် ပွားတော် ပလ္လင်ရင်သို့ ပြေးသွားကြပြီး တက်ကြ၏။ အပေါ်ရောက်မှ ဆာဂျင်သည် ခြေချော်၍ လှမ်းဆွဲလိုက်ရာ သုံးဦးသား အရှိလွန်ပြီး အောက်သို့ တောက်ထိုးကျွမ်းပြန်ကျလေ၏။ သုံးဦးလုံး ဦးခေါင်းနှင့် အောက်ကျောက်ပြားပြင်အခင်း၊ ဆောင်မိပြီး မရူမလှခံရရင်း ခေါင်းကွဲ သေဆုံးသွားကြ၏။ ဂျင်နရယ် ဂရင်ဒါကတ်သည် ဒေါသတကြီးနှင့်

“ဟေ့...နောက်ထပ် သုံးယောက် အပေါ်တက်ကြစမ်း။”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်မှ အားလုံးလှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာကာ တက်သူတက်၊ အလောင်းကို အပြင်သို့သယ်ထုတ်သူက သယ်ထုတ် နှင့် အထုပ်စွပ်သွား၏။ စစ်သားသုံးယောက် ဖိနပ်မချွတ်ဘဲ တစ် ယောက်ပေါ်တစ်ယောက် ဆင့်တက်သွားကြပြန်သည်။ အပေါ်ဆုံး တစ်ယောက်မှာ ရုပ်ပွားတော်ကြီးပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်၏။ စစ်သား

သည် သံခွာတပ် စစ်ဖိနပ်နှင့်ကြေးဆင်းတုကိုယ်ပေါ်သို့ အရှိန်နှင့် နင်းတက်လိုက်သည်တွင် ဟန်ချက်မမြဲဘဲ ခြေချော်ဟပ်ထိုးလဲကျ သွား၏။ ဦးခေါင်းမှာ ပလ္လင်စောင်းနှင့် ရိုက်ချသလိုဖြစ်၍ ဦးခေါင်းခွဲ ကွဲကာ တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်း အသက်ပျောက်သွားရှာ၏။

ကျန်နစ်ယောက် ကြောက်ကြောက်နှင့် ဆက်တက်ကြရာ နစ်ဦးစလုံး သံခွာကြောင့် အပေါ်မရောက်မီ ချော်ကျပြီး တစ်ယောက် ခြေကျိုး၍ ကျန်တစ်ဦး လက်ကျိုးသွားပြန်သည်။

ဤသို့ ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာ အသေဆုံးအံ့ဖြစ်ဆုံးနှင့် သေ ကြေ ကျိုးကန်းကြသည်ကို မြင်ကြသောအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဂျင်နရယ် ပရင်ဒါကတ်နှင့် မေဂျာပါ အားလုံး နောက်ဆုတ်သွားကြ၏။

“ဟာ...ကျိန်စာသင်ပြန်တုတယ်။”

ဟု မေဂျာက လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်ရာ ပရင်ဒါကတ်က မျက်ထောင့်နီနီ ဒေါသကြီးကြီးဖြင့်...

“မင်းက စစ်သားဖြစ်ပြီး သတ္တိမရှိဘူးလား။ ဒီလောက်တောင် ကြောက်နေရသလားကွ။ အင်္ဂလိပ်စစ်သားဖြစ်ရက်သားနဲ့ အယူ သည်းနေရသလား။”

ဟု ကြိမ်းမောင်းမာန်မလိုက်မှ စစ်ဗိုလ်ရော၊ စစ်သားများပါ အားလုံး ငြိမ်ကျကျတုတ်သွားတော့သည်။

“ဟေ့...ဝါးတွေရှာကြစမ်း။ ဝါးတွေ မတွေ့တော့အောင်

ရာပြီး ဝါးလှေကားလုပ် တက်ယူကြစမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ကုလားစစ်သားများသည် အလို့
လျှို့ ထွက်သွား၍ ဝါးများကို တွေ့ရာနေရာများမှ ဆွဲယူလာခဲ့ကြလေ
၏။ ဝါးလှေကားအိုင်အခံပြုလုပ်ပြီး လှေကားထောင်၍ ပတ္တမြားလုံး
ကြီးကို ဖြုတ်ယူလိုက်၏။ တက်ဖြုတ်သူ ကုလားစစ်သားသည် ပရင်ဒီ
ဂတ်အား ပတ္တမြားကြီးကို တစ်ခုတည်း လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပေးလိုက်၏။

“ဟာ... အင်မတန်ကြီးတဲ့ ပတ္တမြားကြီးပါလား။ ကြက်ဥ
အရွယ်လောက်ရှိတာပဲ။ အထဲက ကြိုးတွေကလည်း မနည်းပါလား။
ခြောက်ကြိုးတန်း၊ ကြိုးအရှင်တွေ သုံးစုံတောင်ပဲတာပဲ။ အနီးကပ်
ကြည့်မှ အဝေးကကြည့်လိုမြင်တဲ့အရောင်နဲ့မတူဘဲ ကြက်သွေးရောင်
အနီရဲ့ရဲတောက်တောက်ကြီးပါလား။”

ဟုပြောဆို၍ ညာဘက်လက်ဖြင့် ကိုင်တွယ်လှည့်ပတ်ရင်း
ချွန်းချွန်းစားစားကြည့်နေမိ၏။

“ဂျင်နရယ် ဒီလောက်ကြီးတဲ့ပတ္တမြားမျိုးတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ
နောက်ထပ်ရရှိ တွေ့ဖို့ မလွယ်ဘူး။ ရှားမှရှား။ အိဂျစ်ပရမစ်သမိုင်း
ဂူကြီးတွေ တူးဖော်ရတာတဲ့ အိဂျစ်မင်းဆက်နန်းစဉ်ပတ္တမြားတွေထက်
ပိုကြီးတာပေါ့။ အိန္ဒိယ မဟာရာဇာတွေဆီမှာရှိတဲ့ ပတ္တမြားတွေထက်
လေးငါးခြောက်ဆ ပိုကြီးတာပေါ့”

“မေ့ရပြောတာ သိပ်မှန်ပါတယ်။ ကျုပ်သိသလောက်

ပြောရရင် အိဂျစ်ပရမစ်သမိုင်းဂူထဲက တူးဖော်ရရှိတဲ့ အိဂျစ်ဘုရင်
နန်းစဉ်ပတ္တမြားထက် ပိုကြီးတာ အမှန်ပဲ။ အချိန်လည်း သိပ်စီးတယ်။
အရည်အသွေး သိပ်ကောင်းပြီး အပြစ်အနာအဆာ လုံးဝမပါတဲ့အပြင်
ခြောက်ကြိုးတန်း ကြိုးအရှင်သုံးစုံပါတာတော့ ‘အထူးခြားဆုံးပါပဲ’

“ဂျင်နရယ်... ကျွန်တော် သိရသလောက်ဆိုရင် မင်းတုန်း
မင်းတရားကြီးဟာ ဒီလိုပတ္တမြားကြီးမျိုး နှစ်လုံးတိတိရထားတယ်လို့
ဆိုကြပါတယ်”

“ဟင်... ဒီလိုဆိုရင် နောက်ပတ္တမြားတစ်လုံးကလေးရော ဘယ်
ရောက်သွားသလဲ မေ့ရ”

“မင်းတုန်းမင်း နတ်ရွာစံလွန်တော်မူပြီးတဲ့နောက် သီပေါ
မင်းလက်ထဲ ရောက်သွားတယ်လို့ ပြောကြပါတယ်”

“ဟာ... ကျုပ် သီပေါမင်းကို ဖမ်းသွားတုန်းက ရှာတာ
တခြားစိန်ရွှေရတနာများနဲ့ ပတ္တမြားအလုံးသေးများကိုသာ ရပါတယ်။
ပတ္တမြားကြီးကို မတွေ့ရပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အသိမ်းခံရမှာစိုးလို့ သီပေါမင်းနဲ့ မိဖုရားကို
ဖမ်းလာစဉ်မှာ မန္တလေးကျူးထဲ ပစ်ချခဲ့တယ်လို့ ပြောကြပါတယ်
ဂျင်နရယ်”

“ကျုံးရဲဘယ်နေရာကို ပစ်ချခဲ့သလဲ မေ့ရ”

“မိတော့... ကျွန်တော်မျိုး အတိအကျမသိပါဘူး။ ကျုံး

၂၃၆ ■ စာတင်ချုပ်စီရင်သည်

ကူးတံတားပေါ်အရောက် ရေထဲကို ပစ်ချလိုက်တယ် ပြောကြပါတယ်။ သီပေါမင်းနဲ့မိဖုရားကို ဖမ်းလာစဉ်တုန်းက ကုလားစစ်ဗာရီတပ်သားတွေလည်း ရေထဲကို တစ်ခုခုပစ်ချလိုက်တာကို မြင်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာပစ်ချလိုက်မှန်း မသိလိုက်ဘူး။

“အေးလေ . . . မောင်မင်းပြောတာလည်း မှန်တာပေါ့။ ဒီပတ္တမြားတစ်လုံးရတာပဲ ကျေနပ်လှပါပြီ။ ဒါလည်း ဘုရားသခင် ကျေးဇူးတော်ကြောင့် မြန်မာပြည်ရောက်လာပြီး မောင်မင်းခေါ်ပြလိုရတာပဲ။ မေဂျာလည်း အကျိုးကျေးဇူးရှိရမှာပေါ့ . . . ဂွတ်လတ်”

ဟုပြောဆို၍ မေဂျာကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ပတ္တမြားမောက်ကြီးကို လက်ကိုင်ပစ်ဖြင့်ထုပ်၍ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ရင်း မဟာမြတ်မုနိဘုရား ပရိဝုဏ်အတွင်းမှ အားလုံး ထွက်သွားကြ၏။

သီပေါမင်းနှင့် မိဖုရားထိပ်စုဘုရားလတ် ပါတော်မူခဲ့ပြီးနောက် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၄၇ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလပြည့် ၁၅ ရက်၊ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၈၈၆ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၈ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့၌ မန္တလေးမဟာမြတ်မုနိ ရုပ်ပွားတော်ကြီးမှ နဖူးသင်းကျစ်တော်ရတီချိန် (၁၃၅)ရတီတိတိရှိသည့် ပတ္တမြားမောက်ကြီးသည် ဒုတိယအကြိမ် ပါတော်မူခဲ့ရပြန်လေတော့သည်။

(၂)

အင်္ဂလန်တွင် မြန်မာနိုင်ငံရောက် ဗြိတိသျှစစ်ဗိုလ် စစ်သားများမှာ စေတီပုထိုး၊ ကျောင်းကန်ဝရပ်များမှ အဖိုးတန်ရတနာများ ဖြုတ်ယူ၍လည်းကောင်း၊ စေတီဘုရားဌာပနာတိုက်များကို ဖောက်ထွင်းဖျက်ယူ၍လည်းကောင်း ချမ်းသာကြွယ်ဝနေကြသော ခေတ်ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံရောက် ခေတ်ပျက်အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်စစ်သား သူဌေးပေါက်စများ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၌ ရေပန်းစားထောင်လွှားနေကြသော အချိန်ဖြစ်၏။

(နယ်ချဲ့ ဗြိတိသျှလူမျိုး ကုလားဖြူနှင့် ကုလားမည်း မိစ္ဆာပါပဝက်နွဲ့တို့သည် မြန်မာနိုင်ငံမှ ကျောက်မျက်ရတနာ ရွှေငွေများ သာမက ဘုရားလှူထားသော လူတစ်ရပ်ကျော် ကြေးခေါင်းလောင်းကြီး အလုံး ၉၀ ကျော်၊ ခေါင်းလောင်းအလတ်၊ အသေးပေါင်း ၂၀၀ ကျော်၊ ကြေးဆင်းတုတော်ကြီးပေါင်း အဆူ ၈၀ ကျော်၊ ဉာဏ်တော်လူတစ်ရပ် ကြေးဆင်းတုတော် အဆူပေါင်း ၃၂၀ ကျော်ကို အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ ဘုံဘေမြို့ရှိ ကြေးဒဂါးသွန်းလုပ်သော စက်ရုံရှိ ဂိုဏ်းတစ်ခုတည်းသို့ သယ်ဆောင်ဖျက်ဆီး ရိုက်ချိုးအရည်ကျိုးခဲ့ကြ၏။ (အခြားနေရာသို့ သယ်ယူသွားသည်များ မပါသေးချေ။)

ရှင်နရယ် ပရင်ဒါကတ်သည် အင်္ဂလန်သို့ပြန်သွား၍ လန်ဒန်မြို့ ကျောက်မျက်ရတနာဈေးကွက်၌ ဈေးနှုတ်စမ်းပြသရာ မြန်မာနိုင်ငံ

ရောက် မင်းတုန်းမင်းတရားလက်ထက် ယောအတွင်းဝန် ဦးဘိုးလှိုင် နှင့် မိုးကုတ်ပတ္တမြားကျောက်တွင်းကိစ္စ စာချုပ်ချုပ်ဆိုရန် ဆွေးနွေး တင်ပြခဲ့သူ ပြင်သစ်ကုန်သည်ကြီးနှင့် ပြန်ဆုံမိကြသည်။ ပြင်သစ် ကုန်သည်ကြီးသည် ယောအတွင်းဝန်ဦးဘိုးလှိုင်နှင့် မိုးကုတ်ပတ္တမြား ကျောက်တွင်းကိစ္စ ဆွေးနွေးစဉ်က ထုတ်ဖော်ပြသ တန်ဖိုးဖြတ်ခိုင်းခဲ့ သော ပတ္တမြားငမောက်ကြီးမုန်း ချက်ချင်းသိလိုက်၏။

ပထမဆုံး ပတ္တမြားငမောက်ကြီးကို ပြင်သစ်ကုန်သည် ဝင်ဆာမြို့စားကြီးနှင့် အိဒင်ဘာရာမြို့စားကြီး ပေါင်သုံးဦး စတင် ကြည့်ရှုချေးပေးရာမှအစ ဟိုးလေးတကျော်ဖြစ်လာသည်။

မြန်မာနိုင်ငံမှ ရောမပတ္တမြားကြီး၏အကြောင်းသည် လန်ဒန် မြို့တော်ကြီးသာမက ဗြိတိသျှတစ်နိုင်ငံလုံး ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကျော် ကြားသွား၏။ ဗြိတိသျှနိုင်ငံမှတစ်ဆင့် ဥရောပတိုက်တစ်ခွင်လုံး ပြုပြ စင်အောင် နာမည်ကျော်ကြားလှသိများလာသည်။ လန်ဒန်မြို့ထုတ် နေ့စဉ်သတင်းစာတိုင်း၏ ရှေ့မျက်နှာဖုံးမှရုပ်ပုံနှင့်တကွ တခမ်းတနား ကြီးကျယ်စွာ ဖော်ပြနေ၏။ ကုန်သည်လောက၊ ရတနာလောက၊ မင်းဆွေမင်းမျိုးလောကနှင့် သတင်းစာလောက၌ သူ့အကြောင်းမပါ လျှင် မပြီးသလောက် သတင်းစာအရောင်းတွင်ကျယ်သလောက် ရေပန်းစားခဲ့၏။

အင်္ဂလန်မှ မြို့စား နယ်စားကြီးများသာမက အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ

စော်ဘွားကြီးများ မြို့စား နယ်စား မဟာရာဇာကြီးများနှင့် အာဂါခန် မင်းသားကြီးပါ လန်ဒန်သို့တက်ရောက်ကြည့်ရှု ဈေးပေးလာကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အိုင်ယာလန်နယ်စားကြီးက အင်္ဂလိပ်စတာလင်ပေါင် လေးသိန်းငါးသောင်းပေး၍ ဝယ်ယူလိုက်၏။ မိုးကုတ်နယ်မှ မြန်မာ ပတ္တမြားကြီးသည် လန်ဒန်မြို့မှတစ်ဆင့် အိုင်ယာလန်ပြည်နယ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ခြောက်လကျော်ကြာပြီးသောအခါ အိုင်ယာလန် နယ်စားကြီးထံမှ အင်္ဂလန်ဖိုင်ကားကုမ္ပဏီသုဌေးကြီး မစ္စတာဂျွန်ဖိုင်က စတာလင်ပေါင် ငါးသိန်းလေးသောင်းပေး၍ ဝယ် ယူသွားပြန်သည်။

နောက်ထပ် ရှစ်လကြာပြန်သော် အင်္ဂလန်ဖိုင်ကားကုမ္ပဏီ သုဌေးကြီးမစ္စတာဂျွန်ဖိုင်သည် ပတ္တမြားကြီးကို အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ ပန်ဂျပ် စော်ဘွား မဟာရာဇာကြီးကို စတာလင်ပေါင် ခြောက်သိန်းသုံးသောင်း နှင့် ထပ်မံရောင်းချလိုက်ပြန်သည်။

ပတ္တမြားငမောက်ကြီးကို ပထမရရှိခဲ့သူ ပရင်ဒါဂတ်၊ ဒုတိယ ဝယ်ယူသူ အိုင်ယာလန်နယ်စားကြီးနှင့် တတိယနောက်ဆုံးဝယ်ယူ သွားသူ မစ္စတာဂျွန်ဖိုင်တို့ သုံးဦးစလုံး ပတ္တမြားကြီးကို လွန်စွာကြိုက် နှစ်သက်လျက်နှင့် မရောင်းချဘဲ ရောင်းချလိုက်ရ၏။

ပတ္တမြားငမောက်လက်ထဲ၌ရှိနေသူသည် လပြည့်နေ့ည

တိုင်း တစ်လလျှင်တစ်ကြိမ် အိပ်မက်ဆိုး မြင်မက်၏။ တူညီသော အိပ်မက် ဆက်တိုက်မက်သောကြောင့် အလွန်အံ့ဩစရာကောင်း နေသည်။ လပြည့်နေ့ညအိပ်မက်ဆိုးဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြ၍ ပတ္တမြား ကြီးကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ရောင်းလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

အိပ်မက်ကို လပြည့်နေ့ညသန်းခေါင်ယံတိတိ အချိန်တိုင်း မက်၏။ အိပ်မက်ထဲ၌ အနီရောင်ရဲရဲကတ္တီပါ ဗန္ဓုလစစ်ဝတ်စစ်စား ဝတ်ဆင်ထားသော၊ မျက်နှာတွင် ကျောက်ပေါက်မာပါသူ ရွှေစလွယ် ၂၀ သွယ် ဆွဲထားသည့် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် အိမ်ရှေ့ မင်းသားတစ်ပါးသည် ဘယ်ဘက်လက်ဝယ် 'ကျောက်စိစားကိုကိုင်၍ ရွှေဟင်္သာခြေနင်းစီးလျက် ကတ္တီပါဝတ်ရုံအနီရဲရဲ ကျောပြင်လွှမ်းခြုံရင်း လည်ပင်းစားထောက်လာကာ ပြောသည်ကို အိပ်မက်ထဲ ဖြင်မက် ကြ၏။

“ဘုရားလှူထားတဲ့ပစ္စည်း။ နဖူးသင်းကျစ်တော်ပတ္တမြား ငမောက်ကြီးကို ရတနာပုံ မန္တလေးနေပြည်တော် မဟာမြတ်မုနိဘုရား ဆီကို ပြန်ပို့။ မပို့ရင် လည်မျိုစားထောက် သတ်ပစ်မယ်”

ဟု အိပ်မက်ထဲလာရောက်ကြိမ်းမောင်းပြောဆို၏။

အိပ်မက်မက်ပုံအကြောင်းစုံကို မြန်မာစကားနားလည်သူ မြန်မာပြည်ရောက် ပရင်ဒါကတ်တစ်ဦးမှအပ ကျန်နှစ်ဦးက လုံးဝ နားမလည် သဘောမပေါက်ကြချေ။

ပတ္တမြားငမောက်ရှိ အစောင့်အရှောက်မျိုးမှာ တစ်ခါတစ်ရံ အီဂျစ်ပရမစ်သမိုင်းဂူအတွင်းမှ ရတနာများကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အိန္ဒိယ တောတွင်းရှေးဟောင်း ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်းမှ ဘုရားရွှေရုပ်တုများကဲ့ သို့ လည်းကောင်း၊ တိဗက်လားမား ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ရှေးဟောင်း ရုပ်ပွားတော် ဆင်းတုတော်များကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မက္ကစီကို ဒင်း ကပ်စ်ကျောက်သမိုင်းဂူထဲမှ ရွှေရုပ်တုကျောက်မျက်ရုပ်တုများကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဝိညာဉ်စည်းအစောင့်အရှောက်ရှိသည်ကို သိကြ၏ သို့သော် နားမလည်ကြချေ။

လပြည့်နေ့ည အိပ်မက်မက်ပြီးသောအခါ နောက်နေ့များ၌ ပတ္တမြားငမောက် သိမ်းထားရာ အခန်းထည့်ထားရာ ဗီဂိုအနီးတစ်ဝိုက် တွင် ညဉ့်သန်းခေါင်တိတိ ၁၂ နာရီထိုးပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တရုတ်ရုပ်နှင့် လမ်းလျှောက်နေသံကို ကြားရ၏။ အသံကြား၍ ထ ကြည့်လိုက်လျှင် ဘာသံမျှ မကြားရတော့ချေ။

အိပ်မပျော်သောညများတွင် ညဉ့်သန်းခေါင်ယံတိတိ ၁၂ နာရီ၌ ကတ္တီပါအနီရောင်ရဲရဲအသွေးရှိသည့် မဟာဗန္ဓုလ အဝတ် အစားနှင့် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းမြင့်မြင့်၊ မျက်နှာတင်း တင်း၊ နှုတ်ပေါ်ပေါ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေး၊ မဟာနဖူးကျယ်ကျယ် ရင်အုပ်ကားကား၊ မျက်နှာတွင် ကျောက်ပေါက်မာပါ၍ ရွှေစလွယ် ၂၀ သွယ် ဆွဲရင်း ဘယ်ဘက်လက်၌ ကျောက်စိစားကိုကိုင်ထားသော

ဟုသာခြေနှင်းစီးတာသူ မြန်မာ့ရှေးနန်းဝတ်နန်းစား စစ်ထွက်အဝတ် အစားဖြင့် အိပ်မက်မက်ထားသော အိမ်ရှေ့မဟာဥပရာဇာမင်သား အသွင်ကို ရိပ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ မြင်နေရ၏။ မီးဖွင့်၍ကြည့်လိုက်သော အခါ လုံးဝမမြင်မတွေ့ရတော့ချေ။ အချိန်မတော် ညကြီးမိုးချုပ် ပတ္တမြားကြီးကို ထုတ်ယူကြည့်မိလျှင် တောက်ခေါက်သံကို အမြဲ ကြားနေရ၏။

(ဤကဲ့သို့ မန္တလေးမဟာမြတ်မုနိဘုရား ရုပ်ပွားတော်ကြီး၏ နဖူးသင်္ကေတတော် ပတ္တမြားမောက်ကြီးရှိရာသို့ အမြဲမပြတ် နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်လံပါရှိသူ စောင့်ရှောက်သူမှာ ဦးအောင်ဇေယျ၏ စတုတ္ထမြောက်သားတော် ကုန်းဘောင်ဆက် ခြောက်ဆက်မြောက် ပဓမ္မင်းခေါ် အမရပူရဗြဟ္မာည်မင်းခေါ် ဘိုးတော်ဘုရား၏ သားတော်ကြီးဖြစ်သည်။

သက္ကရာဇ် ၁၁၄၆ ခုနှစ်၌ ရခိုင်ပြည်သို့သွားရောက်တိုက်ခိုက် အောင်မြင်ပြီးအပြန်တွင် မဟာမြတ်မုနိရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ကိုယ်တော်တိုင် တောင်ကုတ်ကြားလမ်းမှ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ပင့်ဆောင်သယ်ယူခဲ့စဉ် လမ်း၌ ကျောက်ပေါက်၍ နတ်ရွာစံလွန်တော်မူခဲ့ရရှာသော အိမ်ရှေ့မ ဥပရာဇာမင်သားကြီးဖြစ်၏။ မင်သားကြီးသည် မဟာမြတ်မုနိဘုရားနှင့် ပတ်သက်သမျှအားလုံးကို အစွဲအလမ်းကြီးလွန်းသဖြင့် ကျွတ်ဟန်မတူသေးသောကြောင့် အမြဲပါရှိစောင့်ရှောက်

နေပုံရ၏။ စာရေးသူ၏ ထင်မြင်ချက်)

အိပ်မက်မက်ပြီး နံနက်လင်းမျက်နှာသစ်လိုက်သောအခါ လည်ပင်းတည့်တည့် ဓားထောက်၍ သွေးထွက်နေသောနေရာကို အမြဲတွေ့ရ၏။ လပြည့်နေ့ညတိုင်၊ ဓားထောက်ခံရပြီးနောက် ချောင်းဆိုးတိုင်း သွေးပါလာခြင်း၊ သွေးအန်လာခြင်းများ ဖြစ်လာသည်။

သွေးအန်၍ ဆရာဝန်နှင့်ပြသကုသသော်လည်း မည်သည့်ရောဂါမျှမရှိကြောင်း အဆုတ်ရောဂါ နှလုံးရောဂါနှင့်ပတ်သက်၍လည်း အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရကြောင်း၊ သွေးတိုးခြင်း၊ သွေးအားနည်းခြင်း၊ သွေးလျှံခြင်းရောဂါများလည်း အစအနပင်မရှိကြောင်း ပြောပြ၏။

စိတ်မချ၍ သမားတော်ကြီးများနှင့် ထပ်မံပြသကုသသော်လည်း ထူးခြားနား သက်သာမှု၊ ပျောက်ကင်းမှုမရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ သွေးအန်မြဲ သွေးအန်လျက် ရောဂါတိုးမြဲ တိုးလျက်ပင်။

ပတ္တမြားကြီးလက်ထဲသို့ ရောက်လာသောနေ့မှစ၍ အိပ်မက်ဆိုး မက်နေရ၏။ အိပ်မက်မက်လာမည်ကိုကြောက်၍ လပြည့်လာမှာကိုပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွေးလန့်နေကြရ၏။ လပြည့်ညတိုင်း ပတ္တမြားကြီးကို လိုက်လံစောင့်ထိန်းနေရဟန်တူသူ ဝိညာဉ်စည်းအစောင့်အရှောက်ကြောင့် မရောင်းချင်ဘဲ ရောင်းလိုက်ရ၏။

ပတ္တမြားကြီးကို ရောင်းချပြီးသည့်နေ့မှစ၍ ပတ္တမြားခွံကြီးသိမ်းရာအခန်း ထည့်ရာဗီရိအနီးတစ်ဝိုက်၌ ရိပ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲများ မမြင်

မတွေ့ရချေ။ ညဗိုးချုပ် အမှောင်ရိပ်၌ တရုပ်ရှုပ်နှင့်သွားလာနေကျ ခြေသံများကိုလည်း လုံးဝမကြားရတော့ချေ။ နောက်ထပ် အိပ်မက် ဆိုးများ မက်ခြင်း။ သွေးအန်ခြင်းများ လုံးဝမဖြစ်တော့သည်ကို ထူးဆန်းအံ့သြစွာ တွေ့ရလေတော့၏။

(၃)

ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၈၈၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလသည် အိန္ဒိယ ပြည်မြောက်ပိုင်း၊ အစွန်အဖျားများတစ်လျှောက်လုံး သူ့နေရာနှင့်သူ ဆူပူသောင်းကျန်း ပုန်ကန်ထကြွမှုများ၊ ဗြိတိသျှအစိုးရတို့အား တော်လှန်တိုက်ခိုက်နေမှုများ၊ အဆိုးဝါးဆုံးဖြစ်ပေါ်နေသောအချိန် ကာလဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ကက်ရှမ်းယားပြည်နယ်၊ ပန်ဂျပ်ပြည် နယ်၊ နီပေါပြည်နယ်၊ ဘူတန်ပြည်နယ်နှင့် ကိုင်ဘာတောင်ကြား ဒေသတစ်ဝိုက်ဖြစ်၏။

ကိုင်ဘာတောင်ကြားဒေသတစ်ဝိုက်၌ တောပုန်းကြီး ရာမာ ခရစ်ရှုနားမှာ လူအင်အား၊ လက်နက်အင်အား အတောင့်တင်ဆုံး ဖြင့် လက်နက်ကိုင် တော်လှန်နေသူဖြစ်သည်။ အလွန်ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သူဖြစ်၏။ သို့သော် ဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသားများအား လုံးဝ တိုက်ခိုက်သူမဟုတ်ပေ။ စော်ဘွားကြီးများ၊ မြို့စား နယ်စားကြီးများ

မဟာရာဇာကြီးများနှင့် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်၊ ကုလားစစ်တပ်များကို သာ ရွေးချယ်တိုက်ခိုက်၏။

လူအင်အား ၁၅၀ ကျော်၊ မြင်းကိုယ်စီ၊ အင်္ဂလိပ်ရိုင်ဖယ် သေနတ်ကိုယ်စီ၊ ဓားကိုယ်စီနှင့် အတင့်အရဲဆုံးဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယ တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို ပထမဆုံးလက်နက်ကိုင် တော်လှန်သူမှာ ကိုင်ဘာတောင်ကြား တောပုန်းကြီး ရာမာခရစ်ရှုနား ဖြစ်သည်။

တောပုန်းကြီးရာမာခရစ်ရှုနားသည် အင်္ဂလိပ်တောပုန်းကြီး ရောဘင်ဟုကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မြန်မာတောပုန်းကြီး ဝိုလ်ရွှေစွန်ညို ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မင်းဘုရင် အစိုးရဘဏ္ဍာတော်များ၊ လက်နက် များကိုသာ မရမနေ သဲသဲမဲမဲတိုက်ခိုက်လှယူ၍ ဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသား များကို ခွဲဝေပေးသူ၊ မျိုးချစ်တော်လှန်ရေး တောပုန်းကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ဆင်းရဲသား တောင်သူလယ်သမားများ ချစ်ခင်မြတ်နိုး သလောက် အင်္ဂလိပ်အစိုးရတို့၏ မျက်မှန်ကျိုးခြင်းခံရသူဖြစ်သည်။

တောပုန်းကြီး ရာမာခရစ်ရှုနားသည် အရပ်ခြောက်ပေခွဲ ကျော်ကျော်၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ဗလကောင်းကောင်း၊ နုတ် ပေါ်ပေါ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးထူထူ၊ ပါးသိုင်းမွေးရှည်ရှည်၊ ခြေတံလက်တံ သွယ်သွယ်နှင့် အလွန်ကြည့်ကောင်း၍ ယောက်ျားပီသသူဖြစ်၏။ တောပုန်းကြီးသည် လည်ဆံဖားလျားနှင့် အလွန်မြူးကြွသွက်လက်

နေသည့် ရောမမြင်းဖြူကြီးကိုစီး၍ ရေဆုံးမှ အသေခံ သံသံမဲမဲ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စွန့်စားစား လှယ်ကတိုက်ခိုက်တော်လှန်နေသူဖြစ်၏။

အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ အင်္ဂလိပ်အစိုးရတို့ ထုတ်ပြန်သော လူဆိုး စာရင်းတွင် ထိပ်ဆုံးမှ ဆုတော်ငွေ ၅၀၀၀ ကျပ်အထိ အဆာရရ အရှင်ရရ ဆုငွေထုတ်ခံရသော တောပုန်းကြီးဖြစ်၏။ ဆုတော်ငွေ ၅၀၀၀ ကျပ်မှ ဆုတော်ငွေ ၂၀၀၀၀ ကျပ်အထိ အထုတ်ခံရသူ ဖြစ်လာသည်။ ဤကဲ့သို့ ဗြိတိသျှအင်ပါယာတစ်ခုလုံး၌ ဆုတော်ငွေ အမြင့်ဆုံး ၂၀၀၀၀ ကျပ်အထိ အထုတ်ခံရသည်မှာ ပန်ဂျပ်ပြည်နယ် စော်ဘွား မဟာရာဂျာကြီးအား လမ်းမှ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်၍ မြန်မာ နိုင်ငံမှ ပတ္တမြားငနောက်ကြီးကို လှယ်ကယိုချွေးခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

မဟာရာဂျာ၏ ဘောင်းထုပ်အလယ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် လန်ဒန်မှ စတာလင်ပေါင် ခြောက်သိန်းသုံးသောင်းနှင့် ဝယ်ယူထား သော ပတ္တမြားကြီးကို တိုက်ခိုက်လုယူသွားသောကြောင့် အိန္ဒိယ တစ်နိုင်ငံလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွား၏။ ပတ္တမြားကြီးကို လုယူတိုက်ခိုက် သွားပြီးမှ တောပုန်းကြီး ရာမာခရစ်ရှနား ပိုနာမည်ကြီးလာပြန်၏။

တောပုန်းကြီး ရာမာခရစ်ရှနားကို ဖမ်းရန် လက်ရွေးစင် ရွေးချယ်ပို့လွှတ်လိုက်သော အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်စစ်သားများကို ရာမာ ခရစ်ရှနားကိုယ်တိုင် ခေါင်းဖြတ်၍ ကိုင်ဘာတောင်ကြားအဝင်ဝ၌ တန့်ဆီချိတ်ဆွဲပြသထား၏။ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ် စစ်သားများ အကြောက်

ရှုဆုံးသော အမည်းရောင်နယ်မြေ (ဝါ) သွေးရောင်နယ်မြေဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် ၁၈၈၈ ခုနှစ်၌ ကိုင်ဘာတောင်ကြားကို ဗြိတိသျှ စစ်တပ် သွေးချောင်းစီးရာ ခေါင်းဖြတ်တောင်ကြားဟုပင် သတင်း ကြီးခဲ့၏။

အင်္ဂလိပ်စစ်သားများ ညဉ့်ပန်းနိပ်စက်ရာမှ အပြစ်မဲ့စနီးနှင့် သား သေဆုံးခဲ့၍ တောပုန်းကြီးဘဝသို့ မရောက်ချင်ဘဲ ရောက်ခဲ့ရ သည်။ တောပုန်းကြီး ရာမာခရစ်ရှနာသည် ပတ္တမြားငနောက်ကြီး ကို မိမိလည်ပင်းတွင် ဆွဲထားပြီးမှ ပိုသတင်းကြီးလာ၏။ ပို၍ရွမ်း လာသည်။ ပို၍သေနတ်ပီး ဓားပီးလာသည်ဟု အပြောများလာသည်။

တောပုန်းကြီးတစ်ကိုယ်လုံး ဟိန္ဒူဘာသာဖြင့် အရဟံတရား မှန် ၉ ချက်၊ ဆေးမင်ရေးထိုး သိဒ္ဓိတင်ပွဲတက်ထားသူဖြစ်၏။ ဟိန္ဒူ အရဟံ ၉ ချက်ကို နဖူးရှေ့တည့်တည့် တစ်ချက်၊ ဘယ်ညာပခုံးစွန်း တစ်ဖက်တစ်ချက်၊ ဘယ်ညာလက်ဖမိုးတစ်ဖက်တစ်ချက်၊ ရင်ညွန့် အလယ်တည့်တည့်တစ်ချက်၊ နောက်ကျောပြင် အလယ်ဗဟိုတစ် ချက်နှင့် ဘယ်ညာပေါင်ဖျား ခူးဆစ်အပေါ် တစ်ဖက်တစ်ချက်ပေါင်း ၉ ချက် ရေးထိုးထား၏။

ရေရှင်ဘတ်ကျယ်ကြီးတွင် သူပုန်ဆရာစံလက်ထက် နဂါး လိမ်ပတ် ၂၄ ပစ္စည်း အင်းကွက်ချ၍ နဂါးအမြီးများကို နဂါးပါးစပ် ဖြင့် ကိုက်မျှထားသည့်ပုံအတိုင်း နဂါးပတ်ကျောကွင်း ၁၀၀ ကွက်၊

နဂါးစက်အင်းကွက် ရေးထိုးထားသူဖြစ်၏။

နံနက် နေထွက်လာသည်နှင့် အစာမစား၊ ရေမသောက်ဘဲ နေကို မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်၍ ဟိန္ဒူဘုရားစာများ ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်သည်။ ပြီးသည်နှင့် အရဟံကို ဟိန္ဒူပုတီးဖြင့် ၁၀၀ ပတ် စိပ်ပြီးမှ စားသောက်သွားလာ တိုက်ခိုက်သည့် မျိုးချစ်တော်လှန်ရေး သမား တောပုန်းကြီးဖြစ်သည်။

ညနေရောက်လျှင်လည်း တောင်ထိပ်အမြင့်မှ ဝင်လုဆဲဆဲ နေကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်၍ ဟိန္ဒူဘုရားစာများ ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်သည်။ ပြီးလျှင် ဟိန္ဒူအရဟံပုတီး ၁၀၀ ပတ် နေဝင်ပြီး သည်အထိ စိပ်ပြီးမှသာ စားသောက်အိပ်စက်သူဖြစ်၏။

တိုက်ပွဲမစမီ မိမိရော မိမိတပည့်များပါ နေကိုမော့၍ သုံး ကြိမ်ဦးချရိုးခိုးကန်တော့ပြီးမှ တိုက်ပွဲဝင်လေ့ရှိ၏။ တိုက်ပွဲအောင်မြင် ပြီးစီးသွားလျှင်လည်း နေကိုမော့၍သုံးကြိမ်ဦးချရိုးခိုးကန်တော့ပြီးမှ ရွှေ ငွေပစ္စည်း လက်နက်များကို သိမ်းယူကြရသည်။ စည်းကမ်းဖောက် သူကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် နားရင်းအုပ်ဆုံးမ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် တပည့် လက်သားများသည် တောပုန်းကြီး ရာမာခရစ်ရှနားကို သေလောက် အောင် ကြောက်ရွံ့သေကြရ၏။

(၄)

ပန်ဂျပ်စော်ဘွား မဟာရာဂျာကြီး၏ ဧည့်ခန်းမဆောင် အလယ်တွင် မဟာရာဂျာကြီးနှင့် ကပ္ပတိန်ခိုက်ကယ်တို့ အားပါးတရ စကားပြော တိုင်ပင်နေကြ၏။ ကပ္ပတိန်ခိုက်ကယ်သည် ကိုင်ဘာ တောင်ကြားသို့ သွားရောက်တိုက်ခိုက်ရမည့် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှ စစ်ဗိုလ်ကပ္ပတိန်ဖြစ်သည်။ ကပ္ပတိန်ခိုက်ကယ်မှာ နယ်နယ်ရရ စစ် ဗိုလ်တစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။ အင်္ဂလန်ဆန်ဟတ် (England Sandhurst) ဘုရင့်စစ်တက္ကသိုလ် ကျောင်းဆင်းပြီး ထူးချွန်ဆု၊ ပထမ ဆု ရွှေတံဆိပ်နှင့် ငွေဓားဆုရသည့်အပြင် ဓားခုတ်အတော်ဆုံး အကောင်ဆုံး ဆုပေါင်း နှစ်ဆုကို ရရှိခဲ့သူဖြစ်၏။

“အင်္ဂလိပ်သခင်မင်း ကိုင်ဘာတောင်ကြား တောပုန်းကြီး ရာမာခရစ်ရှနားခေါင်းကို ဖြတ်ယူခဲ့ပါ။ သူ့ခေါင်းပါလာရင် ရွှေဒဂါး အပြားတစ်ရာတိတိ ပေးပါ့မယ်။ ကျွန်ုပ်ဆီက တိုက်သွားတဲ့ ပတ္တမြား ကြီးကို ပြန်ရရင် ပတ္တမြားကြီးအတွက် နောက်ထပ်ရွှေဒဂါးအပြား ၅၀၀၀ တိတိ ဆုချပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီလေ။ ကတိတည်ပါစေ။ ကျုပ်တို့မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ဟာ စစ်ဗိုလ်မျိုးရိုးဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ မာဇီဟာဆိုရင် စစ်သူနာ ပြုဆရာမကြီး ဒယ်ဒီဆိုရင် ဂျင်နရယ်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်တို့ မိသားစု ခုနစ်ယောက်မှာ ခြောက်ယောက်ဟာ စစ်တပ်မှာ စစ်မှု

ထမ်းများဖြစ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်အစ်ကို အောက်စ်မိုဒ်ယူနီတာစီတီ
က အင်္ဂလိပ်စာပါမောက္ခကြီးတစ်ယောက်ကလွဲလို့ ကျန်တဲ့ ညီအစ်ကို
လေးယောက်လုံးဟာ စစ်ဗိုလ်တွေချည်းပဲဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်
အစ်ကိုအကြီးက ကာနယ်၊ အလတ်က မေဂျာ၊ ကျွန်တော့်အထက်
က အစ်ကိုကတော့ ကပ္ပတိန်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မိသားစု
စစ်ဗိုလ် ၅ ယောက်လုံးဟာ အင်္ဂလန်ဆန်ပတ်ဘုရင့်စစ်တက္ကသိုလ်
ကျောင်းဆင်းတွေဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဒက်ဗီ ဂျင်နရယ်ပရင်ဒါ
ဂတ်ဟာဆိုရင် အထက်မြန်မာနိုင်ငံကို သိမ်းခဲ့တဲ့သူဖြစ်ပါတယ်
မဟာရာဂျာ။”

ဟု ကပ္ပတိန်မိုက်ကယ်ပြောလိုက်သောအခါ မဟာရာဂျာ
ကြီးက တအံ့တဩ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်...

“ဟာ...ကပ္ပတိန်မိုက်ကယ်ဟာ ဂျင်နရယ် ပရင်ဒါဂတ်ရဲ့
သား အငယ်ဆုံးကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ် မဟာရာဂျာ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကပ္ပတိန်မိုက်ကယ်ဟာ ဒီပတ္တမြားကို ကောင်း
ကောင်း မြင်ဖူးတာပေါ့”

ဟုမေးလိုက်ရာ...

“ကောင်းကောင်းမြင်ဖူးတာပေါ့ မဟာရာဂျာ။ ကျွန်တော့်နဲ့
ကျွန်တော့်အစ်ကိုအလတ် မေဂျာဒေးဗစ်ဟာ ဒီပတ္တမြားကြီးကို

စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ကိုင်ဘာတောင်ကြား၊ ဒီပတ္တမြားရှိရာ
အဆူပူဆုံးနေရာ၊ ဘေးအန္တရာယ်အများဆုံးနေရာကို တမင်ရွေးပြီး
မရဲ့ရအောင် လျှောက်ထားတောင်ဆိုခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။”

“ဟာ...ဒီလိုဆိုရင် ကပ္ပတိန်မိုက်ကယ်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်
ယောက်လုံး သက်သက်မဲ့ တောပုန်းကြီးရာမာခရစ်ရှန်းရှိရာ ကိုင်ဘာ
တောင်ကြားကို အရောက်လာခဲ့ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် မဟာရာဂျာ”

“ကပ္ပတိန်မိုက်ကယ်...တောပုန်းကြီးရာမာခရစ်ရှန်းကို
ပေါ့ပေါ့တန်တန် တိုက်လို့မရဘူးနော်။ သူ့ကိုယ်တိုင်က သေနတ်ပစ်
အင်မတန်တည့်တယ်။ ဓားခုတ်လည်း ကောင်း၊ သိုင်းလည်း သိပ်
တော်တဲ့ လူ၊ သိပ်မြင်းစီးကျွမ်းကျင်တယ်။ ဓါတွေထက် ပိုပြီး ကြောက်
စရာကောင်းတာက လူပြောများနေတာက သေနတ်ပီး ဓားပီးတယ်
လို့ ဆိုကြတယ်”

“သေနတ်ပီး ဓားပီးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ဇယ်ဒီပြောပြလို့
သာ ယုံရတယ်။ ကျွန်တော်တော့ သိပ်မယုံဘူး။ မြန်မာပြည်မှာတော့
တုတ်ပီး၊ ဓားပီး၊ သေနတ်ပီးတာတွေ တကယ်ရှိတယ်လို့ ပြောဖူးပါ
တယ်”

“တောပုန်းကြီးရာမာခရစ်ရှန်းဟာ စစ်ဗိုလ် စစ်သား ထွက်
မဟုတ်ပေမယ့် အင်မတန် စစ်ပရိယာယ်ကို နားလည်တတ်ကျွမ်း

တယ်။ ခပ်တက် ခပ်ချီ ခပ်တိုက်နည်းနဲ့ဟာအပြာပြာကိုလည်း နားလည်သူဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ဆင်းရဲသားကုလားတစ်ယောက်ဆိုပြီး ပေါ့ပေါ့တန်တန်တွက်ပြီး အထင်သေးလိုက်ရင်တော့ ကပ္ပတိန်မိုက်ကယ် ခေါင်းဖြတ်ခံရမှာ သေချာတယ်။ ဒါကြောင့် သတိထားပြီး တိုက်ပါ။”

“ကောင်းပါပြီ မဟာရာဇာ၊ ပေးထားတဲ့ ကတိအတိုင်းသာ တည်ပါစေ။ သူနဲ့ကျွန်တော် ကိုင်ဘာတောင်ကြားမှာ တစ်ပွဲတစ်လမ်း အကဲခတ်တိုက်ကြရသေးတာပေါ့။”

(၅)

၁၈၈၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၇ ရက်၊ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၄၉ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလပြည့် ၁၅ ရက်၊ သောကြာနေ့ညဉ့် ၈း၀၀ နာရီခန့်အချိန် လပြည့်ဝန်းကြီးထွက်ပေါ်လာခါစ...

ဗြိတိသျှကွန်မင်ဒိုမြင်းတပ်အင်အား ၂၀၀ ကျော်နှင့် ခြေလျှင်စစ်သား ၂၀၀ ကျော်ကျော် ကိုင်ဘာတောင်ကြားဆီသို့ မျက်နှာမူဦးတည်ချီတက်လာကြသည်။ ကိုင်ဘာတောင်တန်းကြီးပေါ်သို့ လမ်းကြီး မကျော်တက်သေး၍ မောင်ရိပ်ထု ဖုံးလွှမ်းနေဆဲပင်။

ကပ္ပတိန်မိုက်ကယ်သည် ရောမ အနားခွဲရောင်ရင့်ရင့် မြင်းညှိ

ကြီးကိုစီးရင်း ရှေ့ဆုံးမှ တစ်လှမ်းချင်း တစ်လှမ်းချင်း ဝင်ရောက်လာ၏။ ကိုင်ဘာတောင်ကြားထဲသို့ ရှေ့ပြေးမြင်းတပ်ကြီး ဝင်လာသောအချိန်မှာ ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ ၁၂း၀၀ နာရီတိတိ၊ လမင်းကြီးဦးခေါင်းထိပ်တည့်တည့် ရောက်နေသောအချိန်ဖြစ်သည်။ နောက်မှလိုက်ပါလာသော ခြေလျှင်ကုလားစစ်ဗာရီ သေနတ်ကိုင်တပ်ကို စောင့်ရင်း မှန်မှန်ဝင်လာကြ၏။

ကိုင်ဘာတောင်ကြား တစ်ခုလုံး တောပုန်းကြီးရာမာခရစ်ရှုနားနှင့်အတူ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေသည် ထင်ရပါ။ တလောကလုံး ဦးကွက်အော်သံလေးများမှအပ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ မြောက်လေပြင်း တိုက်ခတ်သွားသည်မှာ ကိုင်ဘာတောင်ကြားကြီး အိပ်မောကျနေ၍ ဟောက်သံထွက်နေသည့်အလား ထင်ယောင်မှားမိ၏။

တပို့တွဲလပြည့်နေ့ည လမင်းတည့်ချိန်ဝယ် လမင်းကြီးသည် လ ထီးဆောင်းနေ၏။ တောင်ကြားတစ်ခွင်လုံး ငွေမင်ရောင် မြူနင်းမှုန်များ တဖွဲဖွဲပြာဆင်းလာစပြု၏။ ဗြိတိသျှမြင်းတပ်သား ၂၀၀ နှင့် သေနတ်ကိုင် ခြေလျှင်တပ်သားတို့ အိမ်နီးနားနိုင်ငံဘက် တောင်ကြားဝင်ပေါက်မှ ဝင်သွားကြရာ တစ်ဖက်ထွက်ပေါက်သို့ ရောက်လုနီးခနီးတစ်ထောက်တွင်ဖြစ်၏။ တောင်ကြားတစ်ခုလုံး ညဉ့်ဦးကွက်လေးများ ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း အော်သံမှတစ်ပါး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်

သက်နေ၏။ ကပ္ပတိန်မိုက်ကယ်က...

“ဟေ့...အားလုံး သတိထားကြစမ်း၊ ဒါ မီးကွက်အော်သံ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မယ်။ အကန့် သူပုန်တွေရဲ့အချက်ပေးသံဖြစ်ရမယ်။ အားလုံး၊ အားထုတ်၊ လုံ့လတပ် အသင့်ပြင်”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ကပ္ပတိန်မိုက်ကယ် သိလိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွား ခဲ့လေပြီ။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်း၍ ငှက်ဆိုးအော်သံတစ်ချက် စူးစူးရှရှ ကြားလိုက်ရပြီးနောက် တောင်ထိပ်မှ ကျောက်တုံးကျောက် ခဲကြီးများ အဆက်မပြတ် ဒလဟော ပြိုကျလိမ့်ဆင်းလာတော့၏။

အချိန်မှာ နေထွက်ပြီ။ အရုဏ်တက်ဖြစ်သည်။ ကိုင်ဘာ တောင်ကြား အဝင်ဘက်အပေါက်ဝနှင့် ကျန်တစ်ဖက်ထွက်ပေါက် နှစ်ခုတို့ကို ပိတ်ဆို့၍ ခုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း ထင်းလောင်စာများပုံ၍ မီး တိုက်ထားရာ ဗြိတိသျှစစ်သားများ လုံးဝထွက်ပေါက်မရှိ ပိတ်မိနေ၏။ မြင်းတပ် ၂၀၀ နှင့် ခြေလျင်သေနတ်ကိုင် ကုလားစစ်ဗျာဓိတပ်သား ၂၀၀ လုံး ပိတ်မိကာ အရှင်လတ်လတ် မီးလောင်တိုက် အသွင်းခံ နေရ၏။

ကပ္ပတိန်မိုက်ကယ်သည် မြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်း၍ လက်လှမ်း မီရာ ကျောက်တောင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်နေရာယူကြရန် အမိန့်ပေး လိုက်၏။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ညာဘက်လက်မှ အင်္ဂလိပ်စစ်ဓားကို

ကိုင်၍ ဘယ်ဘက်လက်တွင် သေနတ်ပြောင်းတို့ကိုင်ထားရင်း ကျောက်တောင်ပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မရမက ကုတ်တက်သွား၏။

ကိုင်ဘာတောင်ကြား သူပုန်များမှာ အပေါ်မီးမှနေ၍ စိတ် ကြိုက် အားရပါးရ ပစ်ခတ်ခတ်သတ်ကြသော်လည်း ကပ္ပတိန်မိုက် ကယ်နှင့် အဖွဲ့တစ်စုကိုကား ကြောက်လန့်၍လောမသိ မည်သူမျှ မတိုက်ကြဘဲ လွှတ်ထားပေးသည်။ ကပ္ပတိန်မိုက်ကယ်နှင့် တပ်ဖွဲ့ လိုက်လံထိုးခုတ်လာတိုင်း လုံးဝရင်မဆိုင်ဘဲ ဘေးလွတ်ရာသို့ နောက် ဆုတ်ရှောင်တိမ်းထွက်ပြေးကြ၏။ အင်္ဂလန်ဆန်ဟတ် ဘုရင့်စစ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းဆင်း စစ်ဗိုလ်မျိုးရိုးဖြစ်သည်ကို သိထားဟန်တူ ၍ ထွက်ပြေးနေကြပုံရ၏။ အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော တွေ့ မရှောင် ရင်ဆိုင်ခတ်သတ်ခဲ့ကြသမျှ ယခုမှ ကပ္ပတိန်မိုက်ကယ်နှင့် အဖွဲ့ကို လုံးဝရင်မဆိုင်ပုံဘဲ ရှောင်ခွာထွက်ပြေးနေကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ခေါင်းပေါင်းအဖြူပေါင်းက ကျန်တစ်ဖက် စွန်းဘေးအမြိတ်ချ၍ အင်္ဂါအဖြူဝတ်လျက် ညာဘက်လက်တွင် ရောမကုလားဓားကြီးကိုင်ပြီး ဘယ်လက်တစ်ဖက် ခါးထောက်၊ ခြေ ကားကား ရပ်နေသူ ကြက်သွေးရောင်ရဲရဲ ရောမပစ္စည်းလုံးကြီး လည်ဆွဲထားသော အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ရာမာခရစ် ရှနာကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရ၏။

ကပ္ပတိန်မိုက်ကယ်သည် ပစ္စည်းလုံးကြီးကို မြင်လိုက်သည်

နှင့် တောပုန်းကြီးရာမှာခရစ်ရုန်းမှန်း ချက်ချင်းသိလိုက်ပြီး အင်္ဂလိပ် စစ်ဓားကို မြဲမြဲကိုင်ရင်း သူရိုရာ တောင်ထိပ်ဆီသို့ အတင်းပြေး တက်သွား၏။ တောပုန်းကြီးသည် နေကိုကျောခိုင်း၍ မာန်ပါပါ လက် တစ်ဖက် ခါးထောက်၍ ကုလားဓားကြီးကို ကိုင်ထားရင်း မျက်နှာမှ စောင့်နေ၏။

ကပ္ပတိန်မိုက်ကယ်နှင့် သူတပ်ဖွဲ့အား သူပုန်များရင်မဆိုင် မတိုက်မခိုက်ဘဲ ရှောင်တိမ်းထွက်ပြေးနေကြသည်မှာ ဆရာစားချန် ထားခြင်းဖြစ်မှန်း ယခုမှ သဘောပေါက်မိကြတော့သည်။

ကပ္ပတိန်မိုက်ကယ်သည် တောင်အောက်မှ တက်လာရ သောကြောင့်လည်းကောင်း၊ နေကို မျက်နှာမှထား၍ နေရိုက်ထိုးခံရ သောကြောင့်လည်းကောင်း တိုက်ကွက်မကောင်း၊ အနေအထား တစ်ပန်းရုံးနေ၏။ လုံ့လကိုင်ကုလားစစ်ဗာရီ ခြေလျင်တပ်သား ၄ ဦး ဓားကိုင်မြင်းစီးအင်္ဂလိပ်စစ်သားတစ်ဦးနှင့်အတူ ကပ္ပတိန်မိုက်ကယ် သည် အင်္ဂလိပ်စစ်ဓားကို ဝင့်၍ ပေါင်း ၆ ယောက်သား တောပုန်း ကြီးထဲသို့ ပြေးတက်လာကြ၏။

ရှေ့ဆုံးမှပြေးတက်၍ လုံ့လဖြင့် စထိုးလာသော စစ်သားကို တောပုန်းကြီးသည် ညာခြေတစ်လှမ်းနောက်ဆုတ် ကိုယ်တိမ်းပေး လိုက်ပြီး အရှိန်လွန်သွားသော လုံ့လကိုင် စစ်သားအား နောက်ပြန် ကုလားဓားကြီးနှင့် ဇက်ကိုပိုင်းချလိုက်ရာ တစ်ဖက်အောက် တောင်

ကြားထဲသို့ “အား” ဟု ငယ်သံပါအောင်အော်ရင်း ထိုးစိုက်ကျသွား၏။

နောက်တစ်ယောက် လုံ့လကိုင်စစ်သားတက်လာပြီး ရှေ့ လုံ့လတစ်ကမ်းစာ၌ ရင်ဆိုင်ရပ်လျက် ဆက်၍ ဆက်၍ တောပုန်း ကြီး၏ ရင်ညွန့်တည့်တည့်ကို ဆောင့်ထိုးသည်။ တောပုန်းကြီးသည် လုံ့လဖျားလွတ်ရုံ နောက်သို့ခုန်၍ဆုတ်ပေးလိုက်ရင်း လုံ့လကို ပြန် အရပ် မိမိကိုယ်ကို ကြောင်ပျိုအလား လေထဲသို့ ပေါ့ပါးစွာ ခုန်လိုက် ၍ လုံ့လတပ်ထားသော သေနတ်အား အပေါ်တည့်တည့်သို့ ညာ ခြေဖျားဖြင့် ဆတ်တင်လိုက်၏။ သေနတ်ကိုင် လက်နှစ်ဖက်အပေါ် သို့ မြောက်တက်သွားချိန်ဝယ် ရင်ဘတ်တည့်တည့်ကန့်လန့်ဖြတ် ၍ ကုလားဓားကြီးဖြင့် ပိုင်းချလိုက်ရာ “အား” ဟု အော်သံကြားရပြီး နောက်တစ်ယောက် နောက်ပြန်ကျ သေဆုံးသွားပြန်၏။

တောပုန်းကြီးရာမှာခရစ်ရုန်းနှင့် ရန်သူစစ်သား ၆ ယောက် တိုက်ပွဲကို ဘေးမှ တပည့်သူပုန်များက ဓားကိုယ်စီ၊ သေနတ်ကိုယ်စီ ကိုင်၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဆရာစားချန်သော တိုက်ပွဲအား စိတ်ပါဝင်စား စွာ ကြည့်နေကြသည်။ လုံ့လကိုင် စစ်သားနှစ်ဦးနှင့် ဓားကိုင်မြင်းစီး တပ်သားတစ်ဦး၊ ပေါင်းသုံးဦး ခြံရံ၍ ကပ္ပတိန်မိုက်ကယ်သည် တောပုန်းကြီးအနီးသို့ ပြေးဝင်လာကြ၏။

မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း “ယား” ဆို တောပုန်းကြီး၏အော်သံကို ကြားလိုက်ရသည့်အချိန်၌ သူ၏အန္တရာ

ကိုယ်ကို ဘယ်မှည့်၊ ညာမှဘယ်သို့ နှစ်ကြိမ်လှည့်ခုန်ပွဲလိုက်သည် တွင် ဓားရှည်ကို မြင်စီးတပ်သားခမျာ လည်ပင်းမှ တိခန့်ခေါင်ပြတ် ထွက်သွား၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် လုံစွပ်ကိုင်ကုလားစစ်ဟရီတပ်သား နှစ်ဦးမှာ ရင်ဝတည့်တည့် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းစီ အသီးသီး စိုက် ဝင်၍ နောက်လန်ကျသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ယခုမှ ကိုင်ဘာတောင်ကြား တောပုန်းကြီးရာမာခရစ်ရှုနား နှင့် အင်္ဂလန်ဆန်ဟတ်ဘုရင်စစ်တက္ကသိုလ်ကျောင်းဆင်း ပထမ ရွှေတံဆိပ်ဆုနှင့် ဓားရေးကောင်းဆု နှစ်ဆုရ ကပ္ပတိန်မိုက်ကယ်တို့ တစ်ကိုယ်ရေစီးချင်းခုတ်ကြပေတော့မည်။ ဘုရင်စစ်တက္ကသိုလ် စစ် နည်းဗျူဟာ ဓားရေးကျွမ်းကျင်သူနှင့် ဟိန္ဒူမိရိုးဖလာ ရိုးရာကိုယ်ခံ တုတ်စာသိုင်းပညာရှင်တို့ မကျေပွဲ အသေခံကြတော့မည်ကို ကိုင်ဘာ တောင်ထိပ်၌ တွေ့ မြင်နေရ၏။

နေမင်းသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အမြင့် ၂၀ ကျော်ကျော် သို့ တက်လာချိန်ဖြစ်သည်။ မျက်နှာနေထိုင်မှု အတော်သက်သာ သွား၏။ ကပ္ပတိန်မိုက်ကယ်သည် ဘယ်ဘက်လက်ကို ခါးထောက်၍ ဓားကိုင်ထားသော ညာဘက်လက်ဖြင့် တောပုန်းကြီးရှေ့သို့ ဓားကို ဆန့်တန်းကာ စိန်ခေါ်လိုက်၏။ တောပုန်းကြီးသည် စိန်ခေါ်ဆန့်တန်း ထားသောဓားကို မမြင်။ ကပ္ပတိန်မိုက်ကယ်၏မျက်နှာကို လက်နှစ် ဖက်ခါးထောက်ရင်း မျက်ရည်ဝဲရင်း တွေ့တွေ့ကြီး မလုပ်မရှား ကျောက်

ရှပ်အလား စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ကပ္ပတိန်မိုက်ကယ်ကမူ တောပုန်းကြီးလည်၌ ဆွဲထားသည့် ကြက်သွေးရောင် ရဲရဲတောက်နေသော ပတ္တမြားငမောက်ကြီးကို လောဘတေတက်ရင်း ရွန်းရွန်းစားစား စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ သို့သော် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စိုက်ကြည့်နေကြပုံခြင်းကတော့ မတူကြပါလေ။ တစ်ဦးက ခံစားချက်ဖြင့်ကြည့်သောအကြည့်၊ ကျန်တစ်ဦးက လောဘ အကြည့်။

မည်မျှကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်မသိ ရှေးဦးစွာ အသိစိတ်ဝင်လာသော ကပ္ပတိန်မိုက်ကယ်သည် သွက်လက်ဖျတ် လတ်စွာ “ရှပ်” ခနဲလေတွင် ဝေ့၍ ဓားသိမ်းလိုက်ရာ တောပုန်းကြီး ရာမာခရစ်ရှုနား ဆွဲထားသော ပတ္တမြားလည်ဆွဲကြိုးနှင့် ရေရင်ဘတ် အင်္ကျီ တိခန့်ပြတ်သွား၏။ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး အင်္ကျီအဖြူဖွေးဖွေး ပေါ်၌ သွေးချင်းချင်း နီရဲသွားတော့သည်။ ပတ္တမြားသည် လည်ဆွဲ ကြိုးမှ ပြတ်ထွက်သွားပြီး နှစ်ယောက်အကြား ကျသွား၏။ နောက် တစ်ချက် ရင်ဘတ်ကို ကြက်ခြေခတ်ရန် ရှပ်ခနဲဓားကို ထပ်မံသိမ်း ဆွဲလိုက်ပြန်ရာ ဘယ်ခြေနောက်တစ်လှမ်းဆုတ် နောက်လှန်ပေး၍ ဘယ်ခြေဖျားခတ်လိုက်၏။ ကပ္ပတိန်မိုက်ကယ်သည် အငိုက်မိပြီး ဓားကိုင်ရင်း မှောက်လဲသွား၏။

တောပုန်းကြီးသည် အေးအေးဆေးဆေးပင် မြေတွင်ကျနေ

သော ပတ္တမြားကို ပြန်ကောက်ယူလိုက်သည်။ မှောက်လျက်လဲနေသူ ကပ္ပတိန်မိုက်ကယ်သည် ဓားဖြင့်မြေပြင်ကို လျှပ်၍ကောက်နေသော လက်ကိုပိုင်းရန် ဓားသိမ်းဆွဲလိုက်၏။ တောပုန်းကြီးမှာ ကြောင်ဖျိုတစ်ကောင်အလား ပတ္တမြားကို ကောက်ယူရင်း တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးစွာ အပေါ်သို့ ခုန်လိုက်ရာ ဓားသည် မိမိလက်နှင့်ခြေထောက်အောက်များမှ သီသီလေးလွတ်၍ လျှပ်တစ်ပြက်ဖြတ်သွား၏။ အရှိန်လွန်သွားသော ညာဘက်ဓားကိုင်လက်ကို မိမိဘယ်ခြေထောက်ဖြင့် နင်းရင်း အေးအေးဆေးဆေး ပတ္တမြားကြီးကို ကောက်ယူကြည့်သီကာ လည်တွင်ပြန်ဆွဲလိုက်၏။

တောပုန်းကြီးရာမာခရစ်ရှနာသည် အသက် ၅၁ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ကျန်းမာသန်စွမ်းဖျတ်လတ်ပေါ့ပါးနေတုန်းပင်။ မိမိ၏သေဆုံးခဲ့ရသော တစ်ဦးတည်းသောသားနှင့် သက်တူရွယ်တူ မျက်နှာပုံပန်းတူသူ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ် ကပ္ပတိန်မိုက်ကယ်ကို အသိလွတ်စိုက်ကြည့်နေမိသောကြောင့် အိုင်ကိမိကာ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး သွေးသစ်ရဲ့ သွေးစို၍နေလျက်နှင့် ဓားရေးယှဉ်ပြိုင်၏။ တစ်နာရီကျော်ကျော်ကြာသောအခါ တောပုန်းကြီးသည် အင်္ဂလိပ်စစ်ဓားကို ကုလားဓားကြီးဖြင့် ဓားဖျားမှ အပိုင်းပိုင်းခုတ်ထစ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ရာ နောက်ဆုံးတွင် ဓားတိုလေးအဖြစ်သာ ကျန်တော့၏။

သတ္တိကောင်းလှသော အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်သည် အနိုင်မခံ

အနုံးမပေး ဓားရေးမလှသော်လည်း လက်ရုံးရည်ချင်း ယှဉ်ပြိုင်ရန် ဓားကိုပစ်ချ၍ ခါးထောက်ရင်း တောပုန်းကြီးကို ထပ်မံစိန်ခေါ်ပြန်သည်။ အလိုက်သိလှသူ တောပုန်းကြီးသည် သားနှင့်တူလှသော ရန်သူအင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်လေး၏ စိန်ခေါ်ချက်ကို လက်ခံကာ မိမိဓားကြီးကို တပည့်ကြီးတစ်ယောက်ဘက်သို့ လှမ်းပစ်ပေးလိုက်၏။ လက်စွဲတော် တပည့်ကျော်က ဓားကို လက်ကိုင်ရိုးနေရာမှ မလွတ်တမ်း ဖမ်းယူလိုက်၏။

ကပ္ပတိန်မိုက်ကယ်သည် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးပီပီ အင်္ဂလိပ်လက်ဝှေ့အနေအထားဖြင့် ကိုယ်ဟန်ထားကာ ဘယ်ညာလက်သီးစုံပစ်လိုတော့သည်။ တောပုန်းကြီးသည် လုံးဝမရှောင်မတိမ်း မခုခံတော့ဘဲ ခါးနှစ်ဖက်ထောက်၊ ခြေကားကားရပ်ရင်း မိမိကိုယ်ကို ဟန်ချက်မြဲအောင်ထားရင်း တောင့်ခံနေတော့၏။

ကပ္ပတိန်မိုက်ကယ်က တောပုန်းကြီး၏မျက်နှာနှင့် မေးရိုးကို ဘယ်ဝိုက်လက်သီး ညာဝိုက်လက်သီးများ ပစ်ထိုးနေသော်လည်း လုံးဝမလှုပ်မရှားဘဲ သားတစ်ယောက် ကျီစယ်မှုကို ခံနေသည့်အလား ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်နေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် တစ်ဖက်သတ်ထိုးနေသူ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်မှာ လုံးဝဆက်မထိုးနိုင်တော့ဘဲ လက်နှစ်ဖက်စလုံး နာကာ မောဟိုက်လဲခွေကျသွားလေတော့၏။ တောပုန်းကြီးတွင်မူ ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းများမှ သွေးများစီးကျလာသည်။

“ဘုရားဆပ်... ဒီစစ်ဗိုလ်ကို ဘာလို့ညှာနေတာလဲ ဆပ်။ ပွဲမြန်မြန်သိမ်းပြီး ခေါင်းဖြတ်လိုက်ပါတော့”

ဟု ဘေးမှတပည့်များက ဝိုင်းပြောကြ၏။ အပွဲပွဲရက်စက် ခဲ့သမျှ ယခုမှ ညှာတာနေရသည်မှာ မိမိသားလေးနှင့် ချွတ်စွပ်တူ သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ မိမိသားလေးနှင့် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်မှာ အသား ဖြူတာ မည်းတာနှင့် ဆံပင်နီတာ နက်တာကလွဲ၍ အားလုံးတူ၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဟန် ခြေတံလက်တံ၊ စားခုတ်ဟန်နှင့် မာန်ပါပုံများ မှာ ရွေးမရအောင် တစ်ထေရာတည်း ချွတ်စွပ်တူလွန်းမက တူနေ သည်ကို တအံ့တသြဖြစ်နေမိသည်။ တောပုန်းကြီးသည် တပည့် များသက်သို့လှည့်၍...

“အေး... ဒီကောင်လေးကို ငါ ခေါင်းမပြတ်တာဟာ သေ သွားတဲ့ ငါ့သားလေးနဲ့ တူလွန်းလို့။ သူ့ကို မသတ်ရက်တာပါ။ ညတိုင်း ငါ့သားလေးကို သတိရအောက်မေ့နေတာ။ ကဲ... ကဲ ... မင်းတို့ သူ့ကို မသတ်ရဘူး။ တောင်ခြေကနေရောက်အောင် ပြန်ပို့လိုက် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘုရားဆပ်”

“အေး... ဒီနေ့ ဒီရက်ကစပြီး ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ စားပြ လည်း မတိုက်တော့ဘူး။ သတ်လည်း မသတ်တော့ဘူး။ အခု တိုက် လို့ရထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မင်းတို့အားလုံး အညီအမျှခွဲဝေယူပြီး

ကိုယ့်ရွာကိုယ် ပြန်ကြပေတော့။ ငါသည် ဘယ်သူမှမတွေ့နိုင်တဲ့ နေရာကို ထွက်သွားတော့မယ်။ အားလုံးပြင်ကြ...”

ဟုပြော၍ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေတော့၏။

(၆)

ရက်သတ္တပတ် တစ်ပတ်ကြာပြီးနောက် ကပ္ပတိန်ခိုက်ကယ် ၏အစ်ကိုဖြစ်သူ မေဂျာဒေးဗစ်ကိုယ်တိုင်ဦးစီးကွပ်ကဲ၍ မြင်းတပ်၊ ခြေလျင်တပ်များအပြင် မြေပြင်ပစ် အမြောက်ငယ် ငါးလက်ပါ ဆွဲ လာ၏။ ကိုင်ဘာတောင်ကြားအဝှမ်းနေ၍ တောင်ထိပ်လျှိုမြောင်များ ကို တစ်နေ့ကုန် ဆက်တိုက်ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်၏။

တောပုန်းကြီး ရာမာခရစ်ရုန်းနှင့် သူ၏စကားကို နားမထောင် ကြသော တပည့်ငယ်သားများအားလုံး လွတ်မြောက်သွားကြသည်။ သူ၏စကားကို နားမထောင်ကြသော တပည့်မိန်းမများ လောဘသား၊ ဒေါသသားများ လုံးဝခုခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘဲ အတုံးအရုံး ထိမှန် သောကြောကြပြီး သွေးချောင်းစီးခဲ့ကြရလေ၏။ ဤနေ့ ဤရက် ဤ အချိန်မှစ၍ ကိုင်ဘာတောင်ကြား တောပုန်းကြီးရာမာခရစ်ရုန်း၏ တတ်သမ်းမှာ မသိသူများအဖို့ ပြည်ပိုးကားချ တစ်စခန်းရပ်ခဲ့လေ တော့၏။

တောပုန်းကြီးသည် မေဂျာဒေးဗဒ်လာမတိုက်မီကတည်းက ကိုင်ဘာတောင်ကြားမှ ဝေးကွာလှမ်းရာ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေရင်းဆီသို့ လက်ရွေးစင်တပည့်ငါးယောက်နှင့် အမြန်ဆုံး ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ခဲ့၏။

ငါးရက်နှင့် ငါးညကြာအောင် ခရီးပြင်းနှင့်ခဲ့ကြရာ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေရင်း တောနက်ကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြသည်။ နောက်မှ လိုက်လာလျှင် မျက်ခြေပြတ်သွားစေရန် တောနက်ကြီးထဲသို့ ဆက်လက်ဝင်သွားကြရာ နေခြည်ပျောက်မထိုးအောင် တောထူထပ်လှသောနေရာရှိ ကျောက်ဂူကြီးများရှိရာ လျှိုမြောင်ဂူကြီးများ ပေါများနေရာသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

တပည့်ငါးယောက်သည် မိမိတို့ဆရာအတွက် စိတ်မချကြ၍ သေနတ်ကိုယ်စီ၊ ဓားကိုယ်စီ ကိုင်ရင်း ကျောက်ဂူကြီးအတွင်း လျှောက်ကြည့်ကြ၏။ အတော်လှမ်းလှမ်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ အလွန်ကျယ်ဝန်းလှသောနေရာတွင် ရှေးဟောင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီးများ ရွှေဆင်းတုတော်များ၊ ငွေဆင်းတုတော်များကို မမျှော်လင့်ဘဲ အံ့ဩစွာ တွေ့ မြင်လိုက်ရသည်။

ဆက်၍သွားကြပြန်ရာ ရှေ့အတော်လှမ်းလှမ်း ကျောက်ဂူကြီးအဆုံး၌ ရှေးဟောင်းနှစ်ပေါင်း ၁၀၀၀ ခန့်က ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီးတစ်ဆူကို တွေ့ရ၏။ ရုပ်ပွားတော်ကြီးခြေရင်း ကျောက်ဂူအခင်းပြင်

တွင် အသက်အရွယ် အလွန်အိုမင်းနေကြပြီဖြစ်သော မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူရည်ရည်နှင့် ကုလားယောဂီကြီးများ၊ ကုလားဆာဇူးကြီးများ၊ ကုလားဖက်ကြီးများ၊ မြောက်ပိုင်းဘိုင်း တိဗက်လာမား ဘုန်းတော်အိုကြီးများ၊ အရှေ့တိုင်းမြန်မာသင်္ကန်းဝတ် ပိန္နဲဆိုးရဟန်းသံဃာတော်ကြီးများ၊ သစ်ခေါက်နက်ဆိုး ဘုန်းတော်ကြီးများ၊ မဲနယ်ရောင်အပြာရင့်ရင့် သင်္ကန်းရုံမထေရ်ရှင်များနှင့် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် သူတော်ကောင်းသူမြတ်လောင်းများတို့ကို မလွှဲမရှား ကျောက်ရုပ်အလား ဗြိမ်သက်စွာ တရားကျင့်ကြံအားထုတ်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဝင်လာသော တပည့်ငါးယောက်မှာ သူတော်ကောင်းစိတ်ဝင်လာကြကာ သေနတ်နှင့် ဓားများကိုချ၍ ရှေးဟောင်းရွှေရုပ်ပွားတော်ကြီးအား ရိုခိုးဦးချကန်တော့ကြ၏။ ခထာကြာသော် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ အသားညီညီ၊ ဆံပင်၊ နှုတ်ခမ်းမွေ့၊ မုတ်ဆိတ်မွေ့များ ဖြူဖြူမွေးမွေး ရည်ရည်နှင့် မျက်လုံးအရောင်အလွန်တောက်ပစူးရှလွန်သည့် ကုလားယောဂီကြီးတစ်ပါး ထလာပြီး ကျောက်ဂူအပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

ကုလားယောဂီကြီးသည် ကျောက်ဂူအပြင်မှ ဆေးပင်ဆေးရွက်များနှင့် စားသောက်ရန် သစ်သီးများကို တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးယူလာခဲ့သည်။ တောပုန်းကြီး ရာမာခရစ်ရုနား၏ရင်ဘတ်ကို ဆေးရွက်များ အုံပေးပြီး သစ်သီးများကို ချကျွေး၏။ အားလုံး စားသောက်

ပြီးသောအခါ ကုလားယောဂီကြီးသည် ဒဏ်ရာရသူတောပုန်းကြီးအား ဆေးဖက်ဝင် ဆေးရွက်ကြီးခင်း၍ ဆေးရွက်ပျားပေါ်၌ ပက်လက်လှန်၍ အိပ်စက်စေ၏။ ဒဏ်ရာသက်သာရန်နှင့် အိပ်ပျော်အားရှိစေရန် ကျောက်သွေးအနီရဲရဲ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကို နံ့သာဖုငှက်ပျောသီးနှင့် ရောနယ်ကျွေးသည်။

အိပ်ခါနီးကျမှ တောပုန်းကြီးအား ဖက်ဖြင့်ခွက်လုပ်၍ ခံယူလာသော ကျောက်နီဖြူနှင့် ပျားရည်ရော၍ ထပ်မံတိုက်ကျွေးလိုက်ပြန်၏။ တောပုန်းကြီးသည် ဒဏ်ရာကြောင့်ပင်လော၊ ခရီးပန်းလာသောကြောင့်ပင်လော၊ ကျောက်နီရည်နှင့် ပျားရည်သောက်၍ အင်အားပြည့်ဝလာသောကြောင့်ပင်လော မသိ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သွားလေတော့၏။

မည်မျှကြာအောင် ရက်နှင့်ချီ၍ နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။ အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ ရင်ဘတ်မှစားဒဏ်ရာများ လုံးဝပျောက်ကင်းနေသည့်အပြင် အားအင်ပြည့်ဝလန်းဆန်းသွက်လက်ပေါ့ပါးနေသည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့ရ၏။

မိမိရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်စမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဆွဲထားသော ပတ္တမြားမောက်ကြီး မရှိတော့ချေ။ ပတ္တမြားဆွဲသောကြီးနေရာ၌ ဓမ္မစကြာတရားတော် ဟောကြားနေဟန် ရွှေဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် တစ်ဆူကို တွေ့ရသည်။ ဘေးသို့ကြည့်လိုက်ရာ မိမိ၏တပည့်များကို

တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရ။ ရုပ်ပွားတော်ကို အသေအချာ ယူကြည့်လိုက်မှ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားကို တားဆီးဟန် ညာဘက်လက်ဖဝါးတော်ကို ဟန်တားထားပြီး သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို မနောသက်ဝင် သိမြင်နိုင်ရန် ဟောကြားနေသည်ဟု စဉ်းစားနေမိသည်။

ကျောက်ဂူကြီးကို ကြည့်လိုက်သောအခါ မိမိဝင်လာခါစနှင့် လုံးဝမတူတော့ဘဲ ပန်းရောင်သွေးထကာ လင်းထိန်နေသည်။ ရှေးဟောင်းရွှေရုပ်ပွားတော်ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်သည်တွင် နဖူးတော်၏ အလယ်တည့်တည့်မှ နီရဲတောက်ပသည့်အနီရောင်ခြည်တန်းများ ပြာထွက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သေသေချာချာကြည့်လိုက်မှ ရှေးဟောင်း ရွှေရုပ်ပွားတော်ကြီး၏ နဖူးသင်းကျစ်တော်နေရာ၌ ပတ္တမြားမောက်ကြီး ရောက်ရှိဆွဲချိတ်ထားသည်ကို မြင်ရသည်။

ရာမာခရစ်ရနာသည် ရွှေရုပ်ပွားတော်ကြီးတွင် မိမိလည်ဆွဲပတ္တမြားချိတ်ဆွဲတပ်ဆင်ထားသည်ကို ဘယ်အတွက်ကြောင့်ရယ်မသိကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း အလိုလိုပီတိပြာဝမ်းသာကြည်နူးနေမိ၏။ အမျိုးအမည် မဖော်ပြနိုင်စွမ်းသော တစ်ခါမှမျှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဝမ်းသာခြင်း ကျေနပ်နှစ်သိမ်းခြင်း၊ စိတ်ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်နေခြင်းများ ရင်ထဲ၌ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်ပေါ်ခဲစားနေ၏။

တောပုန်းကြီးသည် ဘေးတွင်ချထားသော သင်္ဃာသီးများနှင့်

ကျောက်သွေးတစ်ဖုံကို စားလိုက်၏။ စားသောက်ပြီး အတန်ကြာ
 အောင် စဉ်းစားနေပြီးမှ တောပုန်းကြီး လူသတ်သမားဘဝကို တစ်
 ပိုင်းပယ်ပစ်၊ တစ်ရစ်ခုတ်ထွင်၊ တစ်ပင်ချိုးဖဲ့ ဂွန်ပစ်ခဲ့လေ၏။ သူတော်
 ကောင်းစိတ်ဝင်လာကာ ကုလားယောက်ကြီးများ၊ ကုလားဆော့များကြီး
 များ၊ ဖက်ကြီးများ၊ တိဗက်လားများ၊ ဘုန်းတော်ကြီးများ၊ မြန်မာရဟန်း
 သံဃာတော် မထေရ်ရှင်မြတ်များကဲ့သို့ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ငြိမ်သက်စွာ
 နေ၍ စာရေးကျင့်ကြံအားထုတ်သွားတော့၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုင်ဘာတောင်ကြား တောပုန်းကြီးရာမှာ
 ခရစ်ရှုနားအကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပန်ဂျပ်စော်ဘွား၊ မဟာရာဇာ
 ကြီး၏ ပတ္တမြားမောက်၏အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌
 မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့မမြင် မကြားမသိကြတော့ချေ။

သို့သော် ကပ္ပတိနိမိက်ကယ်နှင့် မေဂျာဇေးဗစ်တို့သည်
 ဟိမဝန္တာတောင်ခြေအတွင်းစခန်း ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးများမှ ကုလား
 ယောက်ကြီး၊ ပြန်လွတ်၍ပြန်လာကြသူ သစ္စာရှိတပည့်ငါးယောက်တို့
 ကို ဖမ်းဆီးညှဉ်းပန်းနှိပ်စက် မေးမြန်းကြသော်လည်း အသက်အသေ
 ခံသွားကြသောကြောင့် နေရာမှန်ကို လုံးဝရှာမတွေ့ကြတော့ချေ။
 သို့သော် ဆရာသခင်ကျေးဇူးရှင်နှင့် ပတ္တမြားကြီးပေါ် သစ္စာရှိရှိ အသေ
 ခံသွားရရှာသော သူတို့ငါးဦး၏ ဝိညာဉ်ငါးညာဉ်မှာ အတွင်းစခန်းရှိ
 ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ဆင်းတုတော်များနှင့် တောပုန်းကြီး ရာမာခရစ်ရှုနား

ထံပါး ဝိညာဉ်လည်ရာနေတော့မည်ဟု ထင်ယောင်မိပေသည်။

ပဉ္စသံဃာယနာတင် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး ရေစက်ချ
 လှူဒါန်းတော်မူခဲ့သော ရတီချိန် ၁၃၅ ရတီတိတိရှိသည့် ပတ္တမြား
 မောက်ကြီးသည် ရတနာပုံမန္တလေးနေပြည်တော် မဟာမြတ်မုနိ
 ဘုရားရုပ်ပွားတော်ကြီးမှ ဟိမဝန္တာတောင်ခြေ တောနက်ကြီးအတွင်း
 စခန်းရှိ ရှေးနစ်ပေါင်း (၁၀၀၀) ကျော်ခန့်က ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီး
 ဆီသို့ ရောက်ရှိသွားသည်မှာ မြန်မာလူမျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်သူတော်
 စင်များအတွက် ဖရဏာပီတိ ဝှမ်းဆီထိမျှ ရှိပြီသဒ္ဓါ ပြည့်စုံစွာဖြင့်
 အံ့တုဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြည်နူးရန်သာ ရှိရပေတော့မည်သာတည်း။

(A Giant Ruby From Burma By General Pranderburg Jr. Oxford University) မှ

မြပုလဲစန္ဒာညွန့်